

Christus patiens

Τοῦ ἐν ἀγίοις πατρὸς ἡμῶν Γρηγορίου τοῦ θεολόγου ὑπόθεσις
δραματικὴ κατ' Εὐριπίδην περιέχουσα τὴν δι' ἡμᾶς γενομένην σάρκωσιν
τοῦ σωτήρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ τὸ ἐν αὐτῷ κοσμοσωτήριον
πάθος.

Ἐπεὶ δ' ἀκούσας εὐσεβῶς ποιημάτων ποιητικῶς νῦν εὐσεβῆ κλύειν θέλεις, πρόφρων ἄκουε· νῦν τε κατ' Εὐριπίδην τὸ κοσμοσωτήριον ἐξερῶ πάθος, ὅθεν μαθήσῃ πλεῖστα μυστικῶν λόγων, ὡς ἐκ στόματος μητροπαρθένου κόρης, μύστου πεφιλμένου τε τῷ Διδασκάλῳ. Πρώτην γὰρ αὐτὴν νῦν παραστήσει λόγος μητροπρεπῶς θρηνοῦσαν ἐν καιρῷ πάθους, πότμου τε τὴν πρόφασιν ἀρχῆς ἀπ' ἄκρις στένουσαν, ὡς φανεῖσαν ὄντως αἰτίαν τοῦ μητέρ' αὐτὴν τοῦ Λόγου χρηματίσαι καὶ νῦν ἰδεῖν πάσχοντα τοῦτον ἀδίκως· εἰ μὴ γὰρ ἐσφάλημεν ἀπροσεξία, οὐκ ἂν κατεκρίθημεν ἀρχῆθεν μόρον, κἂν μὴ διεφθάρημεν ἐρπετοῦ δόλω, μηδ' ἢ φθορά τ' εἰσηλθε θηρὸς ἀπάτη, καὶ πότμον ὑπέστημεν ἐνδίκῳ κρίσει. Ὡς μὴ τὸ κακὸν ἀδιάφθορον μένη, οὐκ ἦν βροτωθῆναι τε καὶ τλῆσαι μόρον τὸν ζωοποιὸν Δεσπότην, Θεὸν Λόγον, ἀφθαρτίσαντα τὸ φθαρὲν φιλαγάθως, καὶ ζωοποιήσαντα τὸ βροτῶν γένος· μένοντος αὐτοῦ δ' ἀκενώτου τοῦ Λόγου, ἥδ' οὐκ ἂν ἐκπέφηνε μήτηρ Δεσπότου, καὶ τόνδε νῦν ὁρῶσα πάσχοντ' ἀδίκως, θρηνοῦσ' ἀνηγάλαζε τετρυχωμένη. Πρόσωπα γοῦν δράματός εἰσὶ μοι τάδε· μήτηρ πάναγνος, παρθένος μύστης, κόραι αἱ συμπαροῦσαι μητρὶ τῇ τοῦ Δεσπότου.

{ΘΕΟΤΟΚΟΣ} Εἴθ' ὦφελ' ἐν λειμῶνι μηδ' ἔρπειν ὄφεις, μηδ' ἐν νάπαισι τοῦδ' ὑφεδρεύειν δράκων ἀγκυλομήτης· οὐ γὰρ ἂν πλευρᾶς φύμα, μήτηρ γένους δύστηνος ἠπατημένη τόλμημα τολμᾶν παντότολμον ἀνέτλη, ἔρνος ἔρωτι θυμὸν ἐκπεπληγμένη, θεώσεως πεισθεῖσα τυχεῖν αὐτόθεν· οὐδ' ἂν φαγεῖν πείσασα καρποῦ τὸν πόσιν τοῦ μηδὲ συμφέροντος αὐτίκα σφίσι, λειμῶνος ἐξώκιστο τοῦ πανολβίου, λύμην κατακριθεῖσα καὶ λυγρὸν μόρον, μήτηρ τέκνων τ' ἠκούσεν ἐκ δυσκοιτίας μογοστοκοῦσ' ὠδισί τ' ἐμπαρειμένη, ἰδρῶτ' ἂν ὤκει τήνδε γῆν ὀλεθρίαν σὺν ἀνδρὶ καὶ τέκνοισιν ἀρᾶς ὑστάτης, ἄπερ τεκεῖν ὠριστο λύπαις καὶ στόνοις, διαδοχὰς τε παραπέμπειν τῷ βίῳ, διαλλαγὰς τ' ἐντεῦθεν εὐρεῖν ἐξόχους· οὐδ' ἂν γένος τ' ὄλωλεν ἀνθρώπων ἅπαν καὶ τὸν Δυνατὸν ἀλθανεῖν ἔπεισέ πως ἀγαθότητι δαπέδῳ κατιέναι καινῶς βροτωθῆναι τε καὶ τλῆσαι πάθος· οὐδ' ἂν ἐγὼ πέφυκα μήτηρ παρθένος καὶ νῦν ἔκλυον Υἱὸν ἔλκεσθαι κρίσει οὐράνιον, γήϊνον, ἀκραιφνή γοναῖς, ἰδεῖν τ' ἔφριπτον τόνδε καθυβρισμένον, ἄτερ δαλῶν φέρουσα, φεῦ, δεινὴν φλόγα, ἢ σφόδρα μαιμάσσει με καὶ δονεῖ κέαρ καὶ καρδίαν δίεισιν ὡς ρόπτρον μέγα, ὡς νητρεκῶς ἤυσε Συμεῶν γέρων, τηλεσκόποις ὄμμασι πάντως προβλέπων. Ἥ που μεγίστη γίνεται σωτηρία, ὅταν γυνὴ πρὸς ἄνδρα μὴ διχοστατῆ, τὰ πάντα συμφέρουσα τῷδ' ὡσπερ θέμις, μηδὲ πρὸς ἄλλου πάρφασιν σῖγα κλύη, ἀλλ' ἔστι συμφρονοῦσα γνησίῳ πόσει. Νῦν δ' ἐχθρὰ πάντα καὶ νοσεῖ τὰ καίρια, αὐτῆς προδοῦσης ἄνδρα καὶ κράτους κλέος. Φιλεῖ γὰρ ὕβρις ἢ πάλαι τίκτειν νέαν· ἐκ δακρύων δάκρυα καταλείβεται, ὧν οὔτε μέτρον οὔτ' ἀριθμὸς ἐστὶ τις· κακῷ κακὸν γὰρ εἰς ἄμιλλαν ἔρχεται. Ὅθεν πότνια φύσις ἠτιμωμένη στένει κλάουσα συμφορὰς πεφυρμένας διαδοχὰς τε τῶν ἀφερτάτων πόνων, τὸν πάντα συντήκουσα δακρύοις χρόνον, ἐπεὶ πρὸς ἐχθροῦ ἦσθετ' ἠδικημένη καὶ μητρὸς αὐτῆς πρωτοπήμονος βλάβη πατρὸς θ' ὑποκλίναντος οὔας μητέρι, ὧν πάντες ἐσμέν οἱ κατὰ χθόν' ἔκγονοι. Βοᾶ μὲν ὄρκους, ἀνακαλεῖ δεξιᾶς, πίστιν μεγίστην, καὶ Θεὸν μαρτύρεται· ἔγνω γὰρ ἢ τάλαινα συμφορῶν ὑπο,

οἷον πατρῶαν μὴ λιπεῖν ἐσθλὸν χθόνα· στυγεῖ δὲ κόσμον, οὐδ' ὀρῶσ' εὐφραίνεται. Εἰς τοῦτο γὰρ νῦν ἐκβέβηκ' ἀλγηδόνας, ὥσθ' ἡμέρος μ' ὑπῆλθε γῆ τε καὶ πόλῳ λέξαι μολοῦσαν δεῦρο φύσεως βλάβας. Οὐπῶ γὰρ ἡ τάλαινα παύεται γῶν, τίκτουσα μὴ τίκτουσα, φεύγουσ' αὖ τόκους. Δύστην', ἐμαυτὴν γὰρ λέγω, λέγουσα σὲ τίκτουσαν οὐ τίκτουσαν, ὡς ὑπὲρ λόγον. Τόκον γὰρ ἔγνω ἄτοκον, τί γὰρ φράσω; πόνους φυγοῦσα καὶ φθορὰν νῦν καὶ πάλαι. Οὐκ οἶδα τέρψιν οὐδ' ἐπίψογον φάτιν τινὸς πρὸς ἀνδρὸς μαῖλλον ἢ χαλκοῦ βαφάς· οὐ γὰρ κορείης ἄμμα διέφθειρέ τις. Καὶ παῖδα πῶς ἔτικτον; ὦ θάμβος μέγα· ὑβρισμένον δὲ τανῦν πῶς οἶσω βλέπειν; Πόνους φυγοῦσα, πῶς ὀδυνῶμαι κέαρ; Ἀνηλάλαξα πῶς πάλαι χαρᾶς ὑπο, ὅτ' ἦλθεν εὐάγγελος ἀγγελῶν τόκον, φράζων ἄλυξιν δυσμενῶν βροτῶν γένει καὶ γηθόσυνον χάρμα μοι φέρων μέγα; Λόγοις δὲ τοῦδ' εὐπλαγκτος οὐκ ἐφαινόμην, πεισθεῖσα τῷ φέροντι θέσκελον φάτιν, οὐχὶ σφάγιον μηνύουσάν μ' ἐκτεκεῖν, ἀλλ' ὡς ἄνακτα γῆς τε καὶ παντὸς πόλου. Ὅμως δ' ἔθουον καὶ γυναικείῳ νόμῳ ψυχῆς τ' ἔπεμπον ἀλαλαγμὸν ἐκ μέσης, λάσκουσ' ἀνευφημοῦσα τὴν ἀγγελίαν, θυηφάγον φέρουσα τ' εὐώδη φλόγα, οἶαν θύειν φράζουσιν οἱ θεοπρόποι, ζῆλον ἔμπυρον, πνεῦμα συντετριμμένον, ἔρωτὰ τ' ἀκάθεκτον, ἔνθερμον λίαν, ἃ θυσίαν οἶδαμεν εὐφημουμένην. Καὶ πῶς στροβεῖ μου σπλάγχνα νῦν δριμύ βέλος; κἀγὼ μὲν ἦν πρόθυμος ἔννευχος δραμεῖν, ἰδεῖν τε Παιδὸς ἦν κακωσύνην πάθοι· αὐταὶ δ' ἔπεισάν μ' ἡμέρας μίμνειν φάος.

{ΧΟΡΟΣ} Δέσποινα, νῦν πύκαζε σὸν δέμας τάχει. Ἄνδρες τρέχουσιν ἐμφανεῖς πρὸς τὴν πόλιν.

{ΘΕΟΤΟΚΟΣ} Τί δ' ἐστί; μῶν τις δυσμενῶν ἀγγέλλεται λόχος κρυφαῖος ἐστάναι κατ' εὐφρόνην;

{ΧΟΡΟΣ} Ἐννευχος ὄχλος ἐν θορύβῳ συρρέει, στρατὸν πολὺν τε πᾶσαν ἀν' ὄρφναν βλέπω λαμπτήρας εἰσφέροντα καὶ πολλὰ ξίφη. {ΘΕΟΤΟΚΟΣ} Καὶ μὴν πρὸς ἡμᾶς νῦν τις ἐν σπουδῇ ποδὸς στεῖχει, νέον τι πρᾶγμ' ἔχων ἴσως φράσαι. {ΧΟΡΟΣ} Ἴδω τι λέξει καὶ τίν' ἀγγελεῖ λόγον. Πότνια, πότνα, σεμνοτάτα παρθένε· αἶ αἶ αἶ αἶ Πολλὴ μὲν ἐν βροτοῖσι κοῦκ ἀνώνυμος ἀγνή κέκλησαι, τῆσδε γῆς ὅσοι πέδον ναίουσι, λαμπρὸν φῶς ὀρῶντες ἡλίου· τανῦν δὲ τάλαιν' ἡ πάλαι μακαρία. {ΘΕΟΤΟΚΟΣ} Τί δ' ἐστίν; ἢ πῶ τίς μ' ἀποκτεῖναι θέλει; {ΧΟΡΟΣ} Οὐκ, ἀλλὰ Παῖς θνήσκει σὸς ὑπ' ἀλαστόρων. {ΘΕΟΤΟΚΟΣ} Οἴμοι, τί λέξεις; ὡς μ' ἀπώλεσας, γύναι. {ΧΟΡΟΣ} Ὡς οὐκέτ' ὄντος Υἱέος φρόντιζε δή. {ΘΕΟΤΟΚΟΣ} Ὡ δεινὰ λέξασ', οὐχὶ συγκλείσεις στόμα καὶ πᾶν μεθήσεις ἀπρεπὲς ῥῆμ' ἐκφέρειν; Τὸν ὄντ' αἰεὶ γὰρ μηκέτ' εἶναι πῶς λέγεις; Εὐφημος ἴσθι, κἄν τί σοι χρεῖα λέγειν, λέγ' ὡς προσήκει, μηδ' ἀτιμάσης Θεόν. Γονᾶς γὰρ ἀπὸ χρυσέας ἔβλαστέ μοι· καινὸν δὲ πῖτνειν αἶμ' ὑπ' ἀνέρων Θεοῦ· θανεῖν τὸν ἀθάνατον οὐκ ἔχει λόγον. Ἔτικτον αὐτόν, οἶδα δ' ὡς ἐγεινάμην. {ΧΟΡΟΣ} Ὡ τλήμον, οὐκ οἶσθ' οἱ κακῶν ἐλήλυθας καὶ τούσδε κινεῖς κἀναμοχλεύεις λόγους. Ἡοῦς φανείσης, Υἱέος γ' ὄψει μόρον, ὡς πάννηχον κρίνουσιν οἱ μαιφόνιοι. Καίτοι δέδορκ' ἐνθάδε τῶν Παιδὸς τινὰ στεῖχοντ' ὀπαδῶν, πνεῦμά τ' ἠρεθισμένον, σπουδῇ πρὸς ἡμᾶς τόνδ' ἰθύνοντα δρόμον· δείκνυσι δ' ὡς τι καινὸν ἀγγεῖλη παρών. {ΘΕΟΤΟΚΟΣ} Τί δήποτ' ἄρα σημάσαι νέον θέλει; {ΧΟΡΟΣ} Ἴδω τί λέξαι πνευστιῶν οὗτος θέλει. {ΑἴΓΕΛΟΣ} Ὅττοτοτοί· Καλλίστα, πότνα, σεμνοτάτα Μαρία, αἶ αἶ αἶ αἶ ἀπωλόμεσθ' οὐ δυσμενῶν τάχ' ὑπό του. {ΘΕΟΤΟΚΟΣ} Τίνα θροεῖς αὐδάν; τίνα βοᾶς λόγον; Ἄγ' εἰπέ, τίς φοβεῖ σε φῆμ' αὐθις νέα; {ΧΟΡΟΣ} Ἔκλυες ὦ, αἶες ὦ, ἤκουσας ὅς ὅς Παῖδα σὸν προῦδωκε τοῖς μαιφόνιοις; {ΘΕΟΤΟΚΟΣ} Πρὸς τοῦ τόδ' ἄλλο καινὸν ἀγγελεῖς κακόν; τίς ἐστί; μῶν τις τῶν φιλεῖν ἠλπισμένων; {ΧΟΡΟΣ} Ἀργυροδέκτης, δύστροπος μύστης, λέγει, ἀργυροφύλαξ, ἀργυροτρώκτης πλέον. {ΘΕΟΤΟΚΟΣ} Οἴμοι, τόδ' οἶον ἄλλο πρὸς κακῶ κακόν, εἰ τοῖς φιλεῖν δοκοῦσι κατειργάσμεθα. Ἥ που τετόλμηκ' ἔργον ἄτολμον τάλας; τί δ'

ἐγκαλῶν προὔδωκε παντευεργέτην; ἢ τίς λαβὴ δράματος ἦν τῷ μαινόλῃ; {ΧΟΡΟΣ} Ἄκουε τοῦδ' ὅς σοι τρανῶς πάντ' ἄγγελεῖ. {ΑΓΓΕΛΟΣ} Ἄκουε, τλήμων, ἢ τὸ πρὶν πανολβία, ἄκουσον οὐς σοι δυστυχεῖς φέρω λόγους. {ΘΕΟΤΟΚΟΣ} Αἰ αἰ, διοιχόμεσθα· δῆλος εἶ λόγῳ· κακῶν γὰρ ἦκεις, ὡς ἔοικεν, ἄγγελος. {ΑΓΓΕΛΟΣ} Κακῶν μὲν, ἀληθῶν δ' ὅμως· τί γὰρ φράσω; Ἐπεὶ τὸ πάσχα καινόν, ὡς ἔφη, φάγοι, μύσταις ἄριστον παραθεῖς, δεῖπνον μέγα, δείξας δ' ἐν αἰνιγμοῖσι τὸν λογοπράτην, ἔπειτα νίψας τῶν μαθητῶν τοὺς πόδας, ἔξεισιν ὡς εἴθιστ' ἐλαιῶν εἰς ὄρος, εἰπὼν τε μύσταις πάνθ' ἄπερ τανῦν πάθοι, καταρτίσας πάντας τε μυσταγωγίαις, πολλοῖς ξὺν ἄλλοις καὶ τάδ' εἶπε πρὸς Θεόν· «Πάτερ, μέγιστον νῦν πάρασχέ μοι κλέος· » τὸ παρὰ σοὶ γὰρ μὴ λιπὼν ποτε κλέος, «εἰς μεῖζον ἦξω, δυσμενῆ κτανῶν βροτῶν·» ἔθνη τε διδοῖς πάντ' ἔχοντι πρὸς σέθεν· «λαβῶν δὲ πάντας, χῶς ἀριστεῖον σφέν» ὑπερκρεμασθεῖς, αὐγε σαῖν χεροῖν νέμω. «Κυδρούμενος δὲ τοῖς ἀριστεύμασί μου,» κάλει φίλους εἰς δαῖτα. Μακάριος εἶ, «μακάριος τοιάδε δειργασμένος.» Ὅδ' αὐθις ἀφήσιν ὡς βροντῶν ὄπα, δηλῶν κλεισμὸν αἰθεροδρόμῳ βοῇ· «Καὶ πρὶν κλείσας, νῦν κλείσω σε πλέον.» Ἐπεὶ δὲ μύσταις ταῦτ' ἐνηχήθη ξένως, ἦκει πρὸς αὐτοῖς ἐν τόπῳ τοῦ χειμάρου πρὸς κῆπον, ἦχι πολλακίς συνήγετο, ὃν οὐδ' ὁ πρᾶτης ἀγνοῶν νύκτωρ μέσον ἔφθασεν ὄχλον τῶν μαιφόνων ἄγων, ξιφηφοροῦντας καὶ φονῶντας ἐν θράσει· ὅς καὶ προσιῶν ὡς φίλος Διδασκάλῳ, Ῥαββὶ προσειπῶν χαῖρ', ἐφίλει δυστρόπως. {ΘΕΟΤΟΚΟΣ} Φεῦ, φεῦ, τί χειρόν τοῦδε τολμήσειέ τις; Τί γοῦν πρὸς αὐτὸν ἀντέφησε Παῖς ἐμός; {ΑΓΓΕΛΟΣ} Οὐκ εἶπεν οὐδέν, πλὴν «Ἐταῖρ', ἐφ' ᾧ πάρει;» Ἄφαρ δ' ἔβαλλον χειράς οἱ μαιφόνοι· ἄμμες δ' ἀφέντες ἄλλος ἄλλη φεύγομεν. Πέτρος δ' ὁ κλεινὸς καὶ λόγοις ἀπέιπατο· μόνος δ' Ἐπιστήθιος εἶπετ' ἀτρέμας. Ἔδοξα δ' αὐτὸς ὑπὸ τοῦ πεπυθέναί σιγῇ λέγοντος ὡς πρὸς αὐτὸν ἡρέμα τὸν δύστροπον πρᾶτην γε τοῦ Διδασκάλου· «Τῆς ἀσεβείας ᾧ τάλ', οὐ φοβῆ Θεόν; » οὐ θεσμὸν αἰδῆ τῶν βροτῶν τῆς οὐσίας, «Ἀδάμ τε τὸν σπεύραντα γηγενῆ στάχυν » καὶ πατριάρχας ἐκλελεγμένου γένους; «μύστης φανείς σὺ συμμαθητὰς αἰσχύνεις, » τὸν μυσταγωγόν, φεῦ, προδοὺς ἀργυρίου, «προὔδωκας αὐτὸν εἰς φόνον μαιφόνους. » Οὐκ εἶπεν; οὐ σῆς προῦνοήσατο φρενός, «σκοπεῖν ἐφ' οἷσι νῦν ἐκὼν ἀλγύνεται; » σὺ δ' οὐκ ἀνέσχου· τοιγαροῦν γνοίης τάχει. «Εὐ δ' ἴσθι, πατὴρ δ' εὐσεβὲς θάλπει γένος. » Εἰ μὴ γὰρ ὄρκους Ἀβραάμ ἐπεσχέθη, «οὐκ ἂν ποτ' ἔσχε μὴ τάδ' ὑπεξιέναι » κάντεῦθεν ὑμῖν ἀποδοῦναι τὴν δίκην. «Δοκεῖς γὰρ αὐτὸν τάδ' ὑποστῆναι πάθη, » εἰ μὴ τι κερδαίνοντα κάντεῦθεν μέγα; «Νῦν δ' ἐκ χθονὸς μὲν ἔστ' ἂν ἔρχηται πάλιν, » καινῶς ἄνεισι, σῖγα δ' ἔξεται κρίσιν, «ἐρῶν καθ' ὑμῶν Πατρὶ σὴν ἁμαρτίαν » λαοῦ τε τοῦδε μαινόλου τολμηριάν, «ὡς καὶ προεῖπε Δαυΐδου γλώσση πάλαι, » οὐκ ἀγνοοῦντι καὶ πρὸ τῆς τολμηρίας· «πλήσει τε πᾶσαν γαῖαν εὐδόξων λόγων » ἔργων τε κλεινῶν, μυρίων, θαυμασίων, «ὄψεσθε δ' ἐν Πατρὸς μολοῦντ' αὐθις κλέει, » κρίσιν φέροντα ζῶσι καὶ τεθνηκόσι «καὶ πᾶσι παρέχοντα τὸ κατ' ἀξίαν. » Πῶς γοῦν προσόψει σύ τε καὶ μαιφόνοι, «ἢ ποῖαν οὐκ ἐκτίσειτ' ἔνδικον τίσιν; » πλὴν καὶ πρὸ τοῦδε τίσειτ' ἔνδικον τίσιν, «εἰ μὴ χέρας νίψεσθε τὰς μαιφόνους· » ἄς, ἦν θέλητε κἂν τανῦν ξυνιέναι, «αὐτὸς ῥυτοῖς νασμοῖσιν ἀπομόρξεται. » Ἡ σῆς γε τόλμης νῦν μάθης γεγευμένος, «σὺν σοὶ δὲ καὶ πᾶς τῶν ἀλαστόρων ὄχλος. » Νῦν δ' εἰ μένειν δεῖ, μίμν' ἐφ' ἡμέραν μίαν, «εἰ μὴ τι πάθης, ὧν φόβος πολὺς κρατεῖ, » καγὼ προφήτης τῶν λόγων γενήσομαι. «Ἄλλ' ἐκποδῶν ἄπιθι καὶ σαυτοῦ πέρι » φρόντιζε· ταύτου δ' αὐτὸς εὔ γε θήσεται. «Σὺ δ', ὡσπερ εἰκός, καθανῆ κακὸς κακῶς, » πρῶτα κρεμαστοῖς ἐν βρόχοις ἡρτημένος, «πῆδημ' ἐς ἄδην κραιπνὸν ὀρμήσας τάχος, » λύπη παχνωθεῖς, ὡς προδοὺς ἀργυρίου, «καὶ νᾶμα πυρὸς παμφάγου σε δέξεται. » Οὐ γὰρ θέλεις νῦν ἐκφυγεῖν τιμωρίαν· «καὶ τῶνδε τεύξη, προῦννέπω δέ σοι τάδε· » οὐ σ' ἢ 'πιούσα λαμπὰς ὄψεται θεοῦ· «οὐ νεκρεγέρτου νεκρέγερσιν κατίδης. » Ἐς γὰρ τοσοῦτον

μωρίας ἀφικάνεις, «ὥστ' ἔξὸν αὐθις δεῖν' ἐλεῖν βουλευματα » καὶ πάντ' ἀφέντα προσπεσεῖν Διδασκάλω «κὰκ τῶν βλεφάρων θερμὰ χύσαι δάκρυα, » βρόχον κρεμαστὸν ἐξανάψεις ἀγχόνης, «ψυχὴν ἀφείναι τοῖς βροχώμασι τρέχων. » Ὅμως δὲ κὰν τοῖσδ' οὐκ ἀπειρηκῶς, σέ πως «σώσει, τὸ σὸν γε προσκοπούμενος κέαρ.» οὐ γὰρ δύναται ἂν ἀγαθὸς που μὴ μένειν. «Ἄλλ' οὐ σε μὴ θέλοντα κερδᾶναι θέλει.» οὐ γὰρ νόμον τίθησιν ἐν βροτοῖς βίαν· «ἤκιστα τοῦδε λῆμ' ἔφου τυραννικόν· » ῥαγεῖς γὰρ αἰσχροῦς πάγκακον ῥήξεις κέαρ. «Ἄλλ' οὔτι ταῦτη ταῦτα, μὴ σὺ που δόκει· » ἔτ' εἰς ἀγῶνας σὺ τε καὶ μαιφόνοι, «καὶ πᾶσι συνδράσασιν οὐ σμικροὶ πόνοι. » Αἴσθοιτο δ' αὐτῶν δῆμος ὑβριστῆς ἅπας, «ἦτοι θανόντες ἢ φάος δεδορκότες, »οὐς νᾶμα πυρὸς αὐθις ὑποδέξεται. «Ὁρθῶς λέλεκται μῦθος ἀψευδῆς ὄδε· » ἄκου', Ἰούδα, σῶν κακῶν κατάστασιν. «Καίτοι προκόψω γ' οὐδὲν ἢ σκῆψιν μόνην· » οὐ γὰρ Θεὸς σε σωφρονεῖν ἀναγκάσει· «ἐν τῇ προαιρέσει δὲ καὶ γνώμῃ βροτῶν τὸ σωφρονεῖν ἔνεστιν εἰς τὰ πάντ' ἀεί.» Ταῦτ' εἶπεν οὐκ οἶδ' ἄγγελός τις ἢ βροτὸς πρὸς αὐτόν, ὡς εἶρηκα, τὸν λογοπράτην. {ΘΕΟΤΟΚΟΣ} Ὡ γὰρ μῆτερ ἡλίου τ' ἀναπτυχαί, οἶων λόγων ἄρρητον εἰσήκουσ' ὄπα. Τάχ' ἐξ ὀπαδοῦ δρᾶμα, Παῖ, κατηρτύθη, ὃν πολλακίς ἔδειξας αἰνιγμῶ φίλοις· οὐ γὰρ σ' ἔλαθε τῶνδ' ὅς αἴτιος κακῶν. Ὡ παγκάκιστε, τοῦτο γὰρ σ' εἶπεῖν ἔχω, σὺ ταῦτ' ἔδρασας, σὸν προδοῦς εὐεργέτην. Σὰ ταῦτα, δαῖμον· τίς γὰρ ἂν ἄλλος ποτὲ ἔδρασεν ἢ βούλευσε δυσμενῆς ἀνήρ; Ὅλοιθ' ὁ δράσας· ἢ δίκη δ' ἐπίσταται, αἰσχροῦς τε μύστης ἀξίαν τίσει δίκην. Ἀργυραμοιβέ, ποῦ συνήδη σῶ δόλω; ἄρ' εἰσέτι ζῆς, δεινὰ ταῦτ' εἰργασμένος; οὐδ' ὑπὸ γῆς τάρταρα σὸν κρύπτεις δέμας; δεῖ γὰρ τανῦν ἢ γῆς σε κρυβῆναι κάτω, ἢ πυρὸς ἐν ῥιπαῖσιν αἰθέρος θανεῖν. Ὡ μῖσος, ὦ μέγιστον, ἔχθιστον κακόν, (τὴν Δεσπότην προδοῦσαν ἐξαυδῶ κάραν,) ἔτλης προσελθεῖν ὡς φίλος Διδασκάλω· ἦλθες πρὸς αὐτόν, ἦλθες ἔχθιστος γεγώς καὶ Πατρὶ καὶ τῶ παντί τ' ἀνθρώπων γένει. Πῶς πῶς προσεῖπας, πῶς κατησπάσω προδοῦς; γλώσση προσηύδα, καρδίᾳ μίασμ' ἔχων. Καὶ ταῦτα δράσας, ἡλίον τε προσβλέπειν καὶ γαῖαν, ὦ κάκιστε, τολμᾶς εἰσέτι· ταῦτ' οὔτι θάρσους ἐστὶν οὐδ' εὐτολμίας, εὐεργέτην προδόντα, τολμᾶν προσβλέπειν· ἄλλ' ἢ μεγίστη τῶν ἐν ἀνθρώποις νόσων πασῶν, ἀναίδει'. Εὐ δ' ἐπεμνήσθην σέθεν, καίτοι πρὸς οὐδὲν κέρδος, αἰσχύνην δέ σου, καὶ μὴ παρόντος, κἂν θάνης, κἂν φῶς βλέπης· ἐγὼ τε γὰρ λέξασα κουφισθῆσομαι ψυχὴν τάληθῆ, σὺ τε κού κλύων μάθης· μάθης γὰρ εὐρῶν τὴν κατ' ἀξίαν τίσιν. Ἐκ τῶνδε πρώτων πρώτον ἄρξομαι λέγειν. Ἄκου', Ἰούδα, τὰ πρὸς αὐτοῦ καλά σοι. Εἴλκυσεν ἐκ σκότους σε τῆς ἀγνωσίας, ἔσωσέ σ', ὑπέδειξε φῶς σωτηρίας· δέδωκέ σοι χάρισμα πολλῶν θαυμάτων· μύσταις ἔφησε καὶ σὲ συνεδριάσαι κρῖναί τε φυλᾶς Ἰσραὴλ παντὸς γένους. Ἔθηκεν ἀργύρια πάντα χερσί σου, ἔκοψέ σου πρόφασιν ἀναργυρίας. Ἐκλεπτες ἀεὶ, μὴ δόκει λεληθέναι· ὄδ', ἄτε πανάγαθος, οὐκ ἤλεγχε σε λόγοισιν, οὐδὲ πρὸς σέθεν κακούμενος, εἰδῶς σε σαφῶς καὶ πρὸ τῆς τολμηρίας, ἔνιψε καὶ σοὺς δυσμενεστάτους πόδας ἄρτου τρύφος τ' ἔδωκε μυστικωτάτου. Καὶ ταῦθ' ὑπ' αὐτοῦ, παγκάκιστ' ἀνδρῶν, παθῶν, προὔδωκας αὐτόν, δῶρα δ' ἐκτίσω φόνου, πολλῶν προσόντων. Εἰ γὰρ ἦσθ' ἀνάργυρος, λαβὴν ἂν εἶχες τῶνδ' ἐρασθῆναι τάχα· νῦν δ' οὐκ ἔχεις πρόφασιν, οὐκ ἔχεις λόγον χεῖλη διαῖραι καὶ κατειπεῖν αἰτίαν. Οὐ γὰρ τοσοῦτον σὺ δυνήσῃ πώποτε, οὐδ' εἰ γένος πᾶν δαιμόνων σοι συνδράμη καὶ γῆν ἅπασαν ῥημάτων πλήση κακῶν· ἐπεὶ μιν ἐσθλὸν ὄντ' ἐπίσταται κτίσις, καὶ πάντες ἐγνώρισαν ἐκ τῶν πραγμάτων. Ἄλλ' ἦγγεν ἀγχόνη σε φιλαργυρίας, ἢ ρίζα πάντων τῶν κακῶν πέφυκε πως· φρούδη δὲ πίστις, ἢ πρὶν ἀπόλωλέ σοι. Τοιόσδε φανείς, φῶς ὄραν τολμᾶς, τάλα; ἢ τὸν πρὶν οὐκ ἄρχειν Θεὸν δοκεῖς ἔτι ἢ ζυγὰ δίκης ἐν κενοῖς κείσθαι τανῦν; Ὡ κακὸν ἔρνος, οὔποτ' εἰ ρίζης βροτῶν, πικρῶν δὲ ριζῶν φημί σ' ἐκπεφυκέναι, ἀλάστορος μὲν πρώτον, εἶτα δὲ φθόνου, φόνου, πότμου θ', ὅσα τε γῆ τρέφει κακά· οὐ γὰρ ἐρῶ ποτ' ἐκ Θεοῦ φῦναί σ'

ἐγώ, εἰδυῖα καίπερ ὡς τὸ πᾶν προαίρεσις· Θεὸς γὰρ οὐκ ἄκοντα σαώζει βία. Ἦ δύστροπ', ὧ κάκιστε καὶ μαιφόνε, οἷον πέπραχας, πεπρακῶς εὐεργέτην; Αὐτός σ', ὄν ἐλπίς παιδὸς εἶναι πατέρα, πρόρριζον ἐκτρίψειεν οὐτάσας πυρί. Ἔρρ', αἰσχροποιέ, φιλίας διαφθορεῦ· ἀπέπτυσ' οὐδ' ἀπόντι σοι δεῖ συλλαλεῖν· τὸν γὰρ δόλιον καὶ Θεὸς βδελύσσειται. Ἦ Παῖ, τί δὴ χρυσοῦ μὲν, ὃς κίβδηλος ἦ, τεκμήρι' ἀνθρώποισιν ὥπασας σαφῆ, ἀνδρῶν δ' ὅτω χρή τὸν κακὸν διειδέναι, οὐδεὶς χαρακτήρ ἐμπέφυκε σώματος; ἀλλ' αὐτὸς εἰδῶς, ἀγνοεῖν πάντας θέλεις; Ὅλοιτ' ὄλοιτο πανδίκως κακεργάτης· ἔρρ' ἔρρε, παγκάκιστε καὶ μαιφόνε, ὄλοι'. ἐγὼ δὲ ζῶντα Παῖδ' ἐπόψομαι, κὰν νῦν στένουσα πολλὰ καὶ πεπληγμένη κέντροις ἀνίας, ἡ παντλάμων δακρῶν· γυνὴ γάρ εἰμι κἀπὶ δακρῶν ἔφυν. {ΧΟΡΟΣ} Αἶ αἶ αἶ αἶ· Σίγα, σίγα, Παῖδ' οὐκέτ' ὄψει ζῶντα σόν. {ΘΕΟΤΟΚΟΣ} Οἷμοι, τί θρηνεῖς; τίς δὲ δράματος λαβή; {ΧΟΡΟΣ} Οὐκ οἶδ'· ἔοικε δ' οὐ μακρὰν ὄδ' ἄγγελος λέξειν τάκειθεν σοῦ φίλου Παιδὸς πέρι. {ΑΓΓΕΛΟΣ} Ἔδοξε θανεῖν Παῖδα σὸν τῆδ' ἡμέρᾳ γραμματέων ψήφω τε καὶ πρεσβυτέρων. {ΘΕΟΤΟΚΟΣ} Οἷμοι, προσῆλθεν ἐλπίς, ἦν φοβουμένη πάλαι, τὸ μέλλον ἐξετηκόμην γόοις. {ΧΟΡΟΣ} Ἀτὰρ τίς ἀγών, τίνες Ἑβραίων λόγοι καθεῖλον αὐτὸν κάπεκῦρῶσαν θανεῖν; {ΘΕΟΤΟΚΟΣ} Γυναῖκες, αἶ τῆσδ' ἐγγύς ἐστε συμφορᾶς, γυναῖκες, οὐκ ἀνασχέτ' οὐκ ἀνέξομαι· ρίψω, μεθήσω σῶμ', ἀπαλλαγῆσομαι βίου θανοῦσα· χαίρετ', οὐκέτ' εἶμ' ἐγώ. Σὺ δ' εἶπε τίς κέκριται τρόπῳ θανεῖν Παῖδ'· ἄρα λευσίμῳ χερὶ ψῆφος θανεῖν; ἦ δὴ σιδήρῳ πνεῦμ' ἀπορῆξαι κρίσις; {ΑΓΓΕΛΟΣ} Ἐτύγχανον μὲν ἀγρόθεν πυλῶν ἔσω βαίνων, πυθέσθαι δ' ἠθέλον τοῦ δὴ πέρι· σῶ γὰρ αἰεὶ ποτ' εἶχον εὖνοϊαν Τέκνω, βλέπων νιν οἷ' ἔρεξε θαυμάστ' ἐν βροτοῖς, κάμου δὲ διήνοιξεν ὀμμάτων κόρας. Ὅρῳ δ' ὄχλον δραμόντα καὶ φθάσαντ' ἄκραν, ἀστῶν δὲ δὴ τιν' ἠρόμην, ἄθροισμ' ἰδῶν· «Τί καινὸν ἄσται; μῶν τι δυσμενῶν πάρα ἄγγελμ' ἀνεπτέρωκεν Ἑβραίων πόλιν;» Ὅδ' εἶπ'· «Ἰησοῦν κείνον οὐχ ὀρᾶς πέλας ἐστῶτ' ἀγῶνα θανάτου δραμούμενον;» Ὅρῳ δ' ἄελπτον φάσμι, ὃ μὴ ποτ' ὄφελον· τὸν μὲν κατηφῆ καὶ σιγῶνθ' ἐστηκότα, τοὺς δ' ὥστε κύνας αἵματος διψαλέους κύκλῳ περιτρέχοντας, ἐγκεχηνότας. Ἐπεὶ δὲ πλήρης ἦν Ἰουδαίων ὄχλος, δέιλαιος ἀγὸς διχόμυθ' ἐφθέγγετο, λόγους ἐλίσσω ἀλλοτ' ἄλλους ἐν φόβῳ· τέλος δ' ἔφη, σὸν Υἱὸν ἐκπαγλούμενος, ὡς ἀκέραιον, ἀνεπίπληκτον βλέπων, καὶ ξυνετῶς χωροῦντα πρὸς πάντας λόγους, τοὺς δ' οὐκ ἐπαινῶν ὡς φονῶντας ἀνόμως, καθ' οὐπὲρ οὐχ εὕρισκεν αἰτίαν φόνου, ἔλεξε γοῦν, ἔλεξε· Τίς χρήζει λέγειν, ὡς ἄρ' Ἰησοῦν κατθανεῖν, ἦ μή, χρεῶν; καὶ τόνδ' ἀφεῖναι μᾶλλον ἢ μαιφόνον ὧν εἶχον ἐν δεσμοῖσι ληστήρων ἓνα. Ἐπερρόθησαν δ' ὡς θανεῖν σταυρῶ δέον, ληστήρα δ' ἀφεῖναι τε τὸν κακεργάτην. Ὅ δ' ἠγεμῶν ἔφησε τοῖσδ' ἐναντία, ἀλλ' οὐκ ἔπειθ' ὁμίλον, εὖ δοκῶν λέγειν. Ἄλλος γὰρ αὐθις εἶπε τῶδ' ἐναντία, κραυγῆ πίσυνος κάμαθεῖ τολμηρία· ὃς δ' οὐκ ἐπῆνει· κἀπὶ τῶδ' ἀνίσταται ὄχλου θόρυβος ἀθυρογλώσσου μέγας· ὃς δὴ κέκραγε Παῖδα σὸν θανεῖν θέμις. Κεῖνος δὲ νικᾷ κακὸς ἐν πλήθει λέγων, ὃς εἶπε δεῖν σὸν Παῖδα θανεῖν ἐν ζύλῳ. Ἦδη δ' ἔως πέφηνεν, ἐκρέει κνέφας, καὶ δὴ νιν ἐλκύσουσιν ἔξω τῆς πύλης ψυχῆς ἀγῶνα τὸν προκείμενον πέρι δραμούμενον, καθ' ὃν θανεῖν ἐστὶ κρίσις· ἐν ἡμέρᾳ γὰρ τῆδε λείψει τὸν βίον. {ΘΕΟΤΟΚΟΣ} Αἶ αἶ, κακῶν ἀρχηγὸν ἐκφαίνεις λόγον. Ναὶ ναὶ κακῶν πέλαγος ἡ τάλαιν' ὀρῶ τοσοῦτον, ὥστε μήποτ' ἐκνεῦσαι πάλιν μηδ' ἐκπερᾶσαι κῦμα τῆσδε συμφορᾶς. Φεῦ τῆς Ἑβραίων πῆ προβήσεται φρενός; τί τέρμα τόλμης καὶ θράσους γενήσεται, εἰ καὶ Θεοῦ τολμῶσι τεκταίνειν φόνον; Καυτοῦ μὲν οὐ μοι φροντίς· οὐ γὰρ που μόρος κατακρατήσει θανατοῦντος τὸν μόρον· ἔτικτον αὐτόν, οἶδα δ' ὡς ἐγεινάμην, στερρὰς φυγοῦσα τῶν τόκων ἀλγηδόνας· αὐτοὺς δὲ πενθῶ συμφορᾶ κεχημένους. Ἔσται γὰρ ἔσται ποινάτωρ δίκη φόνου, ὃν δυσσεβεῖς τολμῶσιν ἀνόμως φθόνῳ. Αἶ αἶ αἶ αἶ· Οὐ νῦν τὸ πρῶτον, ἀλλὰ πολλάκις φθόνος ἔβλαψε πολλούς, οὐ τόσον δ' ὅσον φίλους αὐτοῦ τανῦν βλάψειεν, Ἑβραίων ὄχλον.

{ΧΟΡΟΣ} Τί τούσδε κινεῖς κἀναμοχλεύεις λόγους; ὄλωλέ σοι Παῖς, καὶ κινεῖς πολλοὺς λόγους. {ΘΕΟΤΟΚΟΣ} Ἦ δεινὰ λέξασ', οὐχὶ συγκλείσεις στόμα; σωτήρα κόσμου σὺ δοκεῖς ὄλωλέναι; {ΧΟΡΟΣ} Βραχὺ προβᾶσα Παιδὸς ὄψει σου πάθη ψυχῆς ἀγῶνα τὸν προκείμενον πέρι τρέχοντος, ὧ ζῶντ' ἢ θανόντα νῦν ἴδης. {ΘΕΟΤΟΚΟΣ} Οἴμοι, τί λεύσσω; χερσὶ τῶν ἀλαστόρων, θειγενές μοι Τέκνον, ἔλκη καὶ φέρεις, εἰς δεσμά τ' ἤλθες καὶ θέλων ἄγη σφίσιν, ὁ δεσμούτης τοῦ γένους τῶν δεσμίων. Αἴ αἴ αἴ αἴ Ταῦτ' οὐ ξυνωδὰ τοῖς πρὶν Ἀγγέλου λόγοις, οὐδ' ἐλπίσι ξύμφωνα ταῖς ἐμαῖς, Τέκνον. {ΧΟΡΟΣ} Ἀλλὰ ξυνωδὰ τοῖς προηγορευμένοις οἷς εἶπε παθεῖν χερσὶ τῶν ἀλαστόρων. {ΘΕΟΤΟΚΟΣ} Αἴ αἴ, τί δράσω; καρδία γὰρ οἴχεται. Πῆ πῆ πορεύη, Τέκνον; ὡς ἀπωλόμην· ἔκητι τίνος τὸν ταχὺν τελεῖς δρόμον; μὴ γάμος αὔθις ἐν Κανᾶ κάκεῖ τρέχεις, ἴν' ἐξ ὕδατος οἰνοποιήσης ξένως; Ἐφέψομαί σοι, Τέκνον, ἢ μενῶ σ' ἔτι; Δὸς δὸς λόγον μοι, τοῦ Θεοῦ Πατρὸς Λόγε, μὴ δὴ παρέλθης σῖγα δούλην μητέρα· νῦν γὰρ στόματος φιλίου χρῆζω σέθεν φωνῆς ἀκοῦσαι καὶ προσεῖπειν, ὧ Τέκνον. Δὸς μοι, πρὸς αὐτοῦ Πατρός, ὧ Τέκνον, σέθεν, σοῦ θεσπεσίου χρωτὸς ἄψασθαι χεροῖν ψαῦσαι ποδῶν τε καὶ περιπτύξασθαι σε. Φεῦ φεῦ, τί δράσω; καρδία μου δίκεται. Ἦ δεῦτε, φίλοι, δεῦτε, λίπωμεν φόβον· προσέλθετ', ἀσπάσασθε καὶ προσεῖπατε, λάξεσθε χεῖρὸς δεξιᾶς. Τάλαιν' ἐγώ, ὡς ἀρτίδακρὺς εἰμι καὶ φόβου πλέα. Αἴ αἴ, πανώλης ἡ τάλαιν' ἀπόλλυμαι. Γυναῖκες, ὄψιν στυγνὰν ὡς εἶδον Τέκνου, ποθῶ τεθᾶναι, ζῆν δ' ἔτ' οὐδαμῶς φέρω. Οἴμοι, τί δράσω; πῶς λάθω λαῶν χέρας; ἐχθροὶ γὰρ ἐξιᾶσι πάντα δὴ κάλων, κούκ ἔστιν ἄτης εὐπρόσοιστος ἔκβασις. Τί γοῦν τί δράσω; πῶς φύγω τόσους βρόχους; {ΧΟΡΟΣ} Οὐκ οἶδ', ἀδελφὴ φιλότατη· δέδοικα γάρ, κάμοι κατ' ὄσων θερμὸν ὠρμήθη δάκρυ. Ὅπισθόπους δ' ἔξιθι καὶ σιγῇ βάθι. Ἐρπ' εἰς τὰ δεινὰ· νῦν ἀγῶν εὐψυχίας· ἡμεῖς τ' ἐφεψόμεσθα δειλαίᾳ βάσει· ὄχλος γὰρ αὐτὸν μαινόλης περιτρέχει, κού δεῖ πελάζειν ἐγγὺς ἐνθυμουμένοις. Βαρεῖα γὰρ φρήν, οὐδ' ἀνέξεται βλέπειν ὄμιλος ἐχθρός, δυσμενής, μαιφόνος, ὄρμην τε δεινὸς στυγεραῶς γνώμης ῥοπή· ἄγριον ἦθος, βαρβάρου φύσις φρενός. Δέδοικα δ' αὐτόν, μὴ τι βουλευσας νέον δριμυτέραν σοι συμφορὰν συσκευάσῃ· καὶ κάρτα τόνδ' ὀρώσα δειμαίνω πλέον μὴ θηκτὸν ὦση φάσανον δι' ἥπατος, κάπειτα μείζω συμφορὰν δέξῃ νέαν, ἔγκατα Παιδὸς εἰ λεωφόρος λάβῃ. Ἀλλ' ἐκκλίνασαι βραχὺ τῶν ἀλαστόρων, ἐπισκοπῶμεν δρᾶμα τῶν μαιφόνων. Ἴωμεν οὖν, ἴωμεν ἦχι που νάπος. {ΘΕΟΤΟΚΟΣ} Νικᾶτ' ἐπειδὴ ταῦτα πάσαις ἀνδάνει· καὶ λοιπὸν ἀπίωμεν, ἔνθ' ὑμῖν δοκεῖ. {ΧΟΡΟΣ} Ἐντεῦθεν ἀθρεῖν ὡς ἐξ ἀπόπτου δέον. {ΘΕΟΤΟΚΟΣ} Δειλαί' ἐγὼ δύστηνος, εἰ Παῖδ' οὐχ ὀρῶ πάσχοντα δεινὰ, μέχρι καὶ τύμβος λάβῃ. Ὅχλους δ' ἔφυγον, ἴνα μὴ τι καὶ πάθω. Τί μοι δ' ἔτι ζῆν κέρδος ἐστὶν ἐν βίῳ; Αἴθ' αἴθε πότμῳ καταλυσαιμᾶν ταχεῖ, εἰ μὴ μεγάλως καταγηράσκειν ἔχω, ὡς ἐλπίς ἐστι, Παιδὸς ἀνισταμένου ἔθνη τε συνάγοντος ἐνδίκῳ κρίσει, ὃν συγγενεῖς κτείνουσιν Ἑβραῖοι φθόνῳ. Ναὶ συγγενεῖς μου τλήμονος μητρὸς λέγω, οὐ Πατρός αὐτοῦ τοῦ βροτωθέντος Λόγου, ὃν ἀσπόρως ἔτικτον οἶδ' ὑπὲρ λόγον, στερράς τ' ἔφυγον ἐν τόκοις ἀλγηδόνας. Πέποιθα γάρ, πέποιθα, κἂν πολλὰ στένω, πάσχοντα μὴ φέρουσα τοῦτον νῦν βλέπειν. Ἐτικτον αὐτόν, οἶδα δ' ὡς ἐγεινάμην· ἀλλ' εἴμ' ἄκομπος ἐκφέρειν μυστήρια. Ὅμως δ' ἀνάγκη, συμφοραῶς ἀφιγμένης, γλῶσσάν μ' ἀφεῖναι. Πρῶτα δ' ἄρξομαι λέγειν, ὅθεν μ' ὑπῆλθε πρῶτον οἶα μητέρα, φέρουσαν ἀγνὸν ἐς τόδ' ἡμέρας δέμας· οὐδ' οἶδα τέρψιν ἢ λόγῳ κλύειν φέρω γραφῇ τε λεύσσειν· οὐδὲ ταῦτα γὰρ σκοπεῖν ἐγὼ πρόθυμος, παρθένον ψυχὴν δ' ἔχω. Ὅμνυμι τὸν σύμπαντα σαφῶς εἰδόντα, μηδ' ἂν θελῆσαι μηδ' ἂν ἔννοιαν λαβεῖν· ἢ κατολοίμην ἀκλεῆς, ἀνώνυμος, καὶ μήτε πόντος μήτε γῆ μήτ' αὐτὸ πόλος τὸ σῶμά μου δέξαιτο, καὶ ψυχὴν χέρες πάσχοντος Υἱοῦ γ', ὡς κατ' εὐχὴν ἐστὶ μοι· ἐλπίς τρέφει τε, κού κατασχυνεῖ δέ με. Ταῦτ' οἶδα· νῦν γὰρ οὐ θέμις πέρα λέγειν θρηνοῦσαν ὡς δεῖ. Δακρύων γὰρ ἄξια πέπονθα πόλλ', οὐκ οἶδα δ'

εἴ τι προσπάθω. Πρῶτον δ' ὅμως μοι τάγαθ' ἐξᾶσαι δέον· τοῖς γὰρ κακοῖσι πλείον' οἶκτον ἐμβαλῶ. Ἦμην ἄνανδρος καὶ μένουσα παρθένος· ἃ γὰρ γυναικὶ σῶφρον' ἔσθ' εὐρημένα, ταῦτ' ἐξεμόχθουν, τοῦ Θεοῦ πολλὴν χάριν μετροῦντος ἀεὶ καὶ νέμοντος ἀφθόνως. Πρῶτον μὲν οὖν γε, κἂν προσῆ κἂν μὴ προσῆ ψόγος γυναιξίν, αὐτὸ τοῦτ' ἐφέλκεται κακῶς ἀκούειν, εἴ τις οὐκ ἔνδον μένει· οὐπὲρ πόθον παρεῖσ' ἔμιμνον ἐν δόμοις εἴσω μελάθρων· κομπᾶ θηλειῶν δ' ἔπη οὐκ εἰσεφρούμην· τὸν δὲ νοῦν διδάσκαλον αὐτῆς ἔχουσα χρηστόν, ἐξήρκουν ἐμοί. Τὸ σωφρονεῖν ἐν πᾶσιν εἶδυι' ὡς καλὸν καὶ δόξαν ἐσθλὴν πανταχοῦ κομίζεται, γλώσσης τε σιγὴν πᾶσιν ὄμμα θ' ἤσυχον παρεῖχον· ἦδεν δ' οἷς μ' ἐχρῆν νικᾶν κόρας καὶ τίσι νίκην ὦν ἐχρῆν παριέναι. Ἀκήρατον δέ μ' ἐκ Θεοῦ λαβὼν ἀνήρ αὐθις τὸ παρθένειον ἄμμ' ἀκήρατον τηροῦσαν ἀπέδωκεν· οὐδ' ἔστιν λόγος, τὰ πράγματ' αὐτὰ καὶ γὰρ ἀπήλεγξέ με. Οὕτως δ' ἔχουσα, τῷ Θεῷ μνηστεύομαι· κἀντεῦθεν Υἱόν, πῶς ἐρεῖς; ἐγεινάμην, ὅπως γυνὴ οὐτις κομπάσει τεκεῖν ποτέ. {ΧΟΡΟΣ} Καλλίστα, πότνα, σεμνοτάτα παρθένε, ἄνανδρον ἢ δ' ἄνυμφον ἴδμεν μητέρα μόνην σε πασῶν τῶν κατὰ γῆν μητέρων. Μαιευσάσης χεῖρ κλῆρον οὐ δεδεγμένη κατηγόρησε πιστὰ σοῦ θείου τόκου, Θεὸν τε, φῆς, ἔκλυες Ἀγγέλου τεκεῖν, ἔργα θ' ἄπερ δέδρακεν, οὐ θνητοῦ γένους· καὶ θάμβος ἐστίν, εἰ πάθῃ θνητῶν πάθος. {ΘΕΟΤΟΚΟΣ} Θαυμαστὸν εἶπας, εἰ τόδ' εὐδοκεῖ Πατὴρ, ὡς διὰ τούτου τοὺς βροτοὺς ἀγάθ' ἔχειν. Οὐκ ἄλλο γὰρ φάρμακον ἐν θνητοῖς μόρου, φθορᾶς ὃ παύσει τοὺς τάλαιπῶρους κακῶν. Κἀγὼ διδάξω σ' ὡς καλῶς ἔχει τόδε· ὁ γὰρ διδάσκων γνῶσιν ἄνθρωπον Λόγος ἐμοὶ κατεσκῆνωσε καὶ χάριν νέμει. Ἐπεὶ βροτὸν πέπλακεν ἐκ γῆς ὁ Πλάσας, λείμακί τ' ἐντέθεικε φυτῶν ἐργάτην, ἐντεῦθεν εἰς Ὀλυμπον ἀνάγειν θέλων· δράκων δέ νιν ἔσπευσε, γυναικὸς πλάνῃ, λειμῶνος ἐκβαλεῖν τε καὶ ρίψαι πόλου· ὃδ' ἀντεμηχανήσαθ' οἷα δὴ Θεὸς γυναικὸς ἐκφυναί τε καὶ Θεὸς μένων βροτὸς γενέσθαι καὶ βροτῶν ἀναιρέτην σφαγεῖς κατασκάψαι τε καὶ ρίψαι ποσίν. Οὕτως σὺ πείθου καὶ Θεὸν πρὸς γῆν δέχου ἐλθόντ' ἀγαγεῖν πρὸς πόλον βροτῶν γένος, καὶ σπένδε καὶ κλείζε καὶ τόνδ' εὐλόγει. Αὐτὸ γὰρ νιν ὄψει πρὸς χθόν' ὡς ἐκ παστάδος θρώσκοντα τύμβου, κᾶτ' ἀνιόντ' εἰς πόλον, ὡς αὐτὸς εἶπε, καὶ πρὸ τοῦ θεοπρόποι. Ἐλπίς δέ μοι ξύνεστιν ἀσφαλεστάτη· ἐμοὶ γὰρ ὑπὲρ πάντας, οἷσι λείπεται, ξύνεστιν ἐλπίς, οὐδὲ κλέπτομαι φρένας, ἔξιν τι κεδνόν· ἠδὲ δ' ἐστὶ καὶ δοκεῖν· ὅταν δὲ μᾶλλον ἐλπίς ἀσφαλῆς μένη, τὸ χάσμα ποῖον. Ἀλλὰ νικῶμαι πόνοις καὶ προβλέπω μὲν ταῦθ' ὅπως ἔσται τάχει, λύπη δὲ κρείσσω τῶν ἐμῶν ἐλπισμάτων. {ΧΟΡΟΣ} Πάγκλυτε, παγκαλλίστα κούρη, παρθένε, ἔμβρυον, ὡς φῆς, τὸν Θεὸν πλουτήσασα, σὺ ταῦτ' ἐπέγνωσ καὶ τὰ λοιπὰ νῦν σκόπει. Σοφωτέραν γὰρ ἴδμεν οὐσάν σε βροτῶν καὶ ταῦθ' ὀρῶσαν συνιέναι καὶ τέλος· ὡς φρικτὰ πάντα καὶ βροτησίῳ γένει πλὴν τῆς τεκούσης δυσμαθῆς συνιέναι. {ΘΕΟΤΟΚΟΣ} Ὡς δυστάλαινα τῶν ἐμῶν ἀλγημάτων· ὡς οἶδα μὲν πόλλ', οἶδα δ' οὐχ ὅπως φράσω. Ὡς θάμβος ἐστὶ τοῦτον ἠωρημένον ἰδεῖν με καὶ θανόντα κἂν ἐκουσίως. Ἰὼ μοι, ἰὼ· Αἴ· αἴ. {ΧΟΡΟΣ} Τί γοῦν τί δράσεις, ὦ παθοῦσ' ἀμήχανα; {ΘΕΟΤΟΚΟΣ} Οὐκ οἶδα πλὴν ἐν, καθθανεῖν, εἰ μὴ τάχει τῶν νῦν παρόντων πημάτων ἄκος λάβω, ὡς ἔστιν ἐλπίς λίαν ἀσφαλεστάτη· μίαν μόνην μεῖναι με δεῖ τὴν αὔριον, ὡς ξυμπερανθῆ φροντίς, ἢ με νῦν τρύχει. Ἄλλ', ὦ φίλ' Υἱέ, μή μ' ἔρημόν σου λίπης. {ΗΜΙΧΟΡΙΟΝ} Αἴ· αἴ· Ἐρηνοῦσα πολλά, τρανὸν οὐδὲν δεικνύεις· πῆ μὲν μ' ἀπαγγέλλεις ἀκούειν δείματα πείθεις τε πολλὰ δειματοῦσθαι τοῖς λόγοις, πῆ δὲ θρασύνεις, κούδεν ἄρα καθαρῶς. {ΘΕΟΤΟΚΟΣ} Οὐ μακρὰν ἔσται τέρμα τῶν ἠλπισμένων. {ΕΤΕΡΟΝ ΗΜΙΧΟΡΙΟΝ} Αὐτὴ μὲν οὕτω ναὸς εἰσέβην σκάφος, γραφῆ δ' ἰδοῦσα καὶ κλύουσ' ἐπίσταμαι· ναύταις γὰρ ἦν μέτριος ἢ χειμῶν φέρειν, προθυμίαν ἔχουσι σωθῆναι πόνων, ὃ μὲν παρ' οἴαχ', ὃ δ' ἐπὶ λαίφεσιν βεβῶς, ὃ δ' ἄντλον εἴργων ναός· ἦν δ' ὑπερβάλη πολλὸς ταραχθεὶς πόντος, ἐνδόντες φορᾶ, παρήκαν αὐτοὺς κυμάτων δρομήμασιν. Οὕτως δὲ κἀγὼ δεῖν' ὀρῶσα πήματα,

ἄφθογγός εἰμι καὶ παρεῖσ' ἐὼ στόμα· νικᾷ γάρ, ὡς οὐκ ἐκ Θεοῦ, δεινὸς κλύδων. Σὲ δ' ἔλπις, ὡς φῆς, ἀσφαλῆς εἶθε τρέφοι, δέσποινα παγκοίρανε, μήτερ Κοιράνου. Ἄλλ' ἐκ λόγου γὰρ ἄλλος ἐκβαίνει λόγος· τί ν' ὧδε δ' αὖ δέδορκ' ἰθύνοντα δρόμον; ἅ ἅ, τίνα στείχοντ' ἄθρῳ νῦν ἐνθάδε στυγνοπρόσωπον, δακρύων πεπλησμένον; {ΑΓΓΕΛΟΣ} Δέσποινα κούρη, Δεσπότης μήτερ Λόγου, μή με στυγῆσης· οὐχ ἐκὼν, ἐκὼν δ' ὅμως, λύπρ' ἀγγελῶ σοι πρὸς παλαιοῖς καὶ νέα. {ΘΕΟΤΟΚΟΣ} Τί δ' ἐστίν; ὡς μοι φροιμίων ἄρχη κακῶν. {ΑΓΓΕΛΟΣ} Δέσποινα κούρη, πῶς ἐρῶ; πῶς σοι φράσω; σοὶ γὰρ μερίμνης ἄξιον φέρω λόγον σφοδρᾶς τ' ἀνίας καὶ πικρῶν ἀλγηδόνων. Ὡ πότνα κούρη, σεμνοτάτα παρθένε, ὡς σε στενάζω λυγρὸς ὢν μύστης, ὅμως τῷ Μυσταγωγῷ πιστός, κἂν πάσχονθ' ὀρώ. {ΘΕΟΤΟΚΟΣ} Τί δ' ἐστίν; Ἑβραίων τί μηνύεις νέον; {ΑΓΓΕΛΟΣ} Παῖς νῦν σὸς οὐκέτ' ἐστίν, ὡς εἶπεῖν ἔπος· δέδορκε μέντοι φῶς ἐπὶ σμικρᾶς ῥοπῆς. {ΘΕΟΤΟΚΟΣ} Πῶς φῆς; τί τοῦτ' ἔλεξας; οἶδας δ' αὖ πόθεν; ἄγ' εἶπέ μοι, φράσον τί νι θνήσκειν μόρῳ Χριστὸν τανῦν φῆς Παῖδ' ἀθανάτου Πατρός; ὡς ἔλπις ἦν καὶ τόνδ' ἀθάνατον μένειν ῥύστην τ' ἔσσεσθαι παντὸς Ἰσραὴλ γένους. {ΑΓΓΕΛΟΣ} Ἐπεὶ πόλιν γε τῆσδε Σαλομῶν χθονὸς λιπόντες ἀφίκανον ἐς Στρωτοὺς Λίθους, ἄνακτ' ἐμὸν σύροντες ἀλάστῳ ὄχλος, αὐτίχ' ὅμιλος οὐρανοδρόμῳ ξύλῳ ἀνήγον, ἦγον, ἦγον εἰς ἄκρον τέλος· ὀρθὸς δ' ἐς ὀρθὸν αἰθέρ' ἐστηρίζετο. Ἐς κλῶνα δ' ἐγκάρσιον ἄλλον εὐθέως ἔτεινον, ἐξέτεινον, ἦλωσαν χέρας, πόδας δὲ καθήλωσαν ἐν πηκτῷ ξύλῳ. Ὡς δ' ἔσχον οὕτως Δεσπότην ἠρτημένον, ἄλλοι μὲν αὐτὸν καλάμῳ κραταιβόλῳ ἔβαλλον, ἀντίπυργον εἰσβάντες πέτραν, ἄλλοι δ' ὑσώπῳ σπόγγον ὄξους ἔμπλεον χολῆ κεκραμένου δ' ἀνήγον ἐς στόμα. Οἶδ' ὡσὶν ἠχῆν οὐ σαφῶς δεδεγμένοι, οὐτ' εἶδον οἱ ἔρεξε θαύματ' ἐν βροτοῖς, ἄλλως διῆγον καὶ διήνεγκαν κάρας καὶ στέρν' ἔτυπτον ἀμαθῶς ἀγνωσία. Ἐγὼ δὲ πόρρω Δεσπότη γὰρ εἰπόμεν, πρῶτον μὲν εἰς χλοηρὸν ἰζὸν που νάπος τά τ' ἐκ ποδῶν σιγηλὰ καὶ γλώσσης ἄπο ἔσωζον, ὡς ὀρῶν νιν, οὐχ ὀρώμενος ὄχλῳ κακεργάτῃ τε καὶ μαιφόνῳ· σέ τ' αὖ δακρυχέουσαν ἐστῶσαν ἰδὼν ἠλυθον εἶπεῖν οὐ καλῶς πεπραγμένα. {ΘΕΟΤΟΚΟΣ} Ἰὼ μοι, ἰὼ· Αἱ αἱ, τί δράσω; καρδιά γὰρ οἴχεται· πῶς πῶς δ' ἔτι ζῶ καὶ φέρω ταῦτα κλύειν; ἰδεῖν δὲ ταῦτα πῶς ποτ' οἴσω παντλάμων; Ἰτ', ὦ γυναῖκες, γῆς Γαλιλαίας τέκνα, προσείπατ' αὐτὸν καὶ προπέμψατε χθονός. Ὡ δεῦτε φίλοι, δεῦτε, λίπωμεν δέος. {ΧΟΡΟΣ} Σὺ γὰρ φύγης τὸν δῆμον, ὡς τί μὴ πάθης; {ΘΕΟΤΟΚΟΣ} Κἀγὼ δὲ τόνδε λοιπὸν εἰς τί καὶ τρέσω; Ἰωμεν οὖν, ἰωμεν· ἀπέστῳ φόβος· τί γὰρ ἔτι ζῆν κέρδος ἡμῖν ἐνθάδε; Ἄλλ' ἀπίωμεν, ὡς ἰδῶ Παιδὸς πάθη. Ἰὼ μοι, ἰὼ· γυναῖκες, ὄψιν φαιδρὰν οὐχ ὀρῶ Τέκνου· χροιάν γὰρ ἠλλάξατο καὶ κάλλος ξένον. Γυναῖκες, ὄμμα στυγνὸν ὡς εἶδον Τέκνου, ποθῶ τεθνᾶναι, ζῆν δ' ἔτ' οὐδαμῶς στέγω. Χωρεῖτε χωρεῖτ', οὐκέτι τὸ ζῆν φέρω. Ὡ κοινὸν ὠφέλημα θνητοῖσιν φανείς, Τέκνον ποθεινόν, τοῦ δίκην πάσχεις τάδε; ποινας δὲ ποίων ἀμπλακημάτων τίνεις; ἀγνάς γὰρ ἀγνάς χεῖρας αἱμάτων φέρεις, ἀγνά τε χεῖλη καὶ μέλος πᾶν καὶ στόμα, ψυχὴν πάναγνον ἄδολόν τε καρδίαν. Καὶ πῶς ὀρῶ λησταῖς σε συνηρημένον; οὐδ' ἐξ ἔπακτοῦ τινὸς ἐχθρῶν πημονῆς, φίλος δ' ἀπόλλυσ' οὐκ ἄκονθ' ἔκουσίως μύστης, ὃν ὑπέδειξας ἄρτῳ σοῖς φίλοις, φειδύμενος τάλανος, ὡς φύγη κακόν, κἂν οὐ συνῆκεν ἐμπαγεῖς βροχώμασι. Τίνος δ' ἔκητι γῆς σ' ἀποστέλλει Πατήρ; τί σ' ὧδ' ἀτίμως ἠθέλησε τεθνᾶναι; Δύστηνος, οἶον οἶον ἔργον νῦν βλέπω, οὐ τλητὸν οὐδὲ λεκτόν, ἀλλ' ἀπωλόμην. Αἱ αἱ, Τέκνον, σῶν πανταδίκων σφαγμάτων· αἱ αἱ μάλ' αὐθις, ὡς κακῶς διόλλυσαι, οὐκ ἐξαμαρτῶν αὐτός, ἀλλ' ἀμαρτίας πρώτης γυναικὸς ἐξιώμενος βλάβην. Οἶδ' οἶδα μὲν τάδ', οἶδα δ' οὐχ ὅπως φράσω, καὶ συνιῶ μὲν, οἶα ταῦτ' ἔσται τάχει· ἄλγος δ' ὑπερθεν τῶν ἐμῶν ἐλπισμάτων, στένω τε πυκνὰ συμφορᾷ νικωμένη, δάκρυσί τε βλέφαρα θερμοῖς τέγγεται· ἀεὶ γὰρ ἐστὶ τὸ γυναικεῖον φύλον πολύστονόν τε καὶ πολύδακρυ πλέον. {ΧΡΙΣΤΟΣ} Ἰδ', ὦ γυναικῶν ἐξ ἀπασῶν βελτίων, ὁ παρθένος πάρεστιν υἱός σοι νέος.

Ἴδου δὲ καὶ σοί, μύστα, μήτηρ παρθένος. Τί γοῦν τί, γύναι, δακρύοις τέγγεις κόρας; τί δ' αὖ κατηφεῖς ὄμμα καὶ δακρυρροεῖς καὶ συγχυθεῖς ἔστηκας, ἡνίκ' εὐτυχεῖς, κοῦκ ἀσμένη τόνδ' ἐξ ἔμοῦ δέχη τρόπον; Ταῦτα ξυνωδὰ τοῖς προηγορευμένοις οἷς αὐτὸς εἶπον καὶ θεοπρόπων στόμα. Νῦν καιρὸς ἐχθρὸν γηγενῶν τίσειν δίκην. Τί δῆτα λοιπὸν σῶ γ' ἐπιστένεις Τέκνω; {ΘΕΟΤΟΚΟΣ} Οὐδέν· λαοῦ τοῦδ' ἐννοουμένη πέρι ἔγωγ' ἑμαυτῆ πρὸς λόγους ἀφικόμην καὶ τούσδε θρηνῶ συμφορᾶ νικωμένη, ὥμωξά θ' οἶον ἔργον ἔστ' ἐργαστέον τούντεῦθεν αὐτοῖς, οἷ σ' ἀνήρησαν, Τέκνον, καταδοκῶ τε πάνθ' ὅπῃ προβήσεται. Λύπη δὲ κρείσσω καὶ βεβαίας ἐλπίδος. Τὸν μὲν γὰρ ἡμῶν δυσμενῆ πεφυκότα ῥᾶον κτενεῖς σὺ καὶ καταβαλεῖς μόρον, θᾶττόν τ' ἀνιῶν τοὺς ἀλάστορας τίσεις· γυνή δὲ θῆλυ κάπῃ δακρύοις ἔφω. Ὅθεν κἀγὼ στένουσα καὶ πεπληγμένη κέντροις ἀνίας, ἢ τλάμων ὀδύρομαι. Εἴμ' εὐκλεῆς μὲν, ἀλλ' ὅμως ἀπόλλυμαι, στερουμένη σῆς θεσπεσίας μοι θεάς. Ὡς γὰρ ἄελπτον δρᾶμα προσπεσὸν τόδε ψυχὴν διέφθαρκ'· οἶχομαι γοῦν, τοῦ βίου χάριν μεθεῖσα, καταθανεῖν χρήζω, Τέκνον. Καὶ γὰρ ἔρημος, ἄπολις οὔσα τρύχομαι, οὐ μητέρ' οὐκ ἀδελφὸν οὐχὶ συγγενῆ μεθορμίσασθαι τῆσδ' ἔχουσα συμφορᾶς· κἂν μὴ τάχιστ' ἴδω σε, πῶς οἶσω, Τέκνον; Ἄλλ', ὦ φίλ' Υἱέ, μή μ' ἔρημόν σου λίπης. {ΧΡΙΣΤΟΣ} Θάρσησον· εὐ γὰρ τῶνδ' ἐγὼ θήσω πέρι, τὸ σὸν δ' ἄραρε μᾶλλον· ἐξηγοῦ Θεόν· εὕρημα δ' οὐκ οἶσθ' οἶον εὕρηκας τόδε. Θήσω γὰρ αὖ σοι δῶρ' ἃ καλλιστεύεται ἐν οὐρανῶ γαίῃ τε καὶ πάσῃ κτίσει. Πολλῶν δ' ἕκατι τήνδε σοι δώσω χάριν. {ΘΕΟΤΟΚΟΣ} Πέποιθα κοῦτι σοῖς ἀπιστῶ που λόγοις. Κάμοι τάδ' ἐστὶ λῶστα, γινώσκω καλῶς· ἐγὼ σ' ἔτικτον, οἶδα δ' ὡς σ' ἐγεινάμην· ὑπερτερεῖ δ' ἄλγημα τῶν ἐγνωσμένων. Ἄλλ' ἄντομαί σε τοῦδε πρὸς σωτηρίου πάθους, φέροντος ἀπάθειαν τῷ γένει, μητροπρεπῶς τε σῶν ποδῶν ἐφάπτομαι, οἴκτειρον οἴκτειρόν με τὴν δυστλήμονα καὶ μή μ' ἔρημον ἐκπεσοῦσαν σοῦ λίπης, δέξαι δὲ χώρα καὶ δόμοις ἐφέστιον, ἦν θᾶσσον οὐ βούλοιο σὴν δίκην κρίναι· οὕτως ἔρωσ σοι πρὸς Πατρὸς τελεσφόρος σκοποῦ γένοιτο, καὶ θανόνθ' ἐκουσίως ἴδοιμι νεκρέγερτον ἡματι τρίτῳ, ὡς αὐτὸς εἶπας πολλάκις πρὸς σοὺς φίλους· τὸ πᾶν γὰρ οὕτως ἀσφαλέστερόν τ' ἐμοί, σὺ τ' αὐτὸς ὦν ὄλβιος ὀλβίου Πατρὸς γνωσθεῖς ἀνυμνηθῆς γε πάσῃ τῇ κτίσει. Μὴ γοῦν διάξω λυπρὸν ἐς μακρὸν βίον, ὄχλος δ' ἀλαστόρων γε τίσει τὴν δίκην, τὸν Δεσπότην κτείνας σε γῆς τε καὶ πόλου. Οὗτοι γὰρ, ὡς ἔδρασαν, εὕρωσιν κακά, ἃ τοῖσι δυσσεβοῦσι γίνεται βροτοῖς· ἀλλ' οὐ γὰρ αὐτῶν φροντίδ' ὡς τέκνων ἔχω μή πως πάθωσιν οἱ προσήκοντες σφίσι, πατρῶων ἐκπράσσοντες ἀσεβῆ φόνον· ἀλλ' αὐτός, ὦ σπλάγχνον, θεηγενὲς φάος, κάτειργε, κατάπαυσον, ἔξελ' ἐκ φόνου ἐγκατάλειμμα σπέρματος πεφιλμένου. {ΧΡΙΣΤΟΣ} Αἰνῶ, γύναι, τάδ', οὐδ' ἐκεῖνα μέμφομαι, πολλῶν δ' ἔκητι τήνδε σοι δοῦναι χάριν ἐγὼ πρόθυμός εἰμι κοῦκ ἂν ἐκπέσης. Συλλήψομαι γὰρ τοῦδέ σοι πάμπαν σκοποῦ, αὐτὴ τε γνοίης ζημίας ἀντιστροφὴν, ἀπαλλαγεῖσα τῆσδε τῆς ἀθυμίας. {ΘΕΟΤΟΚΟΣ} Ὡμοι, φρενὸς σῆς εὐγενοῦς τε κάγαθῆς· Ὡ Τέκνον, οἶα συμφορᾶ συνεζύγης· τὸ δ' εὐγενὲς σου τῶν φρενῶν σῶον μένει· ὄσην ἀεὶ μοι τὴν προμήθειαν φέρεις· ταῦτ' ἐννοηθεῖσ' ἠσθόμην ἀβουλίαν πολλὴν ἔχουσα καὶ μάτην λυπουμένη, μάτην θ' ἑαυτῆ πρὸς λόγους ἀφικόμην. {ΧΟΡΟΣ} Ἄ ἄ· Πολυστόνων ἄϊον ἰαχὰν γόων, φωνὰν ἔκλυον, ἔκλυον βοὰν στόνων. Θεοκλυτεῖ δ' ὡς ἄρα δεινά τις παθῶν. {ΘΕΟΤΟΚΟΣ} Καὶ μὴν ὁ κλεινὸς ἄπο δὴ στείχει Πέτρος σκυθρωπός, οἴκτρος καὶ κατανευγμένος· θεοκλυτεῖ τις δ' ὡς κακὸν ῥέξας μέγα. Τί, Πέτρε, θρηνεῖς; δεῖν' ἔπραξας, ἀλλ' ὅμως ἔτ' ἔστι καὶ σοὶ τῶνδε συγγνώμης τυχεῖν. Ὡ Τέκνον, ὦ φίλτατον, ὦ Θεοῦ Λόγε, σύγγνωθ'· ἁμαρτεῖν δ' εἰκὸς ἄνθρωπον, Τέκνον, καὶ Πέτρος ἐξήμαρτε τοὺς ὄχλους τρέσας. {ΧΡΙΣΤΟΣ} Στέγουσα νῦν ἄπιθι, μήτηρ παρθένε· λύω δὲ Πέτρῳ σφάλμα, χρηζούσης σέθεν· καὶ γὰρ πάροιθεν σοῖς ἐπειθόμην λόγοις σῆς εὐσεβείας κάγαθῆς φρενὸς χάριν. Καί μοι τὸ μὲν σὸν ἐκποδῶν ἔστω λόγου· ἔλκει δὲ καὶ δάκρυα

πολλήν μου χάριν καὶ πάντα λύει δεσμὸν ἀμπλακημάτων. Σοί τ' αὖ παραινῶ, μηδένα βροτῶν στύγει, μηδ' οἱ μ' ἀπηώρησαν ἀνόμως ξύλω. {ΘΕΟΤΟΚΟΣ} Ὁμοι, φρενὸς σῆς εὐμενεστάτης αἰεὶ· ὡς οὐδὲ πάσχων δυσμεναίνεις τῷ γένει, οὐδὲ προσηλώσασιν ὀργίζη ξύλω. Τίς γάρ ἂν ἔτλη θυμὸν ὀργῆς σου, Τέκνον; ἢ τίς ἀγανάκτησιν ὑπέστη σέθεν; {ΧΡΙΣΤΟΣ} Ἄπιθ' ἄπιθι δυσμενῶν νῦν ἐκ μέσου· ὦνπερ γὰρ οὐνεκ' εἰς ἐμοὺς ἦκες λόγους, τὰ μὲν πέπρακται, τῶν δ' ἐγὼ μνησθήσομαι. Ἐνταῦθα μὲν σοι τῶνδ' ἀπαλλάσσω λόγον. {ΘΕΟΤΟΚΟΣ} Ἄραρεν, ὡς ἕοικεν, ὦ τάλαιν' ἐγὼ· αἶ αἶ, τίν' ἐκφωνεῖς φρικώδη τήνδ' ὄπα, γλυκασμὸς ὦν ὄλος δὲ καὶ θυμηδία; τίνοσ γε διψῶν ἀπεγεύσω πικρίας; Αὐθὶς τε διψᾶν κάρτα κέκραγες μέγα. {ΧΟΡΟΣ} Κραυγῆς ἀκούσασ' ἐκπέπληγμαί παντλάμων ἐγὼ· τὸ μέντοι πρᾶγμ', ἐφ' ᾧ τανῦν στένεις, οὐκ οἶδα, βουλοίμην δ' ἂν ἐκ σέθεν κλύειν. Φθέγγξαι τι, δεῦρ' ἄθρησον. Ἰὼ μοι κακῶν· τί τί σὸν ὄμμα χρώς τε συντέτηκε νῦν; {ΘΕΟΤΟΚΟΣ} Σιγήσατ', ὦ γυναῖκες, ἐξειργάσμεθα· ἐπίσχετ' αὐδὴν· Παῖδ' ἐρωτῆσαι θέλω· ὀρῶ γὰρ ἤδη τόνδε πλησίον μόρου. Ναὶ ναὶ βλέπω κλίναντα πάντιμον κάραν, μικρὰν λιπόντα ῥαδίως ὀμιλίαν. Ἔα, τί λεύσω; σὸν δέμας νεκρόν, Τέκνον, ἀθρῶ, μεγίστου θαύματος τόδ' ἄξιον· ὃς ἀρτίως κέκραγε πρὸς τὸν Πατέρα φωνῆ κραταιᾷ γεῖσσα γῆς ταραξάσῃ, οὗ πᾶσα μὲν χθῶν φθέγματος πληρουμένη φρικῶδες ἀντεφθέγγξαι· εἰσορῶσι δὲ θέαμα κρεῖσσον ὀμμάτων ἐφαίνετο· ὃν ἀρτίως ἔδρακον, ὃς φάος τόδε οὐπω χρόνον παλαιὸν εἰσεδέρκετο. Τί χρῆμα πάσχεις; τῷ τρόπῳ διόλλυσαι, Τέκνον; πυθέσθαι βούλομαι σέθεν πάρα. Ἡ γὰρ ποθοῦσα καρδία πάντ' εἰδέναι κὰν τοῖς κακοῖσι λίχνος οὐσ' ἀλίσκεται. Ἐ ἔ ἔ· Τάδε ξυνωδὰ τοῖς προηγορευμένοις. Αἶ αἶ, τί δράσω; καρδία γὰρ οἴχεται. Γυναῖκες, ὄψιν οὐχ ὀρῶ φαιδρὰν Τέκνου· χροιάν γὰρ ἠλλάξατο καὶ κάλλος ξένον, δεινὸν θέαμα· καὶ φόβος νεκροῦ θιγεῖν. Διδάσκαλον φέρω γὰρ ἀστέρων πάθος, γῆς γεῖσσα σαλευθέντα, ῥαγεῖσας πέτρας. Χωρεῖτε χωρεῖτ', οὐκέτ' εἰμί προσβλέπειν οἶα πρὸς αὐτόν, ἀλλὰ νικῶμαι πόνοις. Καὶ ξυνιῶ μὲν οἶα ταῦτ' ἔσται τάχει· λύπη δὲ κρείσσων καὶ βεβαίας ἐλπίδος. Παῖ Παντάνακτος, πῶς ἐς ἄδου νῦν δόμους οἴχη μόρων ἔκητι τῶν πρωτοσπόρων; αἴφνης δ' ἀπέπτῃς, ὡς μεθεὶς ἐκουσίως ψυχὴν· μόρος γὰρ οὐποτ' ἦν ὑπέρτερος, εἰ μὴ μεθῆκας Πατρὶ πνεῦμ' ἐκουσίως. Ἦκουσ' ἔκλυον σὴν ὄπα πρὸς Πατέρα. Τίνοσ δ' ἕκατι γῆς σ' ἀποστέλλει Πατήρ; τί σ' ὦδ' ἀτίμως ἠθέλησε τεθάναι; τί τὴν τεκοῦσαν μητέρ' ὀρφανὴν σέθεν τέθεικας; Οἴμοι, συνθάνοιμί σοι, Τέκνον· Ἰδοὺ τέθνηκας, τίς με δέξεται πόλις; τίς γῆν ἄσυλον καὶ δόμους ἐχεγγύους ξένος παρασχὼν ῥύσεται δέμας τόδε; Οὐκ ἔστι. Μείνω σ' οὖν ἔτι σμικρὸν χρόνον, ἦν τριττὸν ἡμᾶρ λαμπροφεγγές εἰσίδω, ὡς αὐτὸς εἶπας νεκρέγερσιν μηνῶν, κἀγὼ πέποιθα καὶ στέγω ταῖς ἐλπίσι. Κὰν νῦν νέκυν βλέπουσ' ἀπηωρημένον, στένω 'μὲ μᾶλλον, ἢ σέ, τῆς ἀπουσίας· ἀπώλεσας γὰρ μᾶλλον ἢ κατέφθισο. Εἰ γὰρ γενοίμην, Τέκνον, ἀντὶ σοῦ νεκρός· ὄλωλα, Τέκνον, οὐδέ μοι χάρις βίου. Αἶ αἶ, κατ' ὅσων κιχάνει μ' ἤδη σκότος· ὄλωλα καὶ δὴ νερτέρων ποθῶ δόμους· τὸ κατὰ γὰς θέλω, τὸ κατὰ γὰς κνέφας τανῦν μετοικεῖν, σῆς θεᾶς στερουμένη. Δύστηνος, οἶον ἔσχον ἄρτ' ἄλγμ' ἐγὼ, οὐ τλητὸν οὐδὲ ῥητόν. Ἄλλ' ἀπωλόμην. Πῶς δ' ἐξ ἀναύδου καὶ μύσαντος ὄμματος ἔξω παρηγόρημα, μήτηρ παντλάμων; Ἄλλως σ' ἄρ' αὐτή, Τέκνον, ἐξεθρεψάμην, ὃς τὴν τροφὴν ἅπασι δασιλῶς νέμεις; μάτην τ' ἐμόχθουν καὶ κατεξάνθην πόνοις, φεύγουσα χεῖρας τῶν φονῶντων σοί, Τέκνον, ἀρχῆς ἀπ' ἄκρης σῶν ξένων γενεθλίων; Ἄλλ' οὐκ ἐγῶμαι, κὰν στένω κὰν δακρῶ. Ἐγὼ σ' ἔτικτον, οἶδα δ' ὡς σ' ἐγεινάμην· ὅθεν ποθ' ἢ δύστηνος εἶχον ἐλπίδας ἐν σοὶ μεγίστας γηροβοσκήσειν τ' ἐμὲ καὶ κατθανοῦσαν χερσὶν εὖ περιστελεῖν, ζηλωτὸν ἀνθρώποισιν. Οὐδ' ὄλωλέ μοι ἐλπίς γλυκεῖα, σοῦ, Τέκνον, τεθνηκότος. Ὡ φθέγμα γλυκύ, γλυκὺ χάρμα μοι φέρον, ὦ φιλτάτη πρόσοψις, ὦ ποθουμένη ωραιότης ἄρρητος ὑπὲρ πᾶν γένος, εἰκῶν ἄγραφος ἀγράφου μορφώματος, πῶς νῦν στυγνάζεις;

οὐ φέρω βλέπουσά σε. Πῶς πῶς σιγᾶς νῦν, οὐδ' ὑπανοίγεις στόμα; Δὸς φθέγμα μοι, δός, δὸς παρηγόρημά μοι· φθέγξαι τι μικρὸν μητρὶ δυστήνῳ, Τέκνον. Ναὶ Τέκνον οἶδα καὶ Θεὸν μου, κἄν φέρῃς θάνατον οἰκτρὸν ἀθανατίζοντά με, θάνατον ἀθάνατον ἄγοντα κλέος καὶ χάσμα παντὶ τῷ βροτῶν γένει μέγα. {ΘΕΟΛΟΓΟΣ} Τέτλαθι, παγκοίρανε, μαιμῶσα κλάειν· ἐκὼν γὰρ ἔτλη πότμον, οὐκουν ἀέκων, ὡς παμφάγον νῦν καββαλῶν οἶτον γένους ἔκδικος ἔλθη, Δεσπότης παντεργάτης, λέβητι χρυσέῳ δ' ἐφέψων μοι δέμας, σοφῇ προμηθεΐα με καινίση ξένως. Λυγρὸν γὰρ ἀπὸ γῆρας εὐφυῶς ξύσας ἀνθρωπολογιοῦ παμπαλαιᾶς μοι λύμης, κοῦρον φίλον θήσειεν ἡβῶντά με· ὡς νῦν κάκιστον γῆρας ἅπαντας τρύχει, ναὶ ναὶ τρύχει γῆράς με πημάτων βάρει λώβης παλαιᾶς μητρὸς ἠπατημένης· ἀλλ' αὐτὸς ἀλύξαι με πημάτων ἔφη, αὐτὴν πρὸς αὐτὸν μητέρα στρέψαι τ' ἐμὴν καὶ γαῖαν οἶκόν θ' ὄν προδοῦσ' ἀφίκετο βουλαῖς ἀνάγκοις θηρὸς ἠγριωμένου ἐς τήνδε γαῖαν, μητέρα στεναγμάτων, μετ' ἀνδρός, ὃν πρὶν ἦδ' ἀτιμάσασ' ἔγνω. Ἔγνω γὰρ ἡ τάλαινα συμφορῶν ὑπο, οἶον τὸ λιπεῖν οὐθαρ ἀρούρης πάρος· καὶ τοῦδ' ἔκητι πάνθ' ὑποστῆναι θέλειν αὐτὸς προεῖπε καὶ θέλων ἔτλη μόρον, ἦματι τριτάτῳ δ' ἀνέγρεσθαι τάφου, μύσταις φίλοις φέροντα χάσμα καὶ μέγα. Εἰδὼς τε ταῦτα πάντα πρὶν, σαφῶς ἔφη. Ἦδη δ' ἔχει ξύμπαντα ταῦτα νῦν τέλος· λείπει δὲ γηθόσυνον ἦμαρ καὶ μόνον, καὶ τοῦτο νῦν μενοῦμεν, ἔσται δ' ὡς ἔφη. Ὁ γὰρ τὰ λυπρὰ νητρεκῆ νῦν γνωρίσας, καὶ χάσμα δείξει λαμπρὸν ἦματι τρίτῳ. Οἶδάς τε σὺ μάλιστα τέρμα δρωμένων· θήσει δὲ λύπης ἀντὶ τῆσδε καὶ γόων τιμὰς μεγίστας ἀνά γῆν σοὶ καὶ πόλον πλήσει τε πᾶσαν γαῖαν εὐδόξων λόγων, ναοὺς τε σοὶ τεύξουσι τὸ βροτῶν φύλον. Θᾶττον γὰρ ἀντὶ τοῦδε δυσσεβοῦς φόνου σεμνήν ἐορτὴν τῆδε γῆ προσάψεται, καὶ γῆν Σολύμων ἱερὸν τεύξει πέδον· ὣν εἵνεκα χρὴ μὴ μέτρου θρηνεῖν πέρα. Μὴ δῆτα γοῦν, δέσποινα, ἀφέρτατα στένε, οὐτ' ὄμμα' ἐπαίρουσ' οὐτ' ἀπαλλάσσοις γῆς πρόσωπον, οὐ βλέφαρα δακρύων ῥοῆς. Ἔως ποτε στρέψεις δὲ κάτω τὴν δέρην, ῥοαῖς καταρδεύουσα τὴν γῆν δακρύων; ἔκδικον ὄμμα παντεπόπτου Δεσπότης εἰδυῖα θᾶττον χάσμα σοὶ φέρειν μέγα, πρὸς ὃν σε τείνειν ὄμμα καὶ μόνον δέον. Οἶδας γάρ, οἶδας· ἔψεται τοῖς φροϊμίσις καὶ τέρμα φαιδρὸν, γηθόσυνος ἡμέρα· μίαν μόνην μεῖναι σε δεῖ τὴν αὔριον, ὡς ξυμπερανθηῖ φροντίς, ἢ κάμῃ τρύχει. {ΘΕΟΤΟΚΟΣ} Υἱὸς σὺ μοι πέφηνας ἄλλος, παρθένε· αὐτὸς γὰρ εἶπεν Υἱός, ὅς μοι καὶ μόνος. Οἶδας τε πάντως πάντα, τίς χρειῶ λέγειν; ὡς ἀσπόρως ἔτικτον, ὠδίνων ἄτερ, στερράς τ' ἔφυγον τῶν τόκων ἀλγηδόνας, Θεοῦ τε Παῖδα τοῦτον ἀγγείλας ἔφη, καὶ πόλλ' ἔδρασεν, οἶα καὶ μόνου Θεοῦ. Καὶ πῶς τανῦν οἴσαιμι γυμνὸν καὶ νέκυν ἐν ἰκρίῳ βλέπουσ' ἀπηρωρημένον, ὃς γαῖαν ἠώρησεν ὑδάτων ὑπερ, δι' ὃν τὸ φάος ἡλίου συνεστάλη, καὶ τῆς σελήνης τ' ἐσκότασε πᾶν σέλας καὶ ῥῆξιν ἀνέτλησαν αἱ πέτραι φόβῳ, μνημεῖα τ' ἠνοίγησαν εἰς δεῖγμα κράτους, αὐτοῦ παθόντος ὑπὲρ αὐτῶν Αἰτίου. {ΘΕΟΛΟΓΟΣ} Δέσποινα παγκοίρανε, μήτερ τοῦ Λόγου, αὐτὸς κἀγὼ τέθηπα, μὴ φέρων βλέπειν φρικτὸν θέαμα, Δεσπότην τεθνηκότα, ζωὴν τὸν ἐμπνέοντα τοῖς ζῶσι πνοῇ, στένω τε πυκνὰ καὶ χέω θερμὸν δάκρυ. Ἐλπίς δ' ὅμως τρέφει με καὶ θρηνῶν φέρω· οὐ γὰρ ἀπιστῶ τοῖς λόγοις τοῦ Δεσπότης. Ἡ καλλιφεγγῆς ἡμέρα δὲ τριτάτη τὸ τέρμα δείξει τῆς τρεφούσης ἐλπίδος· ἢ μὴ παρέλθοι, καὶ θανεῖν με συμφέρει. {ΘΕΟΤΟΚΟΣ} Τριτάταν ἀμέραν μὲν εἰδυῖα κλύω αὐθις φθορᾶς πάναγνον ἀνίσχειν δέμας· νῦν δ' ἐχθρὸν ἦμαρ, ἐχθρὸν εἴσορῳ φάος καὶ δυστάλαιναν τὴν πάλαι μακαρίαν. Ὅθεν τὰ θνητῶν μᾶλλον ἠγοῦμαι σκιάν, κούδ' ἂν τρέσασ' εἴποισι τοὺς σοφοὺς βροτῶν δοκοῦντας εἶναι καὶ μεριμνητὰς λόγων, τούτους μεγίστην ζημίαν ὀφλισκάνειν. Θνητῶν γὰρ οὐδεὶς ἐστὶν ὄλβιος φύσει· ὄλβου δ' ἐπιρρυνέντος, εὐκλεέστερος ἄλλου γένοιτ' ἂν ἄλλος, ὄλβιος δ' ἂν οὐ. {ΗΜΙΧΟΡΙΟΝ} Πάντων ὅσ' ἔστ' ἔμψυχα καὶ γνώμην ἔχει, γυναικῆς ἐσμεν ἀθλιώτατον φυτόν, ὅσαι τεκοῦσαι καὶ θανόντ' εἶδον τέκνα· ὡς τρὶς θανεῖν θέλοισι'

ἂν ἢ τεκεῖν ἅπαξ καὶ πότμον ἰδεῖν ἐντραφέντος μοι τέκνου. Ἄλλ' οὐ γὰρ αὐτὸς πρὸς σὲ κάμ' ἦκει λόγος, ὧ παγκοίρανε πότνα, παρθέν' ὀλβία. Ἥ πολλὰ παντὸς εἶ διάφορος γένους· ἐγὼ γὰρ ἀνδρὸς τέρψιν εἰσδεξαμένη, ἀνθ' ἡδονῆς ὠδίνας ἐν λύπαις τρέφω, καὶ θνητὸν ὡς ἔτικτον, εἰδυῖα στέγω· κούφως φέρειν γὰρ συμφορὰς θνητοὺς δέον. Σὺ δ' ἀνδρὸς οὐκ ἔγνωκας εὐνήν, παρθένε, Θεὸν τεκεῖν τ' ἔκλυες ἀγγέλου, λέγεις· καὶ νεκρὸν αὐτὸν νῦν ὀρώσα πῶς φέρεις; {ΘΕΟΤΟΚΟΣ} Ἐἰ μὲν οὐτι φίλα μοι τὰ μὴ φίλα· ἤγγειλεν οἷ' ἤγγειλεν· οὐ μομφὴν ἔχει εὐάγγελος δόξης γε τῆς εὐαγγέλου· ἦν ἐσφάλην ἐγὼ δὲ τῆς ἀγγελίας οὐκ οἶδ', ὄχυρὰς ἐμφέρω γὰρ ἐγγύας. Θρηνεῖν δὲ δεῖ με· δακρύων γὰρ ἄξια πέπονθα πολλά, καὶ στένω καὶ δακρύω, ἕως ἴδοιμι ζῶντα τὸν τανῦν νέκυν. {ΕΤΕΡΟΝ ΗΜΙΧΟΡΙΟΝ} Δέσποινα κούρη, χρή σε συγγνώμην ἔχειν, εἴ τις ὑφ' ἥβης σπλάγχχνον εὐτόνον φέρων μάταια βάζει, μὴ δόκει τούτων κλύειν· σοφωτέραν γὰρ ἴδμεν οὐσάν σε βροτῶν. {ΘΕΟΤΟΚΟΣ} Αἰ' αἰ' Ἐτλην μεγάλων ἄξια θρήνων ἐγώ. Ὡ μέγεθος οὐ μετρητὸν οὐδ' οἶόν τ' ἰδεῖν. Φόνον ταλαίνας χερσὶν ἐξεργασμένοι, τὸν καλλίνικον κλεινὸν ἐξεπράξατε εἰς θρήνον, εἰς δάκρυα· παγκαλῆς ἀγών, ἐν αἵμασι στάζουσιν εἰσφέρειν χέρα. Φεῦ φεῦ, φρονήσαντες μὲν οἷ' ἐδράσατε, ἀλγήσεται ἄλλος δεινόν· εἰ δ' ἕως τέλους ἐν τῷδ' ἀεὶ μενεῖτ', ἐν ᾧ καθέστατε, οὐκ εὐτυχοῦντες δόξετ' οὐχὶ δυστυχεῖν· ἀλλ' οὐκ, ἐγὼ μαι, ταῦτ' ἀνατὶ παρή. Τί γὰρ καλόν; τί δ' ἀσεβῶς τῶνδ' οὐκ ἔχει; Ὅλοισθ' ὄλοισθε, στυγεροὶ μαιφόνοι, οἱ Δεσπότην κτανόντες οὐ φροντίζετε, πᾶσαν τρέμουσαν εἰσορῶντες τὴν κτίσιν· ἀλλ' ἐστὲ θήρα τοῦ φόνου γαυρούμενοι. {ΧΟΡΟΣ} Κακῶς πέπρακται πανταχοῦ, τίς ἀντερεῖ; Ἄπας δ' ἀληθῶς ὁ βροτῶν λυπρὸς βίος· στέργουσι δ' αὐτὸν συμφοραῖς νικώμενοι. Σοὶ δ' οὐχ ὅμοιον ἄλλος ἀνθρώποις, κόρη, κἂν οὐ μόνη σὺ σοῦ δ' ἀπεζύγης Τέκνου. Οὐ γὰρ ὅμοιος σὸς τόκος καὶ τοῦ γένους· ὅμως δὲ πάντα τλησικαρδίως φέρειν τανῦν προσήκει κάρτα τ' αὐτὸν πεποιθένα. {ΘΕΟΤΟΚΟΣ} Αἰ' αἰ' Δέδορκα τίνα τῶν ἀλαστόρων, κόραι, οἱ συνέτριψαν τῶν μαιφόνων σκέλη, κατευθύνοντα Παιδὸς εἰς ἦπαρ δόρυ. Δέδοικα δ' αὐτόν, μὴ τι βουλευσὴ νέον καὶ δευτέραν μοι συμφορὰν δράσῃ πάλιν, Παῖδ' ἦν ἴδοιμι καὶ νέκυν ὑβρισμένον. Ἰὼ μοί, μοι· Θέαμα δεινὸν ὄμμασι βλέπω νέον. Κατίδεται ἴδεθ' αἶμα νυγέντος νεκροῦ· ὄραθ' ὄρατε πῶς διπλοῦς κρουνοὺς ῥέει· πλευρᾶς γὰρ αἶμα κοῦ πεφυρμένον ποτὸν ἔβλυσεν εὐθὺς ὡς ἐνύγη τῷ ξίφει ἡβῶντος ἀνδρὸς δυσμενῶν ἐξ Αὐσόνων. Διπλοῦς ἔτι βλύζει τε κρουνοὺς αὐτόθεν· αὐτὸς δ' ὁ νύξας ἐκπλαγεὶς κέκραγέ πως, ὡς «ἔστιν ὄντως Παῖς Θεοῦ νέκυς ὅδε». Τρέχει δ', ὄρατε, καὶ γε προσπίπτει ζύλω· πίπτει τ' ἐπ' οὐδας τῆς θεᾶς νικώμενος, στῆθός τε παῖει καὶ περιπτύσσει πέδον, ἔνθ' ἰκρίον πέπηγεν ἐμπεφυρμένον ρεῖθρῳ καταρρέοντι τῆς πλευρᾶς ἔτι, ἀρύεται τε χερσὶ κρουνοῦ καὶ κάραν ἔχρισεν, ὡς ἔοικεν, ὡς ἄγνισμ' ἔχη. {ΧΟΡΟΣ} Ἦοικεν Ἄναξ πολλὰ τῆδ' ἐν ἡμέρᾳ κακὰ ξυνάπτειν ἐνδίκως μαιφόνους· αὐτοὺς γε μέντοι, μὴ φίλους, δράσειέ τι ἔκδικον ὄμμα Δεσπότην παντεργάτου. Ἰτω δίκ', ἴτω φανερώς ξιφηφόρος καὶ πυρφόρος τάχιστα τοῖς μαιφόνους. Ἦστι γὰρ ὄντως θαῦμα φρικτὸν εἰσορᾶν· ὁ μὲν γὰρ ὡσεὶ κατὰ πλευρᾶς που δόρυ, πλευρᾶς νενυγμένης δὲ θαυμαστὸν νάμα ἔσταξεν εὐθὺς αἷμά τ' οὐ πεφυρμένον· φρικτὸν θέαμα καὶ τρόμος μ' ὄραν ἔχει. Διδάσκαλον φέρω γὰρ αὐτὴν τὴν κτίσιν, γῆς γεῖσσα σαλευθέντα, ραγείσας πέτρας τάφους τε νεκρῶν ἄφαρ ἠνεωγμένους· αὐτὸς δ' ὁ νύξας ἔντρομος πεσὼν θίγει. {ΘΕΟΤΟΚΟΣ} Ὡ τέκνον, ὧ φίλτατον, ὧ θεῖον κάρα, οὕτως ἐφάνης πᾶσι, καὶ τοῖς μὴ φίλοις· σφόδρα ποθεινὴ δακρύοισι συμφορὰ· κενοῖς τὸ καθάρσιον αἶμα τοῦ γένους καὶ δυσμενεῖς φρίττουσιν, ἀθροῦντες ξένα, Θεοῦ τε κεκράγασι τρανώς σ' Υἱέα· πάντα τρέμουσιν, ἄτε μὴ γνώμην ἔχει· οἱ δ' ἐγγενεῖς σ' ἔκτειναν ἀλόγῳ φθόνῳ, ἐξ ὧν σ' ἐχρῆν στέφανον ἐς κάραν λαβεῖν, οὐχ οἶον ἐμπαίζοντες ἔσπειραν σέ πως· οἶδ' οὐδὲ φροντίζουσί σ' ἐνθεῖναι τάφῳ. Πῶς οὖν ἐγὼ σε τοῦ ζύλου καταγάγω; ποίω δὲ τύμβῳ

καταθείμην σὸν δέμας; οἷοις τε πέπλοις κατακαλύψω νέκυν; πῶς καὶ τάπιχώρια μέλψω σοι μέλη; τίνοσ σε κηδεύσουσιν, ὦ Τέκνον, χέρες; Οἴμοι, τί δράσω; τίς γένωμαι παντλάμων; Τί ταῦτ' ἀλύω; πειστέον τοῖς σοῖς λόγοις ἔργοις θ', ὅσ' ὑπέδειξας εἰς μαρτυρίαν, ὡς ἔστιν ἅπαν σοι θελητὸν δυνατόν. Πολλῶν ταμίαις ἐστὶν ἀέλπτων Θεός, πολλά τ' ἀέλπτως πολλακίς κραίνει Θεός, τὰ δ' αὖ δοκηθέντ' οὐκ ἐφεῦρε καὶ τέλος· σὺ δ' ἀδοκῆτων αὐτὸς εὔροις μοι πόρον. {ΘΕΟΛΟΓΟΣ} Καὶ μὴν ὄδ' Ἴώσηπος ἐν σπουδῇ ποδὸς στείχει, νέον τι πρᾶγμ' ἴσως ἔχων φράσαι. Ἄτὰρ τόδ' ἄλλο θαῦμα καὶ παρ' ἐλπίδα, μύστην νύχιον τῷδε συντρέχοντά πως, σκεύη φέροντα προσφυᾶ τῇ καθόδῳ. Ἦ μάκαρ, ὃς τὰ τοῦ Θεοῦ μυστήρια εἰδὼς ἀγιστεύει θ' ἑαυτοῦ βιοτὰν καὶ θιασεύεται καθαρμοῖσι ψυχάν, δέμας τε παντὸς ἀνατινάσσων ῥύπου κύκλῳ τε πασῶν ἀρετῶν στέφων κάραν, ἀεὶ θεραπεύειν θοάζει τὸν Θεόν. Τὸ σωφρονεῖν γὰρ καὶ σέβειν τὰ τοῦ Θεοῦ, κάλλιστον οἶμαι δ' αὐτὸ καὶ σοφώτατον θνητοῖσιν εἶναι χρῆμα τοῖσι χρωμένοις. {ΙΩΣΗΦ} Ἦ φίλταθ', ὡς σὴν γῆρυν ἠσθόμην κλύων, σοφὴν σοφοῦ παρ' ἀνδρός· ἐκ μακρᾶς ὁδοῦ ἤκω δ' ἔτοιμος τήνδ' ἔχων σκευὴν τάχει, ὅπως νέκυν θάψαιμι τὸν πεφιλμένον. Δεῖ γὰρ νιν ὄντα καὶ πάρος σεπτὸν φίλον, ὅσον καθ' ἡμᾶς, καὶ νέκυν τοῦτον σέβειν. Πῶς χρῆ κατάγειν; πῶς δὲ πρὸς τύμβον φέρειν πέπλοις ἐνειλίσσαι τε; Νῦν ἡγοῦ σύ μοι νέος γέροντι, παρθένος, σὺ γὰρ σοφός· ὡς οὐ κάμοιμ' ἄν, εἴθ' ἕως εἴθ' ἐσπέρα, ἕως νέκυν θήσοιμι καινῷ μου τάφῳ. Ὅσον δέον γὰρ μὴ γένους κοινωνίαν ἔχοντι μύστη, τοῦτον οἰκτεῖρω κἀγώ. {ΘΕΟΛΟΓΟΣ} Ὅδ' αὐτὸς ὑμῶν ἀπόνως ἠγήσεται, καὶ πᾶσαν εὐμάρειαν ἐν χεροῖν διδοῖ. {ΙΩΣΗΦ} Ἦ χρῆμα παγκαλὲς Θεοῦ, δέσποιν' ἐμή, τί Παῖδα πρὸς σὸν τήνδ' ἄγουσ' ἐρημίαν ἔστηκας, αὐτῷ θρεομένη σαυτῆς λυγρὰ; καὶ σοι μόνος πάρεστι μύστης παρθένος, λιπῶν ἀδελφὸν ἐν χορῷ μυστηπόλων· ἄλλοι δ' ὅπαδοι τῶν γόνων πεπλησμένοι φεύγουσι, πολλῷ τῷ φόβῳ πεφρικότες, οὐδ' εἶδον οὐδὲν τῶν νεωτέρων κακῶν· σὺ δ' οὐ πέφρικας δυσμενῶν ἀβουλίαν. Ἐγὼ δέδοικα μὴ τι βουλευσὴ νέον ὄμιλος ἐχθρός, δυσμενής, μαιφόνος· βαρεῖα γὰρ φρήν οὐδ' ἀνέξεται κλύειν, κἂν νεκρὸν ἦν δοίημεν ἐντίμῳ ταφῇ. {ΘΕΟΛΟΓΟΣ} Οὕπῳ γὰρ οὐκ ἔληξαν, οὐδ' ἔσχον κόρον μαιφονίας καὶ κακῆς ἀβουλίας; {ΙΩΣΗΦ} Ζηλῶ σ' ἐν ἀρχῇ πῆμα κούδέπω μεσοῖ. {ΘΕΟΛΟΓΟΣ} Τί δ' ἐστίν, ὦ γηραιέ; μὴ σίγα, φράσον. {ΙΩΣΗΦ} Ἦκουσά του λέγοντος, οὐ δοκῶν κλύειν, θώκους προσελθῶν, ἔνθα δὴ παλαίτεροι θάσσοι, σεμνὰν ἀμφὶ Σαλομῶν στοάν, ὡς τόνδε νεκρὸν οὐκ ἔᾶ πρεσβυτέρων ὄχλος, προσίων τῆσδε κοιράνῳ χθονός, θάπτειν. Ὁ μέντοι μῦθος εἰ σαφῆς ὅδε, οὐκ οἶδα, βουλοίμην δ' ἂν οὐκ εἶναι τάδε. Ἐμοὶ γὰρ αὐτὸν ἐξέδωκεν ὡς φίλῳ, αὐτὸν δυσωπήσαντι λαβεῖν τὸν νέκυν. {ΘΕΟΛΟΓΟΣ} Τὸ πᾶν ὄλωλεν, εἰ κακὸν προσοίσομεν νέον παλαιῷ, πρὶν τόδ' ἐξηντληκέναι, ὡς αὐτὸς εἶπεν, ἡματι τρίτῳ πέρας τὰ λυπρὰ λαβεῖν γηθοσύνη καρδίας. Οὐ τοῦτο Πατὴρ Παῖδ' ἀνέξεται παθεῖν. Παλαιὰ καινῶν λείπεται κηδευμάτων κούκ ἔστ' ἐκεῖνος τοῖσδε φίλος δόγμασιν. Αὐτοὺς γε μὴν δράσειεν· οὐ γὰρ παύσεται χόλου· σάφ' εἶπε καὶ κατεμπρήσαι πόλιν. Ἐχθρούς γε μέντοι, μὴ φίλους, δράσειέ τι ἔκδικον ὄμμα Πατρὸς ἀμυντήριον. Οὐ γὰρ μὰ τὴν δέσποιναν, ἦν ἀεὶ σέβων ἐξ Υἱέος νῦν εἰλόμην ὡς μητέρα, χαίρων τις αὐτῶν τοῦδε διάξει φόνου. Θεὸς γὰρ, ὡς ἔγνωμεν ἐκ τῶν τεράτων, ὧν καὐτὸς εἶδες πολλὰ καὶ τὰ νῦν βλέπεις· οὐδ' ἠγνόησας ἡλίου τόσον σκότος, ἐπεὶδ' ἔκλινε καὶ μεθῆχ' ἐκουσίως ψυχὴν· μόρος γὰρ οὐποτ' ἦν ὑπέρτερος, εἰ μὴ κελευσθεὶς εἶκε τῇ καρὸς κλίσει. Τοῦνθένδε μᾶλλον φρικτὸν ἦν θέαμ' ὄραν' γῆς γεῖσσα σαλευθέντα, ῥαγεῖσας πέτρας, τάφους τε νεκρῶν εἶδες ἠνεωγμένους. Ὡς δ' αὖ τις ἦκεν ἀνατινάσσων δόρυ, νύσσει παραστάς νειάτην πλευρὰν ξίφει, ἀκμαῖος ἀνὴρ· τῆς τομῆς γὰρ ἠσθόμην πληγὴν βαθεῖαν, ὦλκα τραύματος βλέπων. Οὗτος μὲν ὥσε κατὰ πλευρᾶς που δόρυ, πλευρᾶς νενυγμένης δὲ θαυμαστῶς ὕδωρ ἔσταξεν εὐθὺς αἱμά τ' οὐ πεφυρμένον· διπλοῦς γὰρ

ἑστάλαξε κρουνὸς αὐτόθεν, φρικτὸν θέαμα· πᾶσι δ' ἦν φόβος θιγεῖν. Αὐτὸς δ' ὁ
νύξας ἐκπλαγεὶς κέκραγέ πως· «Ὅντως ὁ παρῶν νεκρὸς ἐστὶ Παῖς Θεοῦ.» Τλήμων τε
μήτηρ ἐμπαρεστῶσ' ἰκρίω, πίπτει στένουσα καὶ γε προσπιλνᾷ ζύλω· ὤμωξε δ' εὐθύς
καὶ περιπτύσσει πόδας καὶ χερσὶν ἠρύσατο δικρούνου ῥοῆς, κυνοῦσά τ' αὐδᾷ τοιάδ'.
«ὦ θεῖον κάρα, βροτῶν μὲν αὐτὸς καὶ θανῶν κήδη σαφῶς, κενοῖς τε καθάρσιον
ἀνθρώπων γένους· σὲ δ' οὐδὲ φροντίζει τις ἐνθεῖναι τάφω.» Ἐπεὶ δὲ θρήνων καὶ
γόνων ἐπαύσατο, χρίζουσ' ἄχραντον ἔξανασιτῆναι δέμας, προσείχεθ' ὥστε κισσοῦς
ἔρνεσιν δάφνης. Χρόνω δ' ἀπαλλαγεῖσα τῶν γόνων, ἔφη· «Τί ταῦτ' ἀλύω; πειστέον
Παιδὸς λόγοις ἔργοις θ' ὅσ' ὑπέδειξεν εἰς μαρτυρίαν, ὡς ἔστιν αὐτῷ πᾶν θελητὸν
δυνατόν· καὶ τῶν ἀέλπτων τὸν πόρον αὐτὸς διδοῖ.» Ταῦτ' εἶπε, καὶ παραντίχ'
ῶράθησ' σύ μοι. {ΙΩΣΗΦ} Θαυμάστ' ἔφησας, καὶ τὸ πρᾶγμα δεικνύει. Ἄτὰρ σύ γ' (οὐ
γὰρ καιρὸς εἰδέναι τάδε δέσποιναν) ἠσύχαζε καὶ σίγα λόγον καὶ θᾶπτον ὡς μάλιστα
τῶνδ' ἔρημ' ἄγε· καὶ μὴ πελάζητ' ἐγγυὺς ἐνθυμουμένοις, μηδὲ προσέλθητ', ἀλλὰ
φυλάσσεσθέ που ἄγριον ἦθος, στυγεραῖς φύσιν φρενός. {ΘΕΟΤΟΚΟΣ} ὦ καλλίνικοι,
χαίρετ', ὦ φίλοι δύο, ὁ Νικόδημος σὺν Ἰωσήφω δίω, εἰς καιρὸν ἦκατ', εὖγε δ' εὖ
πεπράχατε. Πιστοῖς φίλοις γὰρ συμφορὰ τὰ τῶν φίλων πίπτοντα κακῶς καὶ φρενῶν
ἀνθάπτεται. Σπεύσατε νῦν, σπεύσατε, καταγάγετε· πρὸς τοῦτο γὰρ ἦκοντας ἄμφω
νῦν βλέπω· ἄνιτ' ἄνιτε θᾶσσον, ὡς ἄν μοι νέκυν καταγάγητε, δεσποτείας ὠλένας
ὅπως κατασπάσαιμι καὶ σύμπαν μέλος, κυνοῦσα σάρκας, ἄσπερ ἐξεθρεψάμην.
{ΙΩΣΗΦ} Ἔξιθ', ἄπιθι μὴ σέ τις μαιφόνων κακῶς δράσειεν, οὐδ' ὀρᾶν ἀνέξεται.
Ἡμεῖς δ' ἄνιμεν, ὡς ὀρᾶς, καὶ τὸν νέκυν καταγάγωμεν χερσὶν ἰδίαις τάχει. Ναί, φίλε
Νικόδημε, σὺ πρῶτος τάχει ἔμβαινε πηκτὰς κλίμακος πρὸς ἐμβάσεις,
ἐκπασσαλεύσων διγλύφου δοκοῦ δέμας λέοντος, ὃν γέγηθε θηράσας λαός. Σὺ δ' ἔξιθ'
ὡς τάχιστα, καὶ θρηνοῦσά περ· ὡς ταῦτ' ἄραρε, κούκ ἔχεις ἰσχὺν ὅπως ταῦτ'
ἀνατρέψης, κἂν στένης κἂν δακρύης. {ΘΕΟΤΟΚΟΣ} Δειλαί' ἐγώ, δύστηνος, εἰ Παῖδ'
οὐχ ὀρῶ κἂν τεθνεῶτα, μέχρι καὶ τύμβος λάβη· φύγω δὲ δῆμον, ἵνα μὴ τι καὶ πάθω.
Παιδὸς γὰρ ἄνευ τίς ἔρωσ' μοι τοῦ βίου; Κλαῦσαι νεκρὸν μοι Παῖδα καὶ θάψαι πάρες,
ψαῦσαι ποδῶν τε καὶ κατασπάσαι μέλη. Ἄγ', ὦ τάλαινα χεῖρ ἐμή, νεκροῦ λαβοῦ.
{ΙΩΣΗΦ} Μὴ μὴ προσοίσης χεῖρα, μηδ' ἄψη νεκροῦ, μὴ δῆτ' ἐπεὶ μιν ταῖνδ' ἐγὼ θάψω
χεροῖν, τὸν Νικόδημον εἰσφέρων συνεργάτην, μύρων χύσιν φέροντα δαψιλεστάτην,
ὡς μὴ τις αὐτὸν δυσμενῶν καθυβρίση, πέπλους ἀνασπῶν σῶμά τ' ἐκφέρων τάφου.
Ὅς γὰρ προσήκει μὴ γένους κοινωνίαν ἔχοντι, κάγω τὸν νέκυν τιμῶ φίλον. Πῶς δ'
οὖν κομίζειν ἢ τί χρὴ δεδρακότας τὸν νεκρὸν ἡμᾶς σῆ χαρίζεσθαι φρενί, φρόντιζ'.
ἐμοῖς δὲ χρωμένη βουλεύμασι, σιγῇ φέρ'. ἔσται γὰρ τὸ πᾶν πανευπρεπές. Οὐδ' ὠμὸν
εἰς σὸν Παῖδα τεθνεῶτ' ἴδης· εἶναι γὰρ Ἰουδαῖος οὐκ ἀναίνομαι· ἀτὰρ τοσοῦτον οὐ
δυνήσομαί ποτε τὸν σὸν πιθέσθαι Παῖδ' ὅπως οὐκ ἐσθλὸς ἦν, οὐδ' εἰ τὸ σύμπαν τῶν
βροτῶν λέγει γένος καὶ τὴν ὀρεινὴν γραμμάτων πλήσειέ τις ὕλην, ἐπεὶ μιν ἐσθλὸν
ᾔντ' ἐπίσταμαι. Ἐκτεῖν' ὅμως, ἄνασσα, χεῖρας σὺν κόραις, δέξαι τε νεκρὸν Παῖδα σὸν
πεφιλέμενον, καὶ κλαῦσον, ὡς βούλοιο, καὶ ψαῦσαι μελῶν. {ΘΕΟΤΟΚΟΣ} Κάλλιστον
εἶπας μῦθον, ἐν δ' εὐεργέταις τὸ λοιπὸν ἤδη καὶ φίλοις ἔση πλέον, ὡς καλλίνικος ἦ
κλέος νίκης μέγα. Οὐκοῦν, γεραιὲ φίλτατ' Ἰωσήφ, λάβε, ἐναγκάλισαι Παῖδα καὶ
προσέλκυσαι. Λαβοῦ λαβοῦ νῦν καὶ κατόρθωσον δέμας, ὄρθου κεφαλὴν, πῆχυν
ἐνθεῖς αὐχένι ἐνδέξια, πλευρὰν δὲ τοῦδ' ἀείρατε. {ΘΕΟΛΟΓΟΣ} Ἐκτεῖν', ἄνασσα,
χεῖρας, αἶ τ' ἄλλαι κόραι, δέχνησθε νεκρὸν, ὃς νεκροῖς ζωὴν διδοῖ, κάγω δ', ὅσον
δύναμις, ὑποδέξομαι. {ΘΕΟΤΟΚΟΣ} Ἄγ', ὦ τάλαινα χεῖρ ἐμή, νεκρὸν λάβε. Φεῦ φεῦ,
τί λεύσσω; ταῖν χεροῖν τί νῦν φέρω; τίς ἐστὶν οὗτος, ὃν νέκυν χεροῖν ἔχω; πῶς καὶ
νιν ἢ δύστηνος εὐλαβουμένη πρὸς στέρνα θῶμαι; τίνα θρηνήσω τρόπον; αὐτὸς δὲ
δοίης καὶ προσειπεῖν σ' ὡς νέκυν καὶ πᾶν κατασπάσαι με σὸν μέλος, Τέκνον. Χαῖρ',

ύστατόν σ' ὀρώσα νῦν προσφθέγγομαι, ὄν μήποτ' αὐτὴ φύσασ' ὄφελον νέκυν τανῦν
ιδέσθαι φθίμενόν σ' ὑπ' ἀνόμων. Δὸς ἀσπάσασθαι μητρὶ δεξιὰν χέρα. ὦ φιλάτῃ χειρ,
ἧς ἐγὼ πόλλ' εἰχόμην προσειχόμην θ' ὡς κισσὸς ἔρνεσι δρυός. ὦ φίλον ὄμμα,
φίλτατον δέ μοι στόμα καὶ σχῆμα καὶ πρόσωπον εὐγενὲς Τέκνον· ὦ γλυκυτάτῃ
προσβολῇ τῶν χειλέων· ὦ θέσκελος χρῶς, πνεῦμά θ' ἠδιστον Τέκνον· ὦ θεῖον ὀδμῆς
ἄσθμα· καὶ γὰρ ἐν κακοῖς οὗσ' ἠσθόμην σου κάνεκουφίσθην κέαρ. Τί σ' ὦδ' ἀτίμως
ἠθέλησας τεθνάναι; τί τὴν τεκοῦσαν μητέρ' ὀρφανὴν σέθεν τέθεικας; Οἴμοι,
συνθάνοιμί σοι, Τέκνον. Θανεῖν με κρεῖττον ἢ θανόντα σε βλέπειν. Πῶς ἐξ ἀναύδου
καὶ μύσαντος ὄμματος ἔξω παρηγόρημα; πῶς δ' οἴσω μένειν; ὦ χρωτὸς ἠδὺ πνεῦμα·
μάτην ἄρα σε ἔθρεψε, Τέκνον, μαζὸς οὐμὸς σπαργάνοις; μάτην δ' ἐμόχθουν καὶ
κατεξάνθην πόνοις ἀρχῆς ἀπ' ἄκρης σῶν ξένων γενεθλίων; Ἥ πολλὰ μὲν ζῶν,
πολλὰ δ' εἰς ἄδου μολῶν, Παγκράτορος Παῖ, τῆς ἐμῆς ἠψω φρενός. Ἐκ τῶνδε
πρώτων πρώτον ἄρξομαι λέγειν. Ὑβρις μὲν, ἦγ' ἔσφηλε πάντων μητέρα καὶ πατέρα
πρώτιστον, ὃς βροτῶν γένος ἔσπειρε κάξήμησε κάλλιστον θέρος, τεκεῖν μ' ἔθηκε
παραδόξως σ', ὦ Τέκνον, εὐδοξον, ὡς ἔδοξε σῶ Γεννήτορι, πρὶν ἢ γενέσθαι κάμῃ καὶ
πᾶσαν κτίσιν. Κάπει δ' ἐτέχθην, Πατρός, οἴμαι, σοῦ κρίσει τρέφειν με πατὴρ οὐ
βροτείαν ἐσχάραν μήτηρ τ' ἔδωκεν ἱεροῦς ἀμφὶ δόμους· ἔνθ' ἐκτραφεῖσαν χειρὸς
ἀγγέλου ξένως εἰς καιρὸν ἀνδρὶ σῶφρον' ἐκδέδωκέ με γερουσία ζύμπασα, τηρεῖν
ἐννόμως, οὐκ ἀθεεὶ καὶ τοῦτο, θεῖα δὲ κρίσει, ὡς εὐλόγως ἔλεγχον εἰς καιρὸν φέρω
καὶ παιδαγωγὸν Παιδός, οὗ γονῆς ξένος. Μένω γὰρ αὐθις παρθένος τεκοῦσά σε αὐτὴ
θ' ἑαυτὴν οἶδ' ὅπως ἀγνὴ μένω, σύ τ' αὐτὸς οἶδας, ὡς τὰ πάντ' εἰδὼς σαφῶς. Σοῦ δ'
ἐξ ἐμοῦ τεχθέντος, ἐκ Πατρὸς Θεοῦ, οὐκ εὐπρεπεῖς ἔθεντο πολλοὶ μοι λόγους,
ψευδῶς τεκεῖν βάζοντες ἔκ τινος βροτῶν. Κούκ ἤρκεσάν μοι ταῦθ' ὕβρισθῆναι
μόνον, ἀλλ' ἔδραμον φεύγουσα κείς Αἰγυπτίαν ἔτλην τε πολλὰ καὶ κατεξάνθην
πόνοις. Ἄλλ' εἶδον ἐξαΐσια σοὶ πεπραγμένα, καὶ πάντα συμβάλλουσα καὶ
θαμβουμένη, οὐ θνητὸν ὥμην σ' οὐδ' ἐδείμαινον θανεῖν· ἀλλὰ σε πατρός Ἀβραάμ
σύνθημά τι πρέσβευμά θ' αἶ τε μυρίαί γερουσίαι ὄρκος θ', ὄν ὦμοκας πρὶν εἰς
σωτηρίαν, θανεῖν ἔπεισαν κάπικουρῆσαι γένει. Ἐντεῦθεν ἔτλης καὶ τόκον τε καὶ
πότμον· κάγῳ δὲ μισθὸν τῶν ἀφερτάτων πόνων ἐν ἀγκάλαις κρατοῦσα νεκρόν σ', ὦ
Τέκνον, θρηνώ γε πικρῶς καὶ στένω καὶ δακρύω· θρηνώ, σοφιστὴν δ' ἄλλον οὐκ
ἐπάξομαι. Πέπλοισ δ' Ἰωσήφ εὐπρεπῶς σ' ἀμφιάσαι ἔτοιμός ἐστι, πρὸς δὲ καὶ τεῦξαι
τάφον καὶ ξυγκενῶσαι μυρίων μύρων χλιδῆν, ἣν Νικόδημος ἤλθεν εὐψύχως φέρων,
βαιὸν φιλοφρόνημα νεκροῖσιν φίλοις· τί γὰρ τὸ κέρδος ἐκ μύρων τεθνηκόσι; Τὰ δ' ἐν
νεκροῖσι φροντιεῖ Πατὴρ σέθεν, οὐς πάντας αὐτός, ὡς σκυλεύματ' ἐξάγοις αἶδος οὐς
καθεῖρξεν, οὐς συνήρπασε, κάδδησεν ἐν δεσμοῖσι πανζόφου στέγης. Μυστηρίων δὲ
τῶνδ' ἀπορρήτων φανὰς ἔδειξε πατήρ, παῖδ' ἀποσφάξας μόνον· ἔφη τε μύστης
αὐτανέπιος σέθεν, μείζων ἀπάντων, ὡς ἔφη, θεηγόρων, ὄν δῆμος ἐκδέδωκεν
Ἐβραίων σφαγῆ, σεμνὸν πολίτην, κάπι πλείστων ἀνδρ' ἕνα φανέντα φοῖβον,
γυμνόν, ἄσιτον, μόνον· τροφῆ δ' ἀμεμφεῖ πᾶσιν ἦν κεχημένος, ἐσθῆτα
προστρόπαιον ἐγγλαινούμενος, μόνοις δ' ἀποτρόπαιον οἷς πέμφιξ χλιδῆ, ἀύχμων,
πινώδης, λυπρὸν ἀμπρεύων βίον, ἦχι ξυνοικεῖ δαψιλῆς ἐρημία, ρεῖθροισιν ὠκὺς ἐνθ'
Ἰορδάνης ῥέει. Ὡς τῆς ταφῆς ἔδειξε φανὰς αἰσίας τρισημερεύσας ἐν βυθῶ
θεοπρόπος. Καὶ ταῦτα μανθάνουσα, τέρψιν ἐμφέρω, παραδοκοῦσα καὶ ταφῆς ἰδεῖν
τέλος. Οὕτως ἄρ' ἔτλης, Τέκνον, ἦδη τὸν μόρον, κάκεῖνα τῶν νῦν δραμάτων αἰτία
σοι, σπεύσαντι θανεῖν κάπικουρῆσαι βροτοῖς. Ἄλλ' οὐκ Ἰούδας, οὐδ' ὁ τάλας Πιλάτος
διπλῆν δίκην φύγωσιν, ἀλλὰ σφᾶς τίσει ἔκδικον ὄμμα Πατρός ἀμυντήριον, πόλιν τε
πᾶσαν καὶ στρατὸν μαιφόνον. Ἐδρας, ἔδρασας, μὴ δόκει λεληθέναι, Πόντιε, δίκης
ὄμμα πανδερκέστατον, κἂν χειρὰς ἀπένιζες, ὡς ἔξω φόνου· ὡς χῶ προδοὺς ἔρριψε

μισθὸν τοῦ φόνου, ὧπερ δέον μὲν ἐν δέρῃ θεῖναι ξίφος, δέον δὲ λυγρὸν ἀχέν' ἐνθεῖναι βρόχοις, ἢ κύμασι γλαυκοῖς ἀφανίσαι δέμας, ρίψαντι πρὸς θάλασσαν ἰχθύσιν βοράν. Εἰ μὲν γὰρ ἀπλῶς ἄνδρ' ἐπώλησας, τάλαν (στρέφω γὰρ εἰς σὲ τὸ πρόσωπον τοῦ λόγου), εἰ μὲν τιν' ἐξέδωκας ἄλλον εἰς φόνον, νόμῳ πολιτῶν συμφορὰν ὑπέσχεσ' ἄν' νῦν δ', ὅς σε πολλῶν ἠξίωσε χαρίτων, ρύστης τε παντὸς ἦκε Πατρόθεν γένους, πέπρακας, ἐκδέδωκας εἰς φόνον φθόνῳ· καὶ τίσιν οἶαν σ' οὐχ ὑποστῆναι θέμις; {ΙΩΣΗΦ} Ἦδη κέκριται παντάδικος ἐνδίκως μύστης ὁ παγκάκιστος ἐκδούς Δεσπότην· ὥπτο κρεμαστοῖς ἐν βρόχοις ἠρτημένος· βρόχων δὲ θᾶσσον ὑψόθεν χαμαιριφῆς πίπτει πρὸς οὐδας μυρίοις οἰμώγμασι· κακοῦ γὰρ ἐγγὺς ὢν ὁ τάλας οὐκ ἔγνω. {ΧΟΡΟΣ} Εὐ γ' εὖ κέκριται καὶ κατώρθωται δίκη. {ΘΕΟΤΟΚΟΣ} ὦ Τέκνον, ὡς ἄρ' ἐστὶ σὸς Πατὴρ μέγας, ὀρθῶς ἀκούσας τῶν ἐμῶν κατευγμάτων. Ἔπαισεν αὐτὸν ῥόπτρον, ὡς προδόντα σε, ἄπιστον, ἄθεον, παράνομον, ἄδικον· κλέπτην γὰρ ὄντα καὶ Θεοῦ ῥάπτῃν φόνου καὶ μὴ θέλοντ' ἐπιστρέφειν πονηρίας, οὕτως ἔδει νιν τῶδε καταθεῖν μόρω. Ὅλοιτ' ὄλοιτο πανδίκως κακεργάτης, κέρδος μέγιστον τῆς ἐπιστροφῆς φυγῶν. Ἔστιν Θεὸς τις, ἔστιν ἄλκιμος, μέγας· ἔστιν δὲ καὶ Πρόνοια καὶ κρίσις Θεοῦ. Ἀπέπτυσ' οὐδεὶς ἀσεβῆς Θεῶ φίλος. Λάζυσθ' ἄγοντες εἰς καινὸν λοιπὸν τάφον, χωρεῖτε, θάπτειτ' ὀλβίῳ τύμβῳ νεκρόν. Ἐχει γὰρ οἶα δεῖ γε νερτέρων πέπλα, βαιὸν παρηγόρημα τοῖς τεθνηκόσι. Δοκῶ δὲ τοῖς θανοῦσι διαφέρειν βραχύ, εἰ πλουσίων τις τεύξεται κτερισμάτων· κενὸς δὲ κόμπος ἐστὶ τῶν ζώντων τάδε. Κρύψατε γοῦν πρόσωπον ὡς τάχος πέπλοις· ψαύσατε χερσί, θάψατ' ἐν τάχει νέκυν, τὸν καταθάνοντ' Ἄνακτ' Ἰουδαίων ὑπο· αἴρειν φοράδην τὸν νεόδητον χρεῶν. ὦ Παῖ παναιτίου Θεοῦ παντεργάτα, τί γὰρ τελεῖται τοῖς βροτοῖς ἄνευ σέθεν; τί δ' οὐ θεόκραντόν γε τῶνδ' ἐστίν; Ἰώ· ἰώ ἰώ· Βασιλεῦ, Βασιλεῦ, πῶς σε δακρύσω; Θεέ μου, Θεέ μου, πῶς σε καλέσω; φρενὸς ἐκ φιλίας τί ποτ' ἄρ' ἄσω; κείσαι γὰρ ὑφάσμασι τοῖσδ' εἰλιγμένος ὁ σπαργάνοις πρὶν ἐντεταργανωμένος. {ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ} Φέρ', ὧ γεραιέ, κρᾶτα τοῦ τρισολβίου ὀρθῶς προσαρμόσωμεν, εὐτόνον δὲ πᾶν σῶμ' ἐξακριβώσωμεν εἰς ὅσον πάρα. {ΙΩΣΗΦ} ὦ φίλτατον πρόσωπον, ὧ νέα γένυς, ἰδοὺ καλύπτρα τῆδε σὴν κρύπτω κάραν· τὰ δ' αἰμόφυρτα καὶ κατηλοκισμένα μέλη σὰ καὶ μέρη πέπλοις καινοῖς σκέπω, πλευρὰν νυγεῖσαν πᾶσαν ἠματωμένην. {ΘΕΟΤΟΚΟΣ} Ναὶ πρὸς Θεοῦ, συνέρξαιτ'· ἐν δέοντι γὰρ, ὡς ἐγγὺς ἐστὶ νυκτὸς ἤδη καὶ κνέφας. Ὅρθῶσατ' ἐκτείνοντες ὀλβίαν δέρην· μικρὸν τόδ' οἰκούρημα φίλῳ Δεσπότη. Κομίζετ' αὐτόν, ὡς ἰδοῦσ' ἐν ὄμμασιν ποῦ κείσεται Παῖς, κείσε θρηνοῦσα μενῶ, ἕως τρίτον λάμψειεν ἡμᾶρ γλυκύ μοι. ὦ πένθος οἶον οἶον ἐκράνθη, Τέκνον· κοινὸν τόδ' ἄχος πᾶσιν ἠγοῦμαι βροτοῖς· κοινὸν τόδ' ἄχος πάντας ἀέλπτως φθάνει· φθάσοι δὲ καὶ πάγκοινον εἶθε χάρμα μοι. {ΙΩΣΗΦ} Ἐπεσθέ μοι, φέρωμεν ὄλβιον βάρος, ὃ πόλλ' ἀνατλάς μυρίοις αἰτήμασιν ἔσχον, τόδ' εὐρῶν κοιράνου δωρήματι, γυμνόν, τρισύλω κείμενον ξύλω λαβῶν. {ΘΕΟΤΟΚΟΣ} Φεῦ φεῦ, πρὸς αὐτοῦ τοῦδε, φῶτες, ἀτρέμας χρωτὸς χεροῖν ἄπτεσθε τοῦ Θεοβρότου· καὶ πρόσφορ' αἴρεθ', ἔλκετ' αὐτε ζύντονα. Ἰδοὺ γάρ, ὡς ἔοικεν, ἐγγὺς καὶ τάφος. Ὁμοι, γυναῖκες, γῆς Γαλιλαίας τέκνα, ἤδη τέθειται καὶ καλύπτεται λίθῳ. Δεῦτ' ἴτε, κοῦραι, καὶ κατιδοῦσαι νέκυν, προσείπατ' αὐτὸν καὶ προπέμψατε χθονός, ὡς οὐποτ' ἄλλον τοῦ γένους ρύστην, ἰώ· ὕψεσθε, κεῖ μὴ ταῦτ' Ἰουδαίοις δοκεῖ. Χωρεῖτε, χωρεῖτ'· οὐκέτι βλέπειν φέρω τάφῳ τεθέντα καὶ καλυφθέντ' ἐν πέτρα, ὅς ἐκ πέτρας ἔβλυσεν ὕδωρ πατράσι καὶ νῦν πέτρας ἔρρηξεν ἠωρημένος, νεκρῶν τε τάφους ἠνέωξε δυνάμει. Στῶμεν δὲ μικρόν, ὡς προσείπω τὸν νέκυν. Οἶχη, ποθεινὸν Τέκνον, εἰς ἄδου δόμους, κρύπτη δὲ κρύψιν, ἣν σὺ κρυβῆναι θέλεις, ἠκων ἐς αἶδαο πανζόφου στέγην, ἄδη δὲ πικρότατον κέντρον ἐμβάλῃς. Οἶχη νεκρῶν κευθμῶνα καὶ σκότου πύλας, θέλων φαεῖναι καὶ καταυγάσαι γένος, Ἄδαμ ἀναστῆσαί τε πατέρα βροτῶν, ὧν οὐνεκ' εἶδος προσλαβῶν θνητὸν φέρεις. Ἦκεις τ'

ἐς ἄδου τὸν βαθύγγοφον σκότον, θανῶν πρὸς ἐχθρῶν, μητέρ' ἀθλίαν λιπῶν. Ἡ δ' εὐμένεια τοῦ Πατρός σ' ἀποκτενεῖ, ἢ τοῖσιν ἄλλοις γίνεται σωτηρία· τό τ' ἐσθλὸν ὡς εἰς πότμον ἦλθε σοὶ Πατρός· ὄδυρμα πικρόν· γῆ σε, Τέκνον, λαμβάνει, ἦκοντ' ἐς αἶδαο πανζόφου πύλας, ἄδη τὸ δριμύτατον ἐμβαλεῖν βέλος. Καὶ γὰρ ἐπ' αὐτῷ τῷδε κατέρχη μόνος, λήψη δὲ νεκρούς, οὐ σὺ ληφθήση νεκροῖς, ῥύση τε πάντας, ὦν ἐλεύθερος μόνος. Μόνος γὰρ ἀνὴρ ταῦτα θαρρῶν ἰκάνεις, μόνος σὺ φύσεως ὑπερκάμνεις βροτῶν. Ἔσχον δ' ἀγῶνες, οἳ σ' ἔμιμον, νῦν τέλος, νίκην τε λοιπὸν κατ' ἐναντίων ἔχεις, ἄδην, ὄφιν, θάνατον ἰσχυρῶς τρέπων. Σοφὸς σοφὸς σύ, καὶ σοφῶς ἔτλης πότμον, ὡς κοινὸν οἶτον σῶ καταβάλλης μόρω, κὰν τῇ χθονὶ στηρίζον ἐνθήσεις κλέος, γῆς ἐξανίσχων καὶ φέρων σωτηρίαν, εἰς συγγένειαν Πατρός ἀμείψας δέμας. Αὐθις γὰρ ἔλθης κλεινός, ἀρπάσας γένος, ὦναξ, Ἄναξ ἄφθιτε, σὺ Θεὸς μένων, μορφῇ τε σῆ συνήψας ἀνέρος φύσιν· καὶ νῦν ἐς αἶδαο κατέρχη δόμους, σπεύδων φαεῖναι καὶ καταυγάσαι ζόφον. Εὐ δ' εὖγε λίπης τήνδε δυσμενῶν χθόνα, εἰς ἣν γε πρῶτον ἦκες, Ἰσραὴλ δόμους, ὀλωλότα πρόβατα ποιμαῖναι θέλων καὶ συνθεσίας ἐκπερᾶναι πατράσι, μορφῇ συνάψας τοῦ Θεοῦ βροτῶν φύσιν. Σὲ γὰρ Πατὴρ γεννᾷ μὲν ἀρρεύστως ἀεὶ· ἐγὼ δ' ἔτικτόν σ' αὐθις ἀγνεύουσ' ἔτι, μορφὴν λαβόντα πρὸς Θεοῦ βροτησίαν. Ἄλλ' ἐγγενεῖς σῆς μητρός, οὐς ἦκιστ' ἐχρῆν, θαυμαστὰ πολλὰ σοφίσι ἐξεργασμένον ἄρρητ' ἀμυήτοισιν εἰδέναι βροτοῖς, σωτήρᾳ σ' οὐκ ἔφασκον ἐκφῦναι Θεοῦ, ἀλλὰ με νυμφευθεῖσαν ἐκ θνητοῦ τινὸς τεκεῖν σ' ἐλήρουν καὶ γάμους ψευσαμένην λέχους ἀμάρτημ' ἐς Θεόν μ' ἀναφέρειν· καὶ νῦν κτανεῖν σ' ἔσπευσαν ἀνόμως φθόνῳ, ἐχθροῦ σοφίσμαθ' ὦν νιν οὐνεκα κτανῶν, ἄλλων τε πάντων παγκάκων σοφισμάτων, παύσεις στροβοῦντα κόσμον ἐν σοφίσμασι, καὶ μιν σιδηραῖς ἀρμόσας ἐν ἄρκυσι στήσεις κακοῦργον τῆς κακουργίας, Τέκνον. Σφᾶς δ' αὐθις αὐτοὺς ἐκ χθονὸς τῆσδ' ἐκβαλεῖς, ἄλλοις δὲ δώσεις καὶ πόλιν τε καὶ κράτος, ὡς συμβόλοις εἴρηκας ἤδη σοῖς φίλοις· ἐν οἷς χορεύσεις καὶ καταστήσεις τὰ σὰ μυστήρι' ἴν' ἦς ἐμφανῶς Θεὸς βροτοῖς, ὡς ἐν πόλῳ ξύμπασιν· ἐς δ' ἄλλην χθόνα, εὐ διαθεῖς τάνθηνδ', ἀναστήσεις κράτος. Δεῖ γὰρ πόλιν τήνδ' ἐκμαθεῖν, κεῖ μὴ θέλει, νῦν οὐσ' ἀμαθῆς τῶν γε σῶν μυστηρίων, ἄλλην τε πᾶσαν γηγενῶν παροικίαν, ἢ θεομαχεῖ τὰ κατὰ σέ, σπονδῶν τ' ἄπο ὠθεῖ σ', ἐν εὐχαῖς δ' οὐδαμοῦ μνεῖαν ἔχει· οὐπὼ γὰρ οἱ τάλανες ἔγνωσαν γόνον ἦκοντα Πατρός ἐκ πόλου πρὸς γῆν κάτω. Ὡν οὐνεκ' αὐτοῖς δεῖξον, ὡς εἶ σὺ Θεός· δεῖξεις δὲ πάντως· ἦν δ' Ἰουδαίων γένος ὀργῇ σὺν ὄπλοις ἐξάγειν χθονὸς θέλης ἄρδην, ἐλάσεις Αὐσόνων στρατηλατῶν, οὐς σφῶν ἀνάσσειν ἠρετίσαντ' ἀφρόνως, σὴν δεσποτείαν ὡς ἀπηγορευκότες, ἄνακτα τὸν Καίσαρ' ἀνηγορευκότες. Ποινὴν γὰρ ἀθρῶ σοῦ πότμου ζωηφόρου, πῦρ ἐγγὺς οἴκων καὶ δόμων ἐρείπια τεφρούμεν' ἤδη, πυρὸς ἄσβεστον φλόγα, ἀθάνατον Θεοῦ πόλιν πρὸς τήνδ' ὕβριν· αἰνῶ δὲ κρίσιν, ἄβατον ἢ πέδον τότε τίθησι πᾶσι τοῖς φονευταῖς σου, Τέκνον, ὃς τὰς Λυδῶν πανευκλεεῖς λιπῶν πόλεις Φρυγῶν τε, Περσῶν ἠλιοβλήτους πλάκας, Βάκτρια τείχη, τήν τε δύσχειμον χθόνα Μήδων παρελθῶν Ἀρράβων τ' εὐδαίμονα, ἔθνη τὰ μακρὰν ἐν σκότῳ βεβυσμένα, πᾶσάν τ' Ἀσίαν, ἦν παρ' ἄλμυρὰν ἄλλα Ἑλλησι κεῖσθαι φασὶ βαρβάρους θ' ὁμοῦ, πλήρεις ἔχουσαν καλλιπυργώτους πόλεις, ἐς τήνδε πρῶτον ἦλθες Ἑβραίων χθόνα, ἢ σ' ἐς τάφον τίθησιν ἐκ σφαγῆς νέκυν. Ἰὼ, Θεοῦ μέλαθρα καὶ πόλις φίλα, ὧ καλλίπυργον ἄστῳ Δαυΐδου χθονός, ὧ θαλάμευμα τῶν πάλαι θεοπρόπων, θεοκτόνων σπήλαιον ὡς νῦν ἀνέφυς· πῶς σε στενάξω; πῶς σε θρηνησῶ φόνου; Ἄλλ' ὧ λιποῦσαι Γαλιλαίας χωρίον, ἐμὸς θίασος, ἃς συνεμπόρους ἐμοὶ ἐκεῖθεν ἔλκει μυστίδας μυστηρίων ὁ νῦν νέκυς, φεῦ, τῷ λάκῳ τεθειμένος, ἔατε τάπιχώρι' ἐν νεκρῷ μέλη, λεπτοῖς δὲ θρήνοις νῦν μιν ἀνυμνήσατε, ἔπειτ' Ἄνακτα ζῶντ' ἀνευφημήσετε, ὡς ἔστιν ἐλπίς ἀσφαλεστάτη δ' ἐμοί. Χωρεῖτε, χωρεῖτ', οὐκέτ' εἰμὶ προσβλέπειν οἶα πρὸς αὐτοῦ τὸν τάφον καὶ τὸν λίθον. Εἴκωμεν

οὔν, εἴκωμεν, ᾧ φίλαι κόραι. Ἴτ' ἴτε, κἀπίωμεν ἡσύχῳ βάσει εἰς δῶμ' ἐν ᾧ
θηλυγενὲς μένει γένος, μήτηρ ὅπου μάλιστα Μάρκου Μαρία, μύστην ὅπου θίασον
οἴμαι συντρέχειν· κἀκεῖ μενοῦμεν γλυκεροῦ φάους δρόμον· ἢ μᾶλλον ἀπίωμεν ἐς
παιδὸς νέου, ὃν μοι τέθεικεν υἱὸν Υἱός μοι μόνος. {ΘΕΟΛΟΓΟΣ} Ναὶ καὶ δίκαιον
τοῦτο, κοῦκ ἄλλως λέγεις· ἐκέῖσε δεῖ, δέσποινα, νῦν ἀπιέναι, ὥστ' ἄσπον οὔσας τοῦ
τάφου πάντα σκοπεῖν, πᾶσαν δὲ τὴν αὔριον ἡσύχως ἔχειν τῆς ἐντολῆς ἔκητι καὶ
μένειν κνέφας, κνέφας φαεινὸν τῆς τριτάτης ἡμέρας, ὡς ἂν ἰοῦσαι λάθρα πληρώσῃτ'
ἔθος. Ἴωμεν οὔν, ἴωμεν, εἴκωμεν τάφου, πρὶν δυσμενῶν τις παριῶν καταλάβῃ.
Δείξω δὲ χῶρον, ἔνθα νυχεῦσαι δέον. {ΘΕΟΤΟΚΟΣ} Ἴδού σε, Τέκνον, καταλείπουσαι
μόνον ἄπιμεν, ἦχι σταθμὰ θηλειῶν γένους, πρὸς οἶκον υἱοῦ, τῷ με παρέθου, Τέκνον,
δέον μένειν πρὸς νάπος ἐγγὺς σοῦ τάφου. {ΙΩΣΗΦ} ἽΩ φίλτατ' ἀνδρῶν, καὶ θανῶν,
ἔμοι δ' ὁμως τῶν φιλάτων ἀεὶ γ' ἀριθμῆσθαι πολὺ· χαῖρ'· ὕστατόν σε νῦν ἐγὼ
προσφθέγγομαι. {ΘΕΟΛΟΓΟΣ} Γένεθλον ἐσθλόν, οὐκ ἐν αἰνιγμοῖς φράσω, ἀνὴρ ὅδ'
ἐστὶ καὶ Θεὸς Θεοῦ γόνος. Σαφῶς γὰρ αὐτὸν τοῖσιν ἐξειργασμένοις Θεὸν νομίζω, τοῦ
δὲ θανάτου πέρι σοφὴν πρόνοιαν αἰτιῶμαι καὶ κρίσιν, δι' ἧς ὁ πότμος τοῦ γένους
λυθήσεται. Αὐτὸς δ' ὁ χαμαῖςυρτος ἐχθρὸς τοῦ γένους συντρίβεται νῦν, θανατοῦται,
κτείνεται· κτανεῖ γὰρ αὐτὸν κἀντιπορθήσῃ γένος ὁ τῶν πόλων πάγκλυτος Ἰησοῦς
Ἄναξ, ποινὰς τ' ἀδελφῶν καὶ πατρὸς πρώτου λάβῃ, παλαιφάτου γέροντος, ὃς
βροτῶν γένος ἔσπειρεν ἐν γῆ, λείμακος ῥιφίεις ἀπο ἐξ ἀπάτης δράκοντος
αἰολοσκοπού, πόλει δὲ θήσῃ τῇ μακαριωτάτῃ. Καὶ ταῦθ' ὁ τοῦδε πότμος ἐξεργάζεται,
καὶ τῶνδ' ἔκητι καὶ βροτὸς πέφηνέ πως, φρικτῶν θ' ὅδ' ἀνὴρ θαυμάτων ὥπτο πλέως
ἐς τόνδε κόσμον, ὧν σὺ πόλλ' οὐκ ἀγνοεῖς· φανεῖς δ' ἀνὴρ ἄριστος, οἴχεται θανῶν,
αὐθις δ' ἀναστὰς καὶ Θεὸς γνωσθήσεται. Εἰ δ' ἐν πόλοις ἦν, ἐσθλὸς ὧν ἐλάνθανε,
ταῖς στρατιαῖς ὑμνούμενος μόναις ἄνω, σιγῶμένον τε κῦδος εἶχεν ἐν πόλῳ. Αἴτια
ταῦτα τοῦ τόκου καὶ τοῦ πότμου· τὸ πᾶν δ' ἐρῶ σοι, τῶν βροτῶν σωτηρία. Τοίγαρ
τέθνηκεν ὧν ἐχρῆν ἦκισθ' ὕπο, εἰς δεσμά τ' ἦλθε καὶ λόγους ἐμπαιγμάτων. Τοιαῦτα
λαὸς ὁ πρὶν ἡγαπημένος εὐεργέτην ἔδρασε, θυμωθεὶς φθόνῳ· καὶ ταῦτα μὲν
πέπονθεν οὗτος οὐκ ἄκων· ἂ δ' αὖ παθεῖν δεῖ λαόν, οὐ κρύψω κακά. Λίπη πόλισμα,
βαρβάρους εἴκων, ἄκων, δοῦλος, μέτοικος. Ἔστι γὰρ τὸ θέσφατον, εἰς πᾶσαν αἴαν
βαρβάρων ἀποτρέχειν, αἰχμαῖς ἀλωτοῦς, πόλλ' ἀνατλάντας κακά. Ἀναιρέταις γὰρ
πᾶσιν αὐδᾶ παγγενῆ λιπεῖν πόλιν τήνδ' ἀνοσίου μιάσματος δίκας τίνοντας τῶδ' ὃν
ἔκτειναν φθόνῳ, καὶ μηκέτ' ἰδεῖν πατρίδ'· οὐ γὰρ εὐσεβὲς μένειν φονευτὰς ἐν τάφοις
νεκρουμένων. Πόλεις δὲ πολλὰς εἰσαφίκωνται, ζυγὸν δούλειον ἀνέλκοντες οἱ
δυσδαίμονες, αἰχμαῖς ἀλωτοί, χρησμός ὡς λέγει Θεοῦ, πάντη διασπαρέντες, οὐ
νόστον δ' ἔτι οἱ τάλανες σχήσουσιν οὐδ' ἐπάνοδον, ἀφ' οὔ τὰδ' ἐκπέρσει γ' ἀνηρίθμῳ
στρατῶ ἡγούμενος λόγχαισιν Αὐσόνων δράκων. Ταῦτ' οὐχὶ θνητοῦ πατρὸς ἐκγεγῶς
ἔφη εἰπὼν τις, ἐκ Θεοῦ δέ, καθὼς ἄρ' ὅδε ὁ νῦν νέκυς εἶρηκε πάντ' ἐν δυνάμει, οὐδὲν
τι μαθῶν τῶν θεοπρόπων ἄπο, αὐτοῦς δὲ μᾶλλον πάντα διδάξας τάδε. Οὗτος δ' ἂ
μέλλει πῆματ' ἐκπλήσειν, φράσω, ἀπεμπολητῆς αἰσχροῦ ἐξ ὀπαόνων. Αὐτὸς μὲν
εἶπας, ὡς μανεῖς ἄλγους ὑπο βρόχοις κρεμαστοῖς ὑπέβαλε τὴν δέρην· πεσῶν δ'
ἔπειτα δίχα λακίσει τάλας ἴδη τε δεινὸν ἦμαρ· οὐδὲ παύσεται κακῶν ὁ τλήμων, οὐδέ,
τὸν καταιβάτην ἄδην διαβάς, ἥσυχος γενήσεται, στένων ἄληκτα καὶ βοῶν σφοδροῖς
πόνοις, καὶ νᾶμα πυρὸς τόνδε δ' ὑποδέξεται. {ΙΩΣΗΦ} ἽΩ φίλος, ὡς εἰς δεινὰ φῆς
ἐλθεῖν κακὰ πάντας, κᾶμ' αὐτὸν συγγόνους τ' ἄρδην ἐμούς· κἀγὼ δ' ὁ τλήμων
βαρβάρους ἀφίζομαι; ἢ ποῖ τράπωμαι, πατρίδος πορθουμένης; ἽΩ πάμμεγ' ἐμπνέουσα
βαρβάρους ποτὲ πόλις, τὸ κλεινὸν οὔνομ' ἀφαιρῆ τάχα. Χαῖρ', ὦ μέλαθρον, χαῖρε,
πατρῶα πόλις· λίπω λίπω σε, δυστυχῶς δοῦλος γεγῶς, αἰχμαῖς ἀλωτός· βαρβάρων δ'
ἴδω πέδον, εἰ μὴ γέροντ' ὄντα με προφθάσει πότμος, ὃν εἶθ' ἴδοιμι πατρίδος μένων

πέδω· συνήκα γάρ, θέσφατον ὡς οὕτως ἔχει. {ΘΕΟΛΟΓΟΣ} Τὸ μὲν σὸν εὐδόκιμον, εὐσεβὲς γέρον· ὁ δ' ἐγγενὴς σοι λαὸς ἐκτίσει δίκην, ὡς ἀξίαν μὲν λίαν, ἀλγεινὴν δ' ὄμως· αὐτὸς δ' ἑαυτὸν αἰτιάσθω τῆς δίκης. Οὐ γάρ τι λέξει πρὸς πρόφασιν, ὡς τάχα οὐκ ἦλθεν, οὐκ ἤμυνεν, οὐδ' ἐπεστράφη, εὐεργετῶν πάλαι τε καὶ νῦν εὐτρόπως. Τίνας γὰρ οὐκ ἔστειλε κήρυκας πάλαι; οἴων δὲ δώρων οὐκ ἔπλησέ νιν ξένων, ὃν ἐξαγαγὼν καὶ πικρᾶς τυραννίδος, ἐθνῶν ἄνακτ' ἔθηκε πανσθενῶς μέγαν, ὅτ' ἀμφὶ Βασάν τὴν τ' Ἀμορραίων χθόνα ἐθνῶν ἀρίστοις ἐμπεσῶν κατὰ στόμα ἔρρηξε πέλτην, τῷ δὲ δουλώσας στρατὸν παρέσχεν· ὧν περ λακτίσας πολλὴν χάριν προὔδωκεν αὐτὸν εἰς φόνον μαιφόνους· ὃς ὕστερον μὲν ἦλθεν, εἰς καιρὸν δ' ὄμως· θεοπρόποι γὰρ καὶ νόμος πολλοῖς χρόνοις ἰδροῦντες, αἰχμάζοντες οὐχ εὔρον πέρας. Χριστῷ δὲ φῶς ἐν ἡλίῳ καταρκέσει ἄδου δόμους πέρσαντι θήτέρα πάλιν πρὸς γαίαν ἐλθεῖν, συντεμόντ' ἄλλη βροτῶν· τῶν γὰρ ἔκητι πτωχικὴν λαβῶν στολὴν εἴσεισιν ἄδην· πολλὰ δ' ἐκεῖθεν σκύλα ἄρας, φανεῖται νερτέρων ἐπίσκοπος, κτανῶν τε φρουροὺς καὶ παραστάτας πυλῶν, ἐκεῖθεν ἔλθη πᾶσι τε γνωσθήσεται ἀρωγός, αὐτόριζος ὧν εὐεργέτης, ὃν ἐγγενὴς ἔκτεινε λαὸς ἐν φθόνῳ. Οἱ δ' οὐδὲν αὐτῷ συγγενεῖς πεφυκότες, κτηθέντες αὐτῷ, τοῖ μὲν ἐν χωστοῖς τάφοις, οἱ δ' ἐν τ' ὄρει τε καὶ σπέει καὶ γῆς βάθει ψυχρὰν ἄησιν δίψιον τε πῦρ θεοῦ μενοῦσι καρτεροῦντες, οὐκ ἐν δεμνίοις, οὐδ' ἐν χιτῶσι τρυφεροῖς ἐγκείμενοι, οὐδ' ἐν ζαχρῦσι δώμασι κοιμώμενοι· τοῖ δ' ἐν μαχαίραις καὶ σπάθη τε καὶ ξίφει πίπτοντες, ἐμφανοῦσι πίστιν ἀσφαλῆ, οὐχ ἦν ὁ πρᾶτης καὶ σφαγεῖς εὐεργέτου, οὐς ἐκτίσαι δίκαιόν ἐστι τὴν δίκην. Σὲ δ' ἐξαναστάς εὐχερῶς ἐκρύσεται, ὃν εὐπρεπῶς τέθεικας ἐν καινῷ τάφῳ, καὶ μακάρων ἐς αἴαν ἐγκαθιδρύσει, σάλπιγγος ἠχῆ νεκρέγερτον δεικνύων. Δεῖ γὰρ σε τὴν φονῶσαν ἐκλιπεῖν πόλιν, καὶ πραέων οἰκεῖν σε δάπεδον, μάκαρ, θεὸν φανέντα, φθιτὸν ἀμείψαντά σε πάχος βρότειόν τ' ἀποβαλόντα φθορᾶς, ἦν ἐξ ἀπάτης ἔσχες, ὡς θνητὸς γεγώς. Τῶνδ' οὐδὲν ἦδεν ἐκ λόγων θεοπρόπων, Διδασκάλου δ' ἔγνωκα τοῖς στέρνοις κλιθεῖς· οὕτως ἔσεσθαι τοὺς Θεῶ φιλουμένους ἐγὼ συνήκα Δεσπότην στέρνοις πεσῶν, ὥστ' ἐξ ἀβύσσου πόλλ' ἀπαντλήσας σοφά. {ΙΩΣΗΦ} Σοφοῦ παρ' ἀνδρὸς χρή σοφόν τι μαθάνειν. Πέποιθα αὐτὸν δ' αὐθις ἰδεῖν ἐν χθονί; {ΘΕΟΛΟΓΟΣ} Πέποιθα· δείξει τούπιόν σέλας Θεοῦ· μίαν μόνην μεῖναί με δεῖ τὴν αὖριον. {ΙΩΣΗΦ} Ἡμῖν μὲν ὡς μέγας τις ἦκων ἐκ Θεοῦ, ἀπλῶς τε θανῶν, ὡς βροτὸς τυμβεύεται, ἐν σινδόσιν μύροις τε, μητρὸς ἐκ θνατᾶς φανείς· τὸν ἐκ κείνης γὰρ ἦν θανεῖν χρεῶν. Εἰ δ' ὡς Θεὸς νῦν κυριεύσει καὶ μόρου, ἔσται τὸ λοιπόν, ὡς Θεοῦ Παῖς καὶ μόνος, ἅπασι σεπτὸς τοῖσιν εἰδόσιν Θεός· πένθος δὲ βαιὸν ὄντι μητρὸς ἐκ θνατᾶς κείσθω· τὸν ἐκ κείνης γὰρ ἦν θανεῖν χρεῶν. Ἡμῖν μὲν οὕτως νῦν τετίμηται φίλος· ὃς δ' εἴ τι πράσσειν, ὡς Θεός, θέλων σθένει, καιρὸς πάρεστι· φῶς γὰρ ἡμέρας τρίτης οὐ μακρὰν ἐστί, καὶ τὸ πᾶν φανήσεται. {ΘΕΟΛΟΓΟΣ} Πέποιθα πᾶσιν ἡμέραν ἐλευθέραν ἀκτίνα τὴν τριταίαν ἡλίου φέρειν. {ΙΩΣΗΦ} Ἴδοιμ' ἴδοιμι γλυκερόν τ' ἡμαρ τόδε· εἴθ' εἴθε, φίλος, θαῦμα τοῦτ' ἴδοιμ' ἐγώ. Νῦν δ' ἀπίωμεν, Νικόδημ' εὐεργάτα· στείχωμεν ἡμεῖς, φίλε, κάξαιτώμεθα ὑπὲρ τε λαοῦ, καίπερ ὄντος ἀγρίου, ὑπὲρ τε πάτρης, τὸν Θεὸν μηδὲν νέον δρᾶν, κἂν ἕως πάρεσμεν ἄμφω τῷ βίῳ. Καὶ σὺ δέ, φίλε παρθένε, ξὺν παρθένῳ πρὸς ταῦτα συνάρηξον ἡμῖν τοῖς φίλοις· ναὶ καὶ σὺ συνάρηγε καὶ θρηνοῦσά περ, δέσποινα, μητρὸς τοῦ διφυοῦς, ὡς λόγος τοῦ παρθένου πείθει με μύστου σοῦ Τέκνου. {ΘΕΟΤΟΚΟΣ} Ἄπιθι καὶ δύναιμι ἄγγελλε βροτοῖς, σὺν Νικοδήμῳ νυκτέρῳ μύστη πάρος, τανῦν δὲ σὺν σοὶ παμφανεστάτῳ φίλῳ. {ΘΕΟΛΟΓΟΣ} Χαίροντες ἴτε, μήτι που πτοούμενοι. Ὁ βίος γὰρ τῆς καλῆς ἡσυχίας καὶ τῆς ἀκραίφνου ἀγάπης καὶ φιλίας, τό τε φρονεῖν εὖ σωφρονεῖν τ' ἐν τῷ βίῳ τηρεῖ τὰ πάνθ', ὡς ἀσάλευτα προσμένειν· Θεὸς γὰρ οἶδε πάντα καὶ σοφῶς κρίνει. {ΙΩΣΗΦ} Σὺ τοί με πείθεις, σοῖς τε πιστεύω λόγοις, τάξιν τε τηρῶν, εἴμ' ἐλεύθερος

φόβου. {ΘΕΟΛΟΓΟΣ} Χώρει· μέλιν γὰρ πάντα οἱ δοκεῖ φίλων· αὐτοῖ τ' ἐπιγνώσεσθε τοὺς ἐμούς λόγους. Ὑμεῖς δ' ἔπεσθε νῦν, κόραι, σὺν μητρί μου, ἔπεσθε, Χριστὸν καρδίαις ὠπλισμένοι πτοούμεναί τε μηδέν, ἀλλ' ἔπεσθέ μοι· δεῖξω γὰρ οἶκον ἔνθα νυχεῦσαι δέον. Οὐκοῦν ὄδ' ἐνδέξιός οἶκος· ἐνθάδε τανῦν καταυλίσθητε· καὶ γὰρ εὐφρόνης οὐ βραχὺ παρώχηκεν, ὡς ὄρω, μέρος, ἤδη δ' ἔως πάρεστιν, ἐκρέει κνέφας. {ΘΕΟΤΟΚΟΣ} Ἰώ μοι· ἰώ· Ψυχῆς μελούσης, καρδίας παχνουμένης, ὕπνος βλεφάροις τοῖς ἐμοῖς πῶς ἐμπέση; Οἴμοι, Τέκνον μου, σῆς σφαγῆς πανταδίκου· ὦ μοι ταλαίηνη δραμάτων ἀντιστρόφων· οὐ γὰρ συνωδὰ ταῦτα τοῖς ἠλπισμένοις, κὰν συνάδωσι τοῖς προηγορευμένοις. Ἔτλην μεγίστας συμφορὰς καὶ πρίν, Τέκνον, ἀρχῆς ἀπ' ἄκρης σῶν ξένων γενεθλίων· ἀλλ' εἶπετ' εὐθύς συμφοραῖς θυμηδία, σοῦ συμπαρόντος καὶ λύνοντος ἀνίας· νῦν δ' ἄλγος ἀφέρτατον, οἴμοι, πῶς φέρω; τί γοῦν τί δράσω νῦν παθοῦσ' ἀμήχανα; θέλξει δ' ἔδραν ὄμματος ὕπνος πῶς ἄρα; {ΗΜΙΧΟΡΙΟΝ} Ἄμμες μὲν, ὦ δέσποινα, χαμαιστρωτία ἀνεκλίθημεν, σώμασιν παρειμέναι, νέαι, παλαιαί, παρθένοι τ' ἔτ' ἄζυγες, ἄλλαι πρὸς ἄλλων νῶτ' ἐρείσασαι κάρας, αἶδ' ἐν παρειαῖς ὑποβαλοῦσαι χέρας, καὶ βαιὸν ἠρπάσαμεν ὕπνου βραχὺ τι. Σὺ δ' οὐχ ὕπνωσας οὐδ' ἀνέκλινας δέμας, παννύχιον στένουσα κώδυνημένη· πάση γὰρ ὄμμ' ἄγρυπνον εὐφρόνη στρέφεις. Ἔως τίνος μείνης δὲ προσκαθημένη ἄὑπνος, ὄμμα μὴδ' ὄλως μούσα σόν; Ἦώς, ἰδοῦ, πέφηνε, καὶ λεωφόρον περιτρέχουσι δῆμος ἄνω καὶ κάτω· γῆς τ' ἀναδραμῶν ἥλιος φαεσφόρος, ἀκτῖνας ἐξίησι θερμαίνων χθόνα. {ΘΕΟΤΟΚΟΣ} Υἱὸν τεθέντα νεκρὸν ἰδοῦσαν τάφω οὐ δεῖ με θρηνεῖν καὶ στένειν καὶ δακρῦειν, ἔως ἴδοιμι ζῶντα πάλιν ἐκ τάφου; ὕπνος δ' ἄρα μου πῶς βλεφάροις ἐμπέση; {ΕΤΕΡΟΝ ΗΜΙΧΟΡΙΟΝ} Κἀγὼ μελούση καρδία λήγουσ' ὕπνου κεῖμαι, πεδοστιβῆς γε χαμαιστρωτία, κοῦτ' ἔβρισ' οὔτ' ἐκοίμισα, σφοδρῶν γόνων σῶν, παρθένη, κλύουσα καὶ στεναγμάτων. {ΘΕΟΤΟΚΟΣ} Ἐγρεσθ' ἔγρεσθε· τί, γυναῖκες, μέλλετε; ἔξιτ' ἄπιτε βαιὸν ὡς πρὸς τὴν πόλιν, ὅσον προβαίνειν ἐντολὴ δίδωσί πως· ἴσως τι μαθήσεσθε καὶ νεώτερον. Πολλοὶ γὰρ ὑμᾶς ἀγνοοῦσι, κοῦ δέος. {ΧΟΡΟΣ} Καὶ μὴν ὀπαδῶν νῦν τιν' εἰσορᾶν δοκῶ, σπουδῆ σκυθρωπὸν ἐνθάδ' ἐφωρμημένον· δοκεῖ δὲ καινῶν ἄγγελος μηνυμάτων. {ΑΓΓΕΛΟΣ} Πῆ πῆ μολῶν εὐροίμ' Ἰησοῦ μητέρα; εἶπατέ μοι, γυναῖκες, εἶπερ ἴστε, μοι σημῆνατ'· ἄρα τῶνδε δωμάτων ἔσω; {ΘΕΟΤΟΚΟΣ} Ἦδ', αὐτὸς ἀθρεῖς, δωμάτων ἐντὸς μένει. {ΑΓΓΕΛΟΣ} Δέσποινα, μήτηρ Μυσταγωγοῦ μοι φίλου, καὶ νῦν μερίμνης ἄξιον φέρω λόγον σοὶ καὶ μαθηταῖς καὶ γυναξί σαῖς φίλαις. {ΘΕΟΤΟΚΟΣ} Εἰς καιρὸν ἤκεις, καίπερ ἀγγέλλων φόβον. Τί δ' ἐστί; μῶν τις συμφορὰ νεωτέρα; {ΑΓΓΕΛΟΣ} Πολλὴ φάλαγξ ἔνοπλος εἰς τάφον μολεῖ, τίνος δ' ἔκητι, συμβαλεῖν σάφ' οὐκ ἔχω. Ἦκω δ' ἀκούσας οὐ τορῶς· φήμη δὲ τις λαοῖσιν ἐμπέπτωκεν, ὡς κατάσκοποι ἤκουσι τάφου· χῶ μὲν οὐκ ἰδὼν λέγει· ὄδ' εἰσιδὼν μολοῦντας οὐκ ἔχει λέγειν· ὅς δ' εἰδέναι λέγων τι, φράζειν οὐ θέλει. Πλὴν εἰς τις εἶπε γραμματεῖς προσίεναι καὶ ταῦτα πείσαι κοίρανον τῆσδε χθονὸς πέμψαι φύλακας καὶ σφραγίσαι τὸν λίθον, ὡς μὴ τάχα κλέψωσι μύσται τὸν νέκυν· ὦν οὐνεκ' ἦλθον πρὸς σὲ ταῦτ' ἀπαγγελῶν. {ΘΕΟΤΟΚΟΣ} Ὡ ράπτα κακῶν τῶν ἀφερτάτων ἐμοί, γραμματέων ὄμιλε καὶ πρεσβυτέρων, ὧ τῆς φονώσης ἐργάτα τολμηρίας, ὧ δραματουργὲ τοῦ φόνου τοῦ Δεσπότη, ὡς συνιεῖς μὲν οἷα τολμᾶς ἀφρόνως, δέξει βέλος δριμύ τι κατὰ καρδίας, πάνδεινον ἀλγῶν ἄλγος. Ἦν δ' ἄρ' ἐς τέλος ἐν τοῖσδε μείνης οἷς τανῦν κακῶς μένεις, οὐκ εὐπραγῶν δόξεις γε σὺ μὴ κακῶς ἔχειν ἐξ ἀφροσύνης καὶ κακῆς ἀβουλίας· γνοίης δ' ὅμως ἔπειθ' ὅτ' οὐ κέρδος τί σοι. Πῶς γὰρ ἔσσονται νεκροφῶρες οἱ μόγις μαιφόνους σφῶν χεῖρας ἐκπεφευγότες; προσεγγίσει πείσει δὲ τίς σφᾶς τῷ τάφω, οὕτω τρέσαντας καὶ λίαν πεφρικότας; Ἄπιθ' ἄπιθι καὶ φύλασσε τὸν τάφον· ναὶ ναί, φάλαγξ, ἄπιθι κάσφαλῶς βλέπε· μάρτυς γὰρ ἴσως τῆς ἐγέρσεως ἔση. Ἄμμες δέ, φίλοι, τῆδε μίμνωμεν πάλιν. {ΧΟΡΟΣ} Ναὶ ναὶ μένωμεν

ήσυχως ἐν οἰκίᾳ, μηδ' ἀπίωμεν ἐς τάφον νῦν Δεσπότη, ἀλλ' ἰέναι μείνωμεν εὐφρόνης κνέφας. {ΘΕΟΤΟΚΟΣ} Καὶ μὴν ἰδοῦ, πρόεισιν ὄρφνης τὸ κνέφας. Λοιπὸν μένωμεν ήσύχως ἐκ φυλάκων. Πῶς γάρ τις ὄρφνη δυσμενῶν ἀνά στρατὸν ἐλθῶν μυρίσει τόνδ' ἀκινδύνως μολῶν; κατάσκοπον δὲ πρὸς τάφον μολεῖν ἔδει τιν' ἐξ ὀπαδῶν ἄγρυπνον Διδασκάλου· ναὶ ναὶ προσήκει τιν' ἀπιέναι τάχει· κἂν μὲν τινα κρυφαῖον οὐ γνοίῃ δόλον, βῶμεν πρὸς ὄρθρον τύμβον ἐς ζωηφόρον· δέμας νέκυος τοῦ μυρίσαι κατ' ἔθος ἐλευσόμεσθα· τήνδ' ἔχω γνώμην ἐγώ. Ἦν δ' αὖ τιν' ἐχθρῶν μηχανὴν πυθώμεθα, τῆς καλλιφεγγοῦς ἡμέρας τὴν ἀκτίνα σιγῆ μενοῦμεν, οὐδὲ χρεια μυρίσαι τὸν κείμενον νῦν· οὐ γὰρ ὑπὸ γῆς ζόφον φθορὰ κατασκήψει τις εἰς δέμας Λόγου, οὔτ' οὖν καθέξει ψυχὰν ἄδης παμφάγος· ἐκὼν γὰρ ἔτλη πότμον, οὐκ ὄφλημ' ἔχων, ἵνα κατειρχθῆ κατ' ὀφειλὴν εἰς ζόφον. Ἐξ ἀφθίτου γὰρ ἀφθίτον πεφυκότα πῶς νιν φθερεῖ ταμίας ἄδης νερτέρων; ὃν καὶ λάφυρ' ἐκεῖθεν ἐλκύσαι δοκῶ ὅσους βροτῶν καθεῖρξεν, οὓς ξυνήρπασε κᾶδδῃσεν ἐν δεσμοῖσι πανζόφου στέγης. {ΧΟΡΟΣ} Ὁρθῶς· μολεῖν χρὴ πρῶτον εἰς κατασκοπήν· πέμφ' ὡς τάχιστα· νῦν γὰρ ἀσφαλῶς λέγεις· σὺν σοὶ δέ μ' ὄψει καρτεροῦσαν ἐς τέλος. {ΘΕΟΤΟΚΟΣ} Τίς δῆτα φίλων, αἱ πάρεισιν ἐνθάδε, τολμᾶ κατόπτις ἐννυχος τύμβῳ μολεῖν; τίς ἂν γένοιτο νῦν ἐμῆ δ' εὐεργέτις; μύσται γὰρ οὐ πάρεισι τοῦ Διδασκάλου, φεύγοντες ὀρμὴν ἄλογον μαιφόνων. Οὐ γὰρ ἴσως πνέουσι θυμοῦ καθ' ὄλων· περιφρονοῦσι καὶ γὰρ ἡμῶν τοῦ γένους, μύστας δὲ διώκουσιν ἀλόγῳ θράσει. {ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ} Ἐγὼ πρὸς ὑμῶν τόνδε κίνδυνον θέλω ρίψασα κατόπτις σοροῦ θεοῦ μολεῖν· ἅπαντ' ἐκεῖθεν ἐκμαθοῦσα δ' ὡς ἔχει, ἦξω πρὸς ὑμᾶς πρὶν φάος μολεῖν χθόνα· ἦξω δὲ θᾶττον. Τόνδ' ὑφίσταμαι πόνον ἔκητι πολλῶν, ὧν ἀπηλλάγην, κακῶν· κἀντεῦθεν ἴσως εὐκλεέστερον δόμα αὐτὸς παράσχη νεκρός, οὐ νεκρός δ' ἐμοί. Εὐδεῖν δοκεῖ δὲ καὶ μένειν μ' ἔτι κνέφας. Εὐδῶμεν οὖν, εὐδῶμεν· οὐ μακρὰν ἕως, ἦν εἶθ' ἴδοιμι τάχιόν γε, Παντάναξ· ἀτὰρ πρὸς ὄρθρον ἀπίω ταχυδρόμος· ἴσως κἀδελφαῖς συντρεχούσαις ἐντύχῳ, αἱ προσμένειν εἴλοντο καὶ βλέπειν τάφον. Πᾶσαι γὰρ ἠπεύγοντο συμφώνως ἐμοὶ ἐννυχίσαι νῦν πρὸς τὸ μυρίσαι νέκυν. {ΧΟΡΟΣ} Ἄπιθ' ἄπιθι· προδραμοῦσά τι μάθοις ἀνδρῶν εἰσφέρουσα τὴν τολμηρίαν. Ἄμμες δ' ἐφεψόμεσθα σὺν αὐτῇ κόρη ἄλλαι τε πολλαὶ Γαλιλαίας θρεμμάτων· πάσας γὰρ οἶμαι συνδραμεῖν σοὶ πρὸς τάφον, ἰδεῖν ποθοῦσας τέρμα τῶν ἠλιπισμένων. Μικρὸν δ' ἐφυπνώσωμεν, ἠὼς οὐκ ἄπο. {ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ} Σφοδρῶς πονεῖν με χρὴ, πονοῦσαν δ' ἄξιον μισθὸν προαθρεῖν· παντὶ γὰρ προκείμενον ἄθλον πρὸς ἔργῳ τὴν χάριν τίκει διπλῆν, ἦν πολλαπλῆν εἴληφα καὶ πάλιν λάβω. {ΘΕΟΤΟΚΟΣ} Ναὶ καὶ δίκαιον τοῦτο, κοῦκ ἄλλως σκοπεῖς· σὺ τ' εὖ παραινεῖς καὶ σὺ καιρίως λέγεις· λέγεις δὲ μισθὸν καὶ χάριν ὅσῃν ἔχεις πρὸ τῶν πόνων λαβοῦσα, καὶ πάλιν λάβοις· πλὴν οὖν τί μείζον τῶνδ' ἀπαιτήσεις γέρας; δώσει δ' ὅμως σοὶ δῶρ' ἃ καλλιστεύεται τῶν νῦν ἐν ἀνθρώποισιν, οἷδ' ἐγώ, πολὺ, μακαρία τ' ἔπειτα κυρήσας' ἔση. {ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ} Ἰδοῦ, τὸ σὸν γε προσκοπομένη δράμῳ· πρώτη δ' ἴδοιμι τὴν ἀνάστασιν, κόρη· μισθὸν γὰρ αἰτῶ τῶν πόνων λαβεῖν τόδε· ἄθρεῖς γὰρ ἄθρεῖς τὴν ἐμὴν προθυμίαν. {ΘΕΟΤΟΚΟΣ} Ὅρα κατ' ὄρφναν μὴ φύλαξιν ἐντύχης. {ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ} Φυλάξομαί τοι καὶ πόδ' ήσύχως βαλῶ. Ἄλλ' εὐτυχοίην καὶ τύχοιμι δ' ὧν ἐρᾶς· ἐρᾶς δὲ πάντως Υἱὸν ἰδέσθαι τάχει· ὅπερ ποθοῦσα ρίψοκινδύνως τρέχω. {ΘΕΟΤΟΚΟΣ} Βάθ' ὡς τάχιστ', ἐμοὶ δὲ θᾶττον, ὧν ἐρῶ, εὐάγγελος γένοιο, τυχεῖν ὡς ἔχω. {ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ} Εἴκω κελευσθεῖς· οὐσα γὰρ μοι δεσπότης, οὐκ ἂν ἀμάρτοις τοῦδέ γ', ἀλλὰ πειθομαι. {ΘΕΟΤΟΚΟΣ} Ἐφέψομαι κἀγὼ δὲ σὺν σοί, Μαρία· ἀλγῶ γὰρ ἀλγῶ καὶ μένειν σοῦ κατόπιν. Οὕτω μέλουσα, πῶς ποτ' οἶσω νῦν τλάμων; {ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ} Καὶ λοιπὸν ἀπίωμεν, ὧ φίλα κόρα· σὲ γὰρ ἔχουσα συνοδὸν χαίρω μέγα. Αἶδ' ὕπνον οὐ βάλωσιν ὀμμάτων ἄπο. Ἐγρεσθ' ἔγρεσθε· τί, γυναῖκες, μέλλετε; γοργωπὸν ἔδραν τῶν βλεφάρων λύσατε. Οὐ λεύσεται ἐς μηνάδος αἴγλαν παμφαῆ; ἄως

πέλας, ἄως· ὄδ' ἀστήρ ἔγγιος, θέλγει δ' ἔδραν ὄμματος ἄδιστός γ' ὕπνος· ἄδιστος ἄδιστος γὰρ ἐν τοῖς βλεφάροις ἐνδὺς ἔβα παχνομέναις ταῖς καρδίαις. {ΧΟΡΟΣ} Ἐγὼ μέλουσα καρδίᾳ παχνομένη, ἄγρυπνον ὄμμα πᾶσαν ἄν' ὄρφναν στρέφω. {ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ} Ἄμμες τάχει στείχωμεν, ὦ φίλα κόρα, σφοδρᾶ μελήσει καρδίας δεδηγμένης. Στείχωμεν οὖν τάχιστα τοῦ τύμβου πέλας· αἶδ' ἀποβαλοῦσαι τὸν ὕπνον ὀμμάτων, ἥξουσιν ὡς τάχιον ἡσύχῳ βάσει. {ΘΕΟΤΟΚΟΣ} Ναὶ ναὶ τάχει στείχωμεν· εὖ δ' εἴη τυχεῖν. Πέποιθα πᾶσιν ἡμέραν ἐλευθέραν ἀκτῖνα τὴν στείχουσαν ἡλίου φέρειν. Ἄπιμεν οὖν, ἄπιμεν· αἱ δὲ κατόπιν νῦν ὡσὶν ἠχὴν ἠρέμα δεδεγμένοι, οἴμαι, πελείας ὠκύτητ' οὐχ ἥσσορες ποδῶν δράμωσι συντόνοις δρομήμασι· αὐθις γὰρ ἀφίημι ῥαδινὴν ὄπα, σαφῆ κελευσμόν, συντρέχειν πρὸς τὸν τάφον. Ὅρθαι δ' ἰδοῦ γε· θαῦμ' ἰδεῖν εὐκοσμίας. Αἱ αἶ· Τέκνον, ποθινὸν ἡμᾶρ ἰδοῦ τὸ τρίτον, τριταῖον ἤδη φέγγος, ἐλπίς σοῖς φίλοις. Μὴ δὴ παρέλθοι, καὶ θανεῖν με ξυμφέρει. ὦ Τέκνον, ὦ φίλτατον, ὦ θεῖον κἀρα, πότ' ἄρ' ἐγὼ σ' ἢ ποῦ σ' ἢ παντλήμων ἴδω; ὦ Τέκνον, εἴθε τάχος ἔλθοις μοι φάους· ἔλθοις νεκρῶν κευθμῶνα καὶ σκότου πύλας λιπῶν, ἴν' ἄδης χωρὶς ὤκισται φάους, νῦν δ' εἶδε φῶς μέγιστον ἐν σῆ καθόδῳ. Ἔλθ' ἐλθέ, φάνηθι, προλαβὼν ἠοῦς σέλας. Θεὸν Θεόν σ' Ὀλύμπιον τὰ πάντ' ἔχει. {ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ} Ἄ ἄ· Εὐνάς ἐρήμους τάσδε φυλάκων ὀρῶ. Τί δῆτ' ἄν εἴη; μῶν λόχος βέβηκέ πη; {ΘΕΟΤΟΚΟΣ} Ἰσως ἐφ' ἡμῖν μηχανὴν στήσων τινά. Θρασύς γὰρ ὄχλος, νῦν δ' ἐπεὶ κρατεῖ θρασύς. {ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ} Τί δῆτ', ἀδελφή, δρῶμεν; οὐ γὰρ εὐρομεν ὡς ἠλπίσαμεν, ἐλπίδων δ' ἡμάρτομεν. {ΘΕΟΤΟΚΟΣ} Πείθου, πάλιν στείχωμεν· εὖ δ' εἴη τυχεῖν τὸν νεκρὸν αὐτὸν καρδίαις ὠπλισμέναις· σῶζει γὰρ αὐτὸν ὅστις εὐφρόνως Θεῷ ἀνατίθησι· καὶ γε νῦν βαδιστέον. Ἄμμιν δὲ λίθον τίς ἄρ' ἀποκυλίσει; {ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ} Ὅττοτοτοτοί· Ἄναξ Ἄναξ ἄφθιτε, τίς ὄδ' ὁ κλόνος; Πῶς δ' ἐκκυλισθεὶς ἀθρόως ὦπται λίθος; κενὸς δ' ὀράται καὶ τάφος τοῦ Δεσπότου. Οὐκοῦν ἄπειμι καὶ φίλοις μύσταις ἐρῶ ἄρσιν νέκυος, αὖ δ' ὑποστρέψω τάχει· εὐροίμι δ' ὦδε σὺν γυναίξί σ' αὖ, κόρη. {ΘΕΟΤΟΚΟΣ} Εὐγ' εὐγ' ἐπανήκες τάχιστα νῦν, φίλη· ἐγὼ δὲ λίθον ἠρμένον βλέπουσ' ἔτι θαμβουμένη πέφρικα, πῶς ὦδ' ἀθρόον ὦφθη κυλισθεὶς τῆς θύρας πρὸ τοῦ τάφου. Ἄ ἄ· σίγα, σίγα. Ὁ λαμπροπυρσόμορφος οὗτος τίς δ' ἄρα, ὃς καθύπερθεν ἔζεται νῦν τοῦ λίθου, πανευπρεπῆς, ἐσθῆτι λευκῆ χαρίεις; στίλβει γὰρ ὡσπερ ἀπαλὴ χιὼν νέα. Ἴδου δὲ καὶ φύλακες, ὡς νεκροί, κάτω. {ΑΓΓΕΛΟΣ} Ὑμμες δὲ μὴ θροεῖσθε, μηδ' ἔστω φόβος· ζητούμενος γὰρ οὐκέτ' ἐστὶν ἐν τάφῳ, Ἄναξ Ἰησοῦς τῆτες ἐσταυρωμένος· ὄδ' οὐκέτ' ἐστὶν ἐν τάφῳ νεκρὸς μένων, ἀλλ' ἐξεγερθεὶς εἰς Γαλιλαίαν τρέχει· ὡς εἶπε, μύσταις ὀπτάνεσθαι νῦν θέλει. Κενὸν δ' ἰοῦσαι τὸν τόπον κατίδετε. Ἄπιτε γοῦν, ἄπιτε καὶ ταῦτα σφίσις εἶπατε τρανῶς· πάντα γὰρ ἔγωγ' ἔφην, καὶ πάντα πᾶσιν εἶπατε ξὺν τῷ Πέτρῳ, ὡς φροῦδος ἄδης, Χριστὸς ἀνέστη τάφου, τάφου δὲ λίθος εὐσθενῶς ἀπηλάθη· φρουροὶ τ' αἶδος θύρετρ' ἀνεῖσαν φόβῳ λελυμένοι, νεκροὶ δὲ πρὸς φάους χθόνα σκιρτῶσι, σῶκον ἐκκαλούμενοι Θεόν· τῷ γ' αὐτόματα δεσμὰ πάντ' ἀπερράγη. {ΘΕΟΤΟΚΟΣ} ὦ καλλιφεγγές ἡλίου σέλας τόδε· πέφθακεν, ὡς ἠλπιστο, τέρμα φροντίδων. Πέπτωκεν ἐχθρός, Χριστὸς ἀνέστη τάφου. Ἡοῦς παρουσίας τίς ποτ' ἄρ' ἠδυντέρα; τί δ' ἄν ἐμοὶ γένοιτο χαριέστερον; Πῆ γοῦν τὸν ἄδην καρβαλὼν βαίνεις, Τέκνον; πῆ πῆ δ' ἐγὼ σε καὶ πότ' ἄν ἴδω, Τέκνον; Ἔλθ' ἐλθέ καὶ φάνηθι μητρὶ σῆ τάχει. {ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ} Ὅψει γε θᾶττον, ὡς ἐγῶμαι, πλειόνων. Ἄλλ' ἀπίωμεν, ὡς ὁ λευχείμων ἔφη, μύσταις φίλοις ἄπασι χάρμα μηνύσαι. Πρῶτον δ' ἄπειμι πρὸς Πέτρον καὶ παρθένον, εὐάγγελον φέρουσα βάζιν τοῖς φίλοις· ὁ γὰρ φανεὶς εἶρηκεν εἰπεῖν καὶ Πέτρῳ. Ἄπειμι γοῦν κένωσιν εἰπεῖν τοῦ τάφου καὶ τὴν ὄρασιν τοῦ φανέντος καὶ λόγους· οὗτοι δ' ὅμως ἔδραμον ἰδεῖν τὸν τάφον, οἴμαι δὲ πάντα σφᾶς θεωρῆσαι καλῶς. Ἄλλ' ὦ· τίς τὸν ἀθρῶ; Δεσπότην καινῆ θεᾶ; οὐκ οἶδ' ἀκριβῶς· εἰκάσαι γε μὴν πάρα· μορφῆ γὰρ οὔτι φαῦλον εἰσβαλεῖν τινά. {ΧΡΙΣΤΟΣ}

Χαίρετε. {ΘΕΟΤΟΚΟΣ} Χαῖρ', ἐσθλὸς ἐσθλοῦ Παῖ, Βασιλεῦ παντάναξ, ἔσχατον ἐχθρὸν συγκατασκάψας πότμον. Ἄναξ, Ἄναξ ἄφθιτε, σὺ Θεὸς μέγας, ποδῶν δὲ σῶν ἄμμιν δὸς ἄψασθαι φόβω· τοὺς γὰρ ἐπ' οὐδας νῦν κυνοῦσαι πίτνομεν, καταπλαγεῖσαι τῇ χαρᾷ καὶ τῷ φόβω. {ΧΡΙΣΤΟΣ} Μὴ δὴ φοβεῖσθε, μηδ' ὑμῖν ἔστω φόβος. Ἄπιτε δ' ἀγγείλατ' ἀδελφοῖς μου τάχει ἐς Γαλιλαίαν ἀφικέσθαι, καὶ μέ πως ἐκεῖσε κατίδωσιν, ὡς ἔφην σφίσιν. {ΘΕΟΤΟΚΟΣ} Ὡ φαιδρότης ἄρρητος ἡλίου βολῆς, ὡς ἀνέτειλε χαρίεσσα νῦν ἕως· ὧ λαμπρότης ἀφατος ἀυγῆς ἀκτίνων, ὧ χάσμα παγκόσμιον, ὧ θυμηδία, ὧ τέρψις εὐφρόσυνος, ὧ γῆθος μέγα, πῶς ἂν τις εἴπη, πῶς ἀπαγγείλη λόγῳ ἐμῆς ἀγαλλίαμα τανῦν καρδίας; Ἄλλ' ἀπίωμεν, ὡς ὁ Δεσπότης ἔφη. {ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ} Ἐγγὺς ἰδοῦ, δέσποινα, φίλαι σοι κόραι ἄλλαι τε πᾶσαι Γαλιλαίας θρεμμάτων πρὸς τὸν τάφον τρέχουσι μυρίσαι νέκυν, τὴν ἐξέγερσιν ἀγνοοῦσαι τοῦδ' ἔτι. Οὐκοῦν σὺν αὐταῖς βῶμεν αὐθις ἐς τάφον· οὐ γὰρ κόρος τίς ἐστι θαυμαστὰ βλέπειν. Ἡ γὰρ ποθοῦσα καρδία πάντ' εἰδέναι ἐν τοῖς ἀγητοῖς λίχνος οὐσ' ἀλίσκεται ἀθρεῖν τε ταῦτα συχνάκις λιχνεύεται. Ἄλλ' ὦ· τίς ἐστὶν εὐπρεπῆς νεανίας, ὃς λευκοχίτων δεξιῶς ἴζει τάφου; θάμβος μ' ἔχει βλέπουσαν ἀστραπὴν θεάς. {ΝΕΑΝΙΣΚΟΣ} Μὴ δὴ θροεῖσθε, μηδ' ὑμῖν ἔστω φόβος. Τὸν Ναζαρηνόν, οἶδ', Ἰησοῦν, ὧ κόραι, ζητεῖθ'· ὁ δ' οὐκέτ' ἐστὶν ἐν τάφῳ μένων, ἀλλ' ἐξανέστη, καὶ κενὸς τόπος μένει. Ἄπιτε γοῦν, εἴπατε μύσταις καὶ Πέτρῳ ἐς Γαλιλαίαν σφίσιν ὀφθῆναι τάχει. {ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ} Ἐγὼ τρέμουσα καὶ φόβῳ κρατουμένη πρὸς τὸν Πέτρον νῦν εἶμι καὶ λοιποὺς φίλους, εὐάγγελον φέρουσα βάζιν καὶ πάλιν· ὁ γὰρ φανεὶς εἶρηκεν εἰπεῖν καὶ Πέτρῳ. {ΧΟΡΟΣ} Ἄμμες δὲ θάμβει καταπλαγεῖσαι, κόραι, ἔκστασιν ἐκσταῶσαί τε τῇ καινῇ θεᾷ, φεύγωμεν ὡς τάχιστα μνημείου τρόμῳ, σιγῇ φέρουσαι πᾶν ὄραμ' ἄκουσμά τε, καὶ μηδὲν ἐκφέρωμεν ὡς πρὸς μηδένα· μνήμαν ἔχουσαι τῶν λογοπράτου δόλων φοβούμεναί τε τῶν βρόχων τὴν ἀγχόνην νεκροπρεπὲς ὡς μνήμα τόν γ' αὐτοῦ τρόπον, τὸ μυστικὸν παίξαντος ἐχθρῶν ἐς μέσον. Φύγωμεν, ἐξέλθωμεν ἐννοιῶν κάτω, καὶ δυσμενεῖ μὲν μηδὲν ἐξ ἐγνωσμένων εἴπομεν ἄμμες, πλὴν φίλοις μύσταις μόνοις· κακὸν γὰρ οὐδὲν οὐδενί· ξυνὸν δὲ τι πρὸς πανάληθες ἀγαθῶν ἀγγελμάτων. καὶ ψεῦδος οὐδέν· ψεῦδος ἄμμιν δ' οὐ φίλον, νεκροφρόνων φρόνημα φυγούσαις καλῶς καὶ παγκάλην ἔκστασιν ἐκστάσαις φόβῳ, ὧ πᾶς κακίας ἐκκλίνει θεοφρόνως. Τοιοῦτον οὐδὲν οὐδενὶ φράζειν θέμις ταῖς ἐξιούσαις, ὡς ἔφην, τῶν μνημάτων, μηδ' ἐμφερούσαις μνημόσυνον εἰσέτι νεκροπρεποῦς τρόπου γε τοῦ ζῶντος πέρι, ἰσχημέναις φόβῳ τε καὶ πολλῷ τρόμῳ ἐπιβλέποντος πρὸς τρέμοντ' αὐτοῦ λόγους. Οὕτως φύγοιμεν ἀπὸ μνημείου, κόραι, ὡς μηδὲν εἰπεῖν μηδενὶ ξενοτρόπως. Κακοῦ γὰρ ὑπόστασις οὐκ ἔνεστί τις· ὅθεν τὸ κακὸν οὐδὲν εἶναι μανθάνω, καὶ τῷδε μηδὲν μυστικὸν θέμις λέγειν· πρὸς δυσμενῆ γὰρ μυστικὸν τίς ἐκφέρει; Δοκεῖ δὲ καλῶ δυσμενὲς τούναντίον, ὡς ἡμέρα νύξ καὶ σκότος πάλιν φάει, ὡς ἀντίκειται ψεῦδος ἀληθεῖ λόγῳ. Ἄλλ' ἀπίωμεν θᾶττον ἐς μυστηπόλους, εὐάγγελιον χάσμα δηλοῦσαι φίλοις. Ἄλλ' ὦ· τίς ἄθρῳ νυκτὸς ἦκοντ' ἐνθάδε; {ΑΓΓΕΛΟΣ} Δέσποινα, μήτερ Παιδός, οἶον οὐδέπω ἄλλην γυναῖκα· ἔκλυον ἐκτεκεῖν ἐγώ. {ΘΕΟΤΟΚΟΣ} Τίς εἶ ποτε σὺ συμφρονῶν; κατ' εὐφρόνην ἀμβλῶπες ἀυγαί, κοῦ σε γινώσκω τορῶς. {ΑΓΓΕΛΟΣ} Εὐνους αἰεῖ σοι καὶ σφαγέντι σου Τέκνω, τῶν θαυμασίων κάγαθῆς φρενὸς χάριν. {ΘΕΟΤΟΚΟΣ} Νέον τί δ' ἀγγέλλεις; τί; τάχιστα φράσον. {ΑΓΓΕΛΟΣ} Δέσποινα, χαῖρε· τοῦτό σοι πρῶτον λέγω· πάγχαρτε, χαῖρε· τοῦδε γὰρ προοίμιον κάλλιον οὐδεὶς οἶδε προσφωνεῖν βροτῶν· ἀλλ' οὐδὲν ἦσσαν σοὶ φέρω κεδνοὺς λόγους· οἶαν γὰρ ἀγγελίαν ἦκω σοὶ φέρων. {ΘΕΟΤΟΚΟΣ} Υἱὸν φανέντ' αἰδὸς ἀγγελεῖς νέον; {ΑΓΓΕΛΟΣ} Ἐγνως, λόγου δὲ δις τόσου μ' ἐκούφισας· ἦλυθε καὶ πάρεστιν, ὡς αἰρεῖ φάτις, κὰν γῆ τὸν ἄδην ἐκφυγὼν πορεύεται. Τοιαῦτ' ἐγὼ γὰρ ἀγγελεῖν ἐλήλυθα. {ΘΕΟΤΟΚΟΣ} Ἄμμες μὲν ἴδμεν τοῦτο· σὺ δ' οἶδας πόθεν; ἄγ' εἰπέ, πῶς φῆς; πῶς λέγεις; οἶδας δὲ πῶς; τί τ'

ἄρ' ἑναργές τοῦδ' ἔρεϊς τεκμήριον; {ΑΓΓΕΛΟΣ} Στρατὸς φυλάκων πᾶσαν ἄν' ὄρφναν μένων καὶ τάφον ἀθρῶν ἀσφαλεῖ προθυμία, νῦν ἐννύχιος ἐν θορύβῳ συρρέων πρὸς ἱερεῖς ἔδραμεν ἐν πολλῷ τρόμῳ, νέαν δ' ἔδοξε βάζιν ἐμφαίνειν φόβῳ· νυκτηγοροῦντές τ' ἦσαν ὡς πεφρικότες. Οὐκ εἰς κενὸν δ' ἄρ' ἡ φάλαγξ ὑπέτρεμε· ἐγὼ δ' ἔμαθον αἰτίαν παρ' ἐλπίδα, νύκτωρ κατ' ἄστῳ τειχέων εἴσω μολῶν· καὶ τήνδε μαθῶν, ἦκον ἡσύχῳ βάσει, στρατοῦ κατόπιν ἀκροώμενος λόγων. Ὅδ' εἶπεν οὕτως, ἐμφοβῶ τολμηρία λαβραγορῶν ἅπαντα θάμβη τοῦ τάφου· εἶρηκεν οὖν, εἶρηκε πρὸς πρεσβυτέρους ἀρχιερεῖς τε, δραματουργοὺς τοῦ φόνου συνηγμένους τε καὶ σκοποῦντας τοῦ πέρι· «Ἔω τὸν φρικώδη πότμον ἐξειργασμένε, γραμματέων ὄμιλε καὶ πρεσβυτέρων, ἦκω φράσαι σοι καὶ πόλει πολλὰ ξένα, ὡς καινὰ πάντα θαυμάτων τ' ἐπάξια, ἅπερ νέκυς δέδειχεν, οὗ νύκτωρ φύλαξ ἐγὼ τέταγμα, καὶ νῦν εἰσέτι τρέμω· ὥστ' εἰ παρήσθα, τοῦτον ὃν τάχ' ὡς νέκυν ἡμᾶς φυλάττειν ἐξέπεμψας τῷ τάφῳ, εὐχαῖσιν ἂν μετήλθες, εἰσορῶν ξένα. Θέλω δ' ἀκοῦσαι πότερά σοι παρρησία φράσω τάκεῖθεν, ἢ λόγον στειλώμεθα. Ταρβῶ γὰρ εἰπεῖν τοὺς λόγους ἐναντίον πρὸς τὸν τύραννον, τὸ φρενῶν πτήσσων τάχος τό τ' ὀξύθυμον καὶ τὸ λίαν ἡρμένον.» Ταῦθ' ἡ φάλαγξ ἔφησε πρὸς πρεσβυτέρους. Οἶδε στραφέντες καθ' ἑαυτοῦς, τοιάδε ἔλεξαν ἄμφω καὶ προσεῖπον ἀθλιῶς· «Ἦδη τόδ' ἐγγὺς ὥστε πῦρ ὑφάπτεται ὕβρισμ' Ἰησοῦ, νῦν φόβος θ' ἡμῖν μέγας. Ἄλλ' οὐ μέλειν δεῖ, δεξιούσθαι δὲ στρατόν.» Αὐτὸ δὲ στραφέντες πρὸς φάλαγγ' εἶπον τάδε· «Ἄκουε, φάλαγξ, ὡς ἔχω γνώμης ἐγὼ· ὅσ' οὐ κατὰ γνώμην ἐρεῖν ἡμῶν ἔχεις, κρύφθ' ὡς ἀθῶος δι' ἐμοῦ πάντων ἔση, ἐροῦσ' ὀπαδοὺς τὸν νέκυν κλέψαι λάθρα· δώσω δέ σοι καὶ δῶρ' ἃ καλλιστευέται· οὐ γὰρ χρεῶν ἀνακτι ταῦτά σε φράσαι, ἃ πρὸς κλέος ῥέπουσι τοῦ τεθαμμένου, ἄμμιν δὲ κατήφειαν εἰσφέρουσί που ὄχλου τε θυμὸν ὑπανάπτουσι σφόδρα, πάντων τ' ἀγανάκτησιν εἰς ἡμᾶς ἄγει.» Ἦδ' ἀντέφησεν ἡ φάλαγξ τῶν φυλάκων· «Ἐγὼ μὲν οὐκ ἐρῶ τι τῶν ἐγνωσμένων, ἐπεὶ δοκεῖ σοι καὶ με ῥύεσθαι λέγεις, πρὸς τὸν τύραννον· σοὶ δ' ὅμως εἰρήσεται. Ἄνῆρ ὄδ' ἦσσαν οὐδενὸς θεοῦ δοκεῖ ἐξ ὧν τε πρὶν πέπραχε καὶ νῦν θαυμάτων· ὃς ἐξαναστάς κειμένου λίθου τάφῳ καὶ τῶν σφραγίδων ἐμμενουσῶν εἰσέτι, ἡμῶν τ' ἀύπνων ἐγκαθημένων κύκλῳ, τὰ πάντα κατηύγασεν, ἡμᾶς δὲ τρόμῳ ὡσεὶ νεκροὺς τέθεικεν ἐξεστηκότας· γῆς γεῖσσο' ἐσαλεύθη γὰρ ἀσχέτῳ κλόνῳ, αἴφνης δ' ὁ λίθος ἐκκεκύλισται τάφου· καὶ τοῦτο δ', ὡς ἔοικεν, ὡς ὄραν ἔχη συνιέναι τε πᾶς θεωρῶν τὸν τάφον. Ἐκ δ' αἰθέρος φωνή τις, ὡς μὲν εἰκάσαι, Θεὸς πατήρ ἤχησεν ἐν βοῇ ξένη· ταύτη θ' ἄμ' ἐβρόντησε καὶ πρὸς τὸν πόλον καὶ γαῖαν ἐστήριξε φῶς σεμνοῦ πυρός· σίγησε δ' αἰθήρ, σῖγα δ' ὕλιμος νάπη φύλλ' εἶχε, καὶ ποθ' οὐκ ἂν ἦκουσας ψόφον. Τὸν ἄνδρα γοῦν τόνδ', ὅστις ἐστίν, ὦ φίλοι, δέχεσθε κἂν νῦν· πάντα γὰρ δοκεῖ μέγας. Κάκεῖνό φασι αὐτόν, ὡς ἐγὼ κλύω, τὴν παυσίκακον δωτίνην δοῦναι βροτοῖς, καὶ τοῦδ' ἄνευ μηδὲν καλόν τ' εἶναί ποτε μήτ' αὐτὸ γενέσθαι· κἂν ἀληθεύῃ λόγος, θύοιμ' ἂν αὐτῷ μᾶλλον, ἢ θυμούμενος πρὸς κέντρα λακτίζοιμι, θνητὸς ὢν θεῶ.» {ΑΡΧΙΕΡΕΙΣ} Σὺ πόλλ' ὑπνώσας καὶ λαλεῖς ὀνειράτα. Ἔκλεψαν, ὡς ὑπνώσας, μύσται τὸν νέκυν, καὶ τοῦτο πρὸς τύραννον εἶπε καὶ μόνον· ὃ δ' οὐ καταθύμιον ἡμῖν, σὺ σίγα· σιγῶν δὲ τοῦτο, δεξιώσεις νῦν λάβης, ἢ γοῦν ἐκόντες ἐπράσατε τὸν νέκυν, κἂν μὴ σιγήσης, τοῦτο τύραννος μάθη. {ΚΟΥΣΤΩΔΙΑ} Πείθη μὲν οὐδὲν τῶν ἐμῶν κλύειν λόγων· ἐγὼ δέ, καίπερ πρὸς σέθεν κακῶς κλύων, οὐ φημι χρῆναι κατεπαίρεσθαι σ' ἔτι, ἀλλ' ἡσυχάζειν· οὐ θεὸς ἀνέξεται. Ὡς δ' οὐδὲν ἐπράσαμεν, ἢ σφραγίς τάφου ἔδειξε σαφῶς, καὶ πρόφασιν οὐκ ἔχεις· τηρουμένης γάρ, κειμένου τε τοῦ λίθου, ὃ θαῦμα φρικτόν, ἐξανέστη τοῦ τάφου. {ΑΡΧΙΕΡΕΙΣ} Ἔα τὰ πολλὰ καὶ δέχου τὰς δωτίνας. {ΚΟΥΣΤΩΔΙΑ} Ἐπίπερ οὐ πείθη σὺ τοῖς ἐμοῖς λόγοις, ἔγωγε τοῖς σοῖς, ὡς λέγεις, πεισθήσομαι. Σὺ δὲ σκόπει τὸ πῶς με τυράννου ῥύση. {ΑΡΧΙΕΡΕΙΣ} Μὴ σοι μέλησις τοῦδέ τις ἔστω πέρι· πείσω γὰρ αὐτόν νῦν φρονεῖν ἀδελφά σοι, ὡς

ἔγγενῆ σοι καὶ χθονὸς τῶν Αὐσόνων. Ἄλλ' ἀπίωμεν τάχιον· μή σοι δέος. Ἐρεῖς δέ-
 μύσται τοῦδε νυκτέρω ποδί, λαθόντες ὄμμα τοῦμόν, ἦραν τὸν νέκυν. {ΚΟΥΣΤΩΔΙΑ}
 Ἴώ μοι· ἰώ, αἶ αἶ· {ΠΙΛΑΤΟΣ} Τίς ἐστὶν ὃς θρηνῶν γοῶν τ' ἔξω στένει; {ΑΡΧΙΕΡΕΙΣ}
 Φάλαγξ φυλάκων τοῦ κατακρίτου νεκροῦ, ἄναξ, πάρεστι καὶ φόβῳ πολλῶ στένει.
 {ΠΙΛΑΤΟΣ} Εἰς καιρὸν ἦκει, καίπερ ἐμφαίνουσά τι· τί γὰρ τί θρηνοῦσ' ἀλαλάζει καὶ
 στένει; τίνας θ' ἔκητι τὸν φόβον φέρει; λέγε. {ΑΡΧΙΕΡΕΙΣ} Αὐτοὶ παρόντες τοὺς
 λόγους ποιησάτων. {ΚΟΥΣΤΩΔΙΑ} Μύσται γάρ, ἄναξ, τοῦδε νυκτέρω ποδί, λαθόντες
 ὄμμα τοῦμόν, ἦραν τὸν νέκυν. {ΠΙΛΑΤΟΣ} Πῶς, ὦ μέγιστα πῆματ' ἐξειργασμένοι,
 μύσται μολόντες εἰς τάφον γ' εἰσήεσαν, ὑμᾶς λαθόντες, καὶ νέκυν ἀφήρπασαν; κοῦτ'
 εἰσιόντας πρὸς τάφον συνήκατε, οὔτ' ἐξιόντας; Τῶνδε τίς τίσει δίκην πλὴν σοῦ; σὲ
 γὰρ φύλακά φημι· εἶναι τάφου· ὄφλειν τ' ἔθηκας τοῖς βροτοῖς γέλωτά με, πρὸς
 αἰσχύνῃ δὲ καὶ δίκην τίσω φόνου. Κλέπται σ' ἔλαθον, ἐγγελῶντες πολλὰ μοι; τίς γὰρ
 πρόφασις τοῦ νεκρὸν κλέψαι δέμας; πῶς δ' ἂν ἐτόλμων, φυλάκων τόσων μέσον, οὐς
 φασὶ καὶ φῶς λαμπάδων πυρὸς φέρειν, καὶ τῶνδ' ἄνευ δὲ πανσέληνος νύξ τρέχει,
 ἔλθειν τρέμοντας καὶ κυλίσαι τὸν λίθον, ὃν ἀπονητὶ στρατὸς οὐκ ἔθηχ' ὄσος, τέθεικέ
 τε σφραγίδας ἐκτὸς τοῦ λίθου ἰλαδὸν ὑμῖν καὶ χορὸς πρεσβυτέρων; Οὐκ οἶδα μύστας,
 οὐς νέκυν κλέψαι λέγεις· σὺ τοῦτ' ἔδρασας, οὐδὲν ἂν δεξαίμεθα· γνώμην δ' ἀφαιρῆ
 τὴν ἐμήν, πλέκων λόγους. Ἄλλ' οὖν μακροῦ σοι καὶ σοφοῦ δέει λόγου, ὅτω με
 πείσεις μὴ λέγειν ψευδηγόρως. Οὐ γὰρ μένουσι τῆς ἀληθείας λόγοι· ἀλλὰ τρέπουσι
 τοὺς λόγους βουλευμάτα, οὐδ' ἐμμένουσιν οἱ λόγοι βουλευμασιν. {ΚΟΥΣΤΩΔΙΑ}
 Ὅρθως, ἄναξ, εἴρηκας, ὡς τὸ δρᾶμ' ἔχει· ἐγὼ γὰρ ὄμμ' ἄγρυπνον εἶχον εὐφρόνη
 κοῦτ' ἔβρισ' οὔτ' ἐκοίμισ', οὐ νῆ σὴν κάραν, εἶδόν τε πάντα καὶ δραμῶν ἦλθον
 λέγων. Καγὼ μὲν ἦν πρόθυμος ἔννουχος δραμεῖν καὶ σοὶ τὸ πᾶν εἰπεῖν τε καὶ φυγεῖν
 δίκην· ἀλλ' οἱ σοφοὶ γε καὶ τὸ θεῖον εἰδότες μεῖναι μ' ἔπεισαν ἡμέρας λαμπρὸν φάος·
 οὐ γὰρ φαενοὶ με ξυνέσχον ἡλίου λαμπτήρες, ἀλλ' ἔδραμον ἐς σφᾶς αὐτίκα καὶ
 σφίσις εἶπον πᾶν ὄραμ' ἄκουσμά τε· οἶδ' οὐ μένουσι τοῖς ἐμοῖς ὀρθῶς λόγοις.
 {ΠΙΛΑΤΟΣ} Δέδοικα, φάλαγξ, μὴ μάτην ψευδηγορῆς. Μύσται γὰρ ἦν ἔκλεψαν, οὐκ
 ἴσμεν τορῶς· καὶ γὰρ ὑποπτὸν ἐστὶ κάρτ' ἐμῆ φρενί· τί γὰρ ἐναργές τοῦδ' ἐρεῖς
 τεκμήριον; {ΑΡΧΙΕΡΕΙΣ} Ἄναξ, ταχύνεις, πρὶν μαθεῖν τὸ δρώμενον. Ὁ κλῶψ ἐν
 ὄρφνῃ παντὶ πάμμεγα σθένει. Ἄλλ' ὡς τάχιστα χρή παραγγέλλειν στρατῶ, ὡς ἂν τις
 αὐτῶν καὶ ταχύπους τυγχάνων φάλαγγ' ὑπερβάς νυκτὸς ἐν καταστάσει, ὡς ἐν
 βρόχοισι δέσμιος λελημμένος, πληγαῖς χαραχθεὶς, ἐκμάθη τὸ πρακτέον. Αἰσχρὸν γὰρ
 ἡμῖν καὶ πρὸς αἰσχύνῃ κακόν, θεοῦ διδόντος, ἀνιῶντας ἀπόνως λαθεῖν ἐᾶσαι δρᾶμα
 δράσαντας τόσον. {ΠΙΛΑΤΟΣ} Οὐκ οἶδα τοὺς σοὺς οὐς νεκροῦ φῶρας λέγεις, οὐκ οἶδ'
 ὑποπτὸν ἐστὶν, ὑποπτὸν γ' ἐμοί. Πῶς γὰρ ἂν οἱ φεύγοντες ἔκλεψαν νέκυν, ὃν ζῶντα
 κατέλιπον ἐν πολλῶ φόβῳ; Οὔτ' οὖν φάλαγξ ὑπνωσεν ὑπνον ἐς τόσον καὶ τῆς
 φυλακῆς τοῦ τάφου κατεφρόνει, οὔθ' οἶδε γ' ἐξήμαρτον ἀτόλμῳ θράσει, οὐς
 κατασεῖσαι καὶ θεραπαίνης ὄπα ἔκλυον, ὡς μιν ἀπανήνασθαι φόβῳ. {ΑΡΧΙΕΡΕΙΣ} Ὁ
 πάνθ' ἔδραϊος, νῦν κλονῆ τῇ καρδίᾳ καὶ ταῦτα κλύων πάνθ' ὑποπτεύεις μάτην. Εἴθ'
 ἦσθ' ἀνὴρ πρόβουλος, ὡς δρᾶσαι χερί· ἀλλ' οὐ γὰρ αὐτὸς πάντα δύνασθαι βροτῶν
 πέφυκεν· ἄλλω δ' ἄλλο δίδοται γέρας· σοὶ μὲν μάχεσθαι, τοῖσδε δ' αὖ κρύπτ' εἰδέναι·
 ὃς νῦν πυρὸς λαμπτήρας ἐξήρθης κλύων κλέψαι τ' ἀπιστεῖς τοὺς ὄπαδούς τὸν
 πλάνον. Ἀπλοῦς ἐπ' ἐχθροῖς μῦθος ὀπλίζειν χέρα. {ΠΙΛΑΤΟΣ} Στρατὸν σὺ κλέψας
 κάμῃ πειρᾷ συστρέφειν. Σὺ πάντ' ἔδρασας· καὶ τὰ λοιπὰ σὺ σκόπει. {ΑΡΧΙΕΡΕΙΣ} Σὺ
 γοῦν νόμιζε ταῦτ', ἐπέειπερ σοι δοκεῖ, πράττειν ἔχοντι καὶ λέγειν μέγα σθένος.
 {ΑΓΓΕΛΟΣ} Τοιαῦτα μαθὼν ἀνόμων τολμήματα τὴν νεκρέγερσιν κατορουσσόντων
 δόλω, ἔδραμον, ὦ δέσποινα, νῦν σοι μηνύσαι. Μὴ γοῦν ἀπίσται· πάντ' ἀληθῶς γὰρ
 κλύεις, καὶ πᾶσαν οἶμαι τὴν πόλιν φάμαν φέρειν. Κουστωδίας γὰρ τινες ἐκφέρουσι

που καὶ θαῦμα κηρύττουσιν ἐν μυστηρίοις· ἤξουσί σοι πολλοὶ δέ, καὶ τὸ πᾶν μάθης· θᾶττον γὰρ αὐτὸς ἄγγελος μηνυμάτων ἔδραμον ἐλθεῖν γηθοσύνη καρδίας καὶ σοὶ κομίσει χάριμα καὶ θυμηδίαν. {ΘΕΟΤΟΚΟΣ} Εἰς καιρὸν ἤκει, καὶ χάρις σοὶ κείσεται· εἰς καιρὸν ἤκει, καίπερ ἀγγέλλων ἄτην αὐτῶν γε μᾶλλον ἀνόμων πρεσβυτέρων, ψευδῆ τε καὶ μάταιά τ' ἐννοουμένων. Πῶς γὰρ ἂν εἶρξε τάφος, ἢ σφραγίς λίθου, ἢ φυλάκων φάλαγξ τις ἀλήπτου Λόγου εἰς συγγένειαν Πατρὸς ἀμειφθὲν δέμας, ὃ καὶ πρὶν ὧπτο βαῖνον ὑγρὰν ὡς πέδον, τὸν αὐτόριζον, αὐτοπλάστην Δεσπότην φέρον φέροντα τὸν φέροντα πᾶν κράτει; ὃς κλειῖθρα παρθένια μηδαμῶς λύσας ἐξήλθεν, ἀνέτειλεν ἐνθέω σθένει· οὐ γὰρ κορείης ἄμμα διέλυσε πῶς. Ἔτικτον αὐτόν, οἶδα δ' ὡς ἐγεινάμην. Ἡ φυλάκων φάλαγξ δὲ πῶς ἂν ἦσθετο τὴν ἐξέγερσιν τοῦ λαθόντος ἀγγέλου; πῶς ἐκ βροτείων αἱμάτων πλάττει δέμας; πῶς σὰρξ πέφηνεν ὦν ἄσαρκος πρὶν Λόγος; πῶς καὶ μένων ὅλος δὲ Πατρὶ πρὸς πόλον, ὅλος τε παντί, πρὸς τ' ἐμὴν ἦν γαστέρα; Ταῦτ' ἐφρύαξαν ἱερεῖς μάτην φθόνῳ. Ἡμεῖς δέ, φίλοι, νῦν δράμωμεν πρὸς τάφον, στείχωμεν ὡς τάχιστα πρὸς τύμβον πάλιν· πάντ' ἐξακριβώσωμεν ἀσφαλῶς ἔτι καὶ πάντα δηλώσωμεν, ὡς ἔχει, φίλοις· αὐτοὶ τε συνδραμόντες ὄψονται μάλα. {ΧΟΡΟΣ} Καὶ μὴν ὁ Πέτρος σὺν Ἰωάννῃ φίλῳ, θᾶττον δραμόντες πρὸς τάφον ζωηφόρον καὶ πάντ' ἀκριβώσαντες, εἶπον τοῖς φίλοις, ὡς Μαγδάλ' εἶπε Μαρία πιστουμένη, πρώτη δραμοῦσα, πάντ' ἀκριβωσαμένη καὶ τὴν κένωσιν μηνύσασα τοῦ τάφου. {ΘΕΟΤΟΚΟΣ} Ναὶ ναὶ πρὸ πασῶν ἡδ' ἔδραμεν ἐς τάφον, ἐγὼ τε ταύτη ξυνέδραμον αὐτίκα, καὶ τὴν κένωσιν εἶδομεν πρὶν τοῦ τάφου, ἄρσιν τ' ἔδοξε τήνδε νεκροῦ φιλάτου καὶ πρὸς τόπον σώματος ἄλλον που θέσιν. Ἄλλ' εὐθέως ἔγνωμεν, ὡς τὸ πρᾶγμ' ἔχει, καὶ τοῦτο μύσταις Μαρία δραμοῦσ' ἔφη· Πέτρος δ' ἀναστὰς ἔδραμε πρὸς τὸν τάφον, ξυνέδραμ' αὐτίκα τε μύστης παρθένος, εἶδον θ' ἄτιν' εἶρηκε Μαρία σφίσιν. Αὐτὸ δ' ἄμμες ἐλθεῖν κατόπιν γ' ἐδράμομεν. Ἐγγὺς δ' ὅμως πάρεστιν ἡδ' ἢ Μαγδάλα, φησίε τ' αὐτὴ πᾶν ὄραμα δρᾶμά τε. {ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ} Τί φῆς, κόρη δέσποινα, χάριμα τοῦ γένους; {ΘΕΟΤΟΚΟΣ} Ἄττα προῖδεῖν καὶ προειπεῖν τοῖς φίλοις εἶρηκας, αὐτὴ ταῦτ' ἀπαγγέλλω κόραις. {ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ} Οὕτως ἔχει, δέσποινα, καθάπερ λέγεις. Οἶδας γὰρ οἶδας τῷ τάφῳ με πρῶϊσαι, ὅσα τ' ἔφην, ἔκλυες. Οὐ χρὴ μ' αὐτὴ λέγειν, ἄπερ δραμοῦσα πρὸς πανόλβιον τάφον σὺν σοὶ τὸ πρῶτον, εἶτα σὺν μύσταις δυοῖν, ἀκακῆ δακρυχέουσα, παρισταμένη ἀνιστόρησα ἀκριβώσαμην τρανῶς· λευχειμονοῦντάς τ' εἶδον ἀγγέλους δύο, ἄνω κάτω τε τοῦ τάφου καθημένους, τὸν μὲν κεφαλῇ, τόνδε δ' αὐτὸν πρὸς τοὺς πόδας· καὶ τούσδ' ἀπαστρέπτοντας ἰδοῦσ' ἐνθέως ἔστην καταπλαγεῖσα χαρᾶ καὶ φόβῳ· εἶτ' αὐτὸν δι' ὠτων γῆρυ, οὐχ ἦν εἰκάσαι, ἐδεξάμην γε καὶ μετεστράφην τρόμῳ· αὐτίκα δ' ἄθρῳ Χριστὸν ἐν καινῇ θεᾷ μορφῇ γὰρ οὕτι φαῦλον εἰσβαλεῖν ἔφην, πίτνω τε πρὸς γῆν καὶ ποδῶν ἐφηπτόμην. Ὅδ' ἀπέπεμπε καὶ φίλοις ἔπεμπε με· καὶ τοῦδ' ἀκούσασ' ὦν ἐφιέμην μαθεῖν, ὡς πρὸς πόλον γ' ἄνεισι καὶ τὸν Πατέρα· οὐπω δ' ἀναβέβηκεν, ὡς ἔφη, τέως, ἐν γῆ μένων δὲ πρὸς Γαλιλαίαν φίλους, ὡς σφίσιν εἶπε, προφθάνειν καὶ προσμένειν· μύσταις ἅπαντα ταῦτα τοῖς φίλοις ἔφην. Οἶδ' οὐδὲν ἠγήσαντο τοὺς ἐμοὺς λόγους, ἀλλ' ἦλθον αὐτοὶ πρὸς τάφον ταχυδρόμοι εἶδόν θ' ἄπερ γ' ἔκλυες· οὐ χρὴ τ' αὐτὴ λέγειν, ἄτε ξυνούσης καὶ σέθεν πρὸ βραχέος ἔκλυον ἱστορήσά τ' οἶδας παγκάλως. Τὰ πρὶν γὰρ ἀκούσασα σὺν φίλαις κόραις, θάμβει καταπλαγεῖσ' ἐμοὶ ξυνιέναι ξὺν δυσὶν ἄλλαις Μαρίαις φιλουμέναις ἔδραμες ἰδεῖν, ἄπερ ἔκλυες πάρος, εἶδες τε πάντα καὶ σὸν Υἱόν, ὡς ἔδει. Ἐγὼ δὲ κλύω καὶ φίλων ἄλλους δύο νῦν, ἀπιόντας ὡς πρὸς ἀγρόν, τόνδ' ἰδεῖν καὶ πάντα μαθεῖν ὦν μαθεῖν εἶχον πόθον, οἱ καὶ τρέχουσι τοῖς φίλοις εἰρηκέναι· κάκεισ' ἐπελθεῖν θᾶττον ἡμᾶς νῦν δέον· ἴσως ἴδωμεν αὐτε καὶ τὸν Δεσπότην. Ἰδοὺ γὰρ ἡδη καὶ κνέφας τῆς ἐσπέρας· δράμωμεν οὖν, δράμωμεν ἦχι τοὺς φίλους τὸ νυκτερινὸν συναγειν οἴμαι κνέφας. {ΧΟΡΟΣ} Ἰδοὺ κατειλήφαμεν οἶκον Μαρίας, ὅποι παρεῖναι

καὶ φίλους μύστας κλύω, ἐντὸς πυλῶν μένοντας ἐγκεκλεισμένους, πάντως τρέμοντας τοὺς μαιφόνους ἔτι· καὶ κλειῖθρα πυλῶν ἡσφαλισμένα μένει. Πῶς δ' εἰσῴωμεν, τῶν θυρῶν κεκλεισμένων; Ἦδη δ' ἔκλυεν, ὑπανοίγει τ' ἡρέμα Μαρία φίλη, συγκαλεῖ τ' εἰσιέναι. Ἄλλ' εἰσῴωμεν ἡσυχῶ ποδὸς βάσει, ὡς μὴ θορυβήσωμεν ἐμφόβους φίλους. Ἴδου συνηθοῖσθημεν ἔνδεκα φίλοις ἄλλοις τε πᾶσι τοῖς συνιοῦσι σφίσιν· αὐθις δὲ πύλας ἀσφαλίζει Μαρία. Οὐκοῦν σίγα κλύωμεν αὐτοῦ Κλεόπα· πάρεστι καὶ γάρ, ὡς ὀρώ, καὶ πόλλ' ἄδει τὸν Δεσπότην φῆναί τε καὶ δρᾶσαι σφίσιν, ὅπως τέ μιν συνῆκαν ἄρτου τῆ κλάσει. Ἄ ἄ· σίγα, σίγα· ἔστηκεν ἰδου Δεσπότης θυρῶν ἔσω· ὄντως μεγίστου θαύματος τόδ' ἄξιον. Πῶς πῶς πάρεστι, τῶν θυρῶν κεκλεισμένων; τάχ' ὡς ἀνέστη καὶ τάφου κεκλεισμένου καὶ πρὶν προῆλθεν ἐκ πυλῶν τῆς παρθένου, ἅλυτα τηρῶν κλειῖθρα μητρὸς πανάγνου. {ΧΡΙΣΤΟΣ} Εἰρήνη ὑμῖν. Τί δὴ θροεῖσθε; χεῖρας ἰδου καὶ πόδας αὐτὴν τε πλευρὰν τὴν ἐμὴν νενυγμένην τρανῶς ἰδόντες, γνῶτέ μ' ὡς ἐγὼ πάλιν εἶμ' αὐτός· οὐ γὰρ πνεῦμα σάρκα πως ἔχει, οὐδ' ὁστέα ζύνεστι τῷ πνεύματί που, καθάπερ αὐτὸν νῦν ὀρᾷτ' ἔχοντά με, καὶ ψηλαφήσαντές μ' ἴδεθ' ὡς πάντ' ἔχω. Καθὼς δ' ὁ Πατὴρ ἐνθάδ' ἀπέσταλκέ με, οὕτως ὑμᾶς πρὸς κόσμον ἐκπέμπω καὶ γὰρ καὶ Πνεῦμ' ἅγιον ἐμπνέω φίλοις ὑμῖν, ὅπερ λαβόντες παντὶ κηρύξατέ με σὺν Πατρὶ καὶ Πνεύματι τῷ παναγίῳ. Ἄπιτε γοῦν, ἄπιτε, κήρυκες φίλοι, ἄσατ' ἐπινίκι' ἀνὰ πᾶσαν χθόνα, καὶ βασιλείους ἀμφιδραμόντες δόμους, ἐρεῖτε, Δαυΐδου πόλις πᾶσ' ὡς ἴδη σωτήριον τάχιςτ' ἀνιὸν ἐκ τάφου. Ἔσεσθέ μοι μάρτυρες ἐν πάσῃ χθονί· σώσει δ' ἑαυτὸν, ὃς λόγον δεδεγμένος ἀσπάσεται βάπτισμα, ρύσιον λύθρου· ὃς δ' ἀποδιώξει τοὺς ὑμῶν λόγους, ὃδ' ὡς ἄπιστος ἐμπέση κατακρίσει. Ἐφ' ᾧ δίδωμι Πνεύματος θείου χάριν· οὐ δ' ἂν λύσητε δεσμὸν ἀμπλακημάτων, καὶ δεσμολύτος εὐρεθήσεται τότε· οὐ δ' ἂν κρατήτε δεσμὸν ἀμαρτημάτων, δεσμοῖς ἀλύτοις κεκρατημένος μενεῖ. Τοιῶνδε δεσμῶν ἀλύτων με, Παντάναξ, ὁ δεσμολύτης αὐτὸς ὢν, Σῶτερ, λύσον, οἷς, φεῦ, με κατέδησεν ἀπροσεξία· ἐχθρός θ' ὁ πλάνος κατεβάρυνε φθόνῳ, ὀρών με τῶν πρὶν ἀλύτων λελυμένον τῆ πρὸς σὲ πίστει, δωρεᾶ φιλαγάθῳ. Χαῖρ', ἐσθλὸς ἐσθλοῦ Παῖ, Βασιλεῦ παντάναξ, τὸν ἀρχέκακον καταπατήσας ὄφιν, ἔσχατον ἐχθρὸν καρβαλῶν τε τὸν πότμον· οἷς μὴ μ' ἐάσης κυριευθῆναι πάλιν. Ἄναξ Ἄναξ ἄφθιτε, σὺ Θεὸς μέγας, κριτὴς τε πανένδικος ἔρχη με κρίνων· πῶς γοῦν ἐγὼ σε τῷ τότ' ἀθήσω, Λόγε; ὄμμασί θ' οἷς ἀτενίσω σὸν θρόνον, ἑμαυτὸν ἀνάξιον ἐνδείξας τάλας πόλου τε καὶ γῆς σῆς τε δημιουργίας; Ὁ δυσμενὴς ἦρπασε, κατήγαγέ με εἰς βόθρον, εἰς τάρταρον, εἰς χάος μέγα· σφοδρῶς διώξας κατέλαβέ μ' ὁ πλάνος, ὅλον με κατέπτωσεν εἰς ἄδου ζόφον. Ἔλεε, Θεέ, νέμε χέρε, φέρε με καὶ μὴ μ' ἐάσης χάσμα τῷ βροτοκτόνῳ. Σὸν εἶμι πλάσμα, σὺ με παίδευσον, Λόγε, καὶ πληξὸν αὐτὸς φιλαγάθως ἐνθάδε καὶ μὴ γεέννη παραπεμφθῆναι λίπης. Ῥύσιε, λισσόμεσθά σ', ἡδικήκαμεν καὶ σῶμα καὶ ψυχὴ τε καὶ νοῦς ἀθλίως· ἡμάρτομέν σοι πολλά τ' ἠνομήσαμεν. Ὅψ' ἐμάθομεν, ὅτ' ἐχρῆν οὐκ εἰδότες, κούδ' ἔκτοτ' ἐδράσαμεν, ἄπερ σοι φίλα. Γινώσκομεν σφάλματα, σὺ δὲ παρόρα· ἴδμεν δέ σ' ὄργαν οὐχ ὁμοιοῦσθαι βροτοῖς. Οἴκτειρον ᾧ Σῶτέρ με, μηδὲ ταῖς ἐμαῖς ἀμπλακίαισιν ἀπολέσθαι καλλιπίης. Παῖς γὰρ ἐγὼ σὸς παῖς τε παιδίσκης σέθεν, ἐμοῦ δ' ἔκρητι πότμον ὑπέστης, Λόγε, καὶ δυσμενεῖ με χάσμα μὴ καταλίπης, ράβδῳ δὲ σῆ παιδεύε, πλὴν φιλαγάθως. Πρέσβιν δέδεξο μητέρα σὴν, ᾧ Λόγε, σφᾶς δ' οἷς δέδωκας δεσμολύτιν σου χάριν. Πότνια, πότνα, παμμάκαιρα Παρθένε, σὺ μὲν μακάρων δάπεδον ναίεις πόλον, ἅπαν πάχος βρότειον ἀλλαξαμένη ἀφθαρσίας τ' ἄμφιον ἐστολισμένη αἰεὶ τ' ἀγήρως ὡς Θεὸς δ' ἐγνωσμένη· λόγοις δ' ἐμοῖς ἄνωθεν εὐμενὴς ἔσο. Ναὶ ναί, Κόρη πάγκλυτε, τοὺς λόγους δέχου· μόνον γὰρ ἔστι τοῦτό σοι βροτῶν γέρας, ὡς τοῦ Λόγου σοι μητρί, κἂν ὑπὲρ λόγον. Ὅθεν πεποιθώς σ' ἐν λόγοις ἀμείβομαι καὶ σοι στέφανον πλεκτὸν ἐξ ἀκηράτου λειμῶνος, ᾧ δέσποινα, κοσμήσας

φέρω, ἀνθ' ὧν με πολλῶν ἠξίωσας χαρίτων, αἰεὶ τε ῥύη συμφορῶν πολυτρόπων, ἐχθρῶν ὀρατῶν, ἀοράτων τε πλέον. Τέλος δὲ κάμψαιμ' ὥσπερ ἠρξάμην βίου, πλουτῶν αἰεὶ σε προστάτιν παντὸς βίου καὶ πρέσβιν εὐπρόσδεκτον ἐς σὸν Υἱέα σὺν εὐαρεστήσασιν αὐτῷ φιλάγνοις. Μὴ γοῦν ἐάσης ἐκδοθῆναι βασάνοις καὶ χάρμ' ἔσεσθαι δυσμενεῖ ψυχοφθόρῳ. Πρόστηθι καὶ ῥῦσαι δὲ πυρὸς καὶ σκότους, πίστει δικαιοῦσά με καὶ χάριτί σου· ἐν σοὶ γὰρ ὤπται χάρις ἡμῖν ἐκ Θεοῦ, καὶ σοὶ χαριστήριον ὕμνον νῦν πλέκω. Χαῖρ', ὦ Κόρη πάγχαρτε, μήτερ παρθένε, καλλίστα πασῶν παρθένων ὑπερτάτη, οὐρανόωνων ταγμάτων ὑπερτέρα, δέσποινα, παντάνασσα, χάρμα τοῦ γένους· αἰεὶ ποτ' εὖ φρονοῦσα τυγχάνεις γένει κάμοι μεγίστη πανταχοῦ σωτηρία.